

Altın Madalyon

Ocak 2012 SAYI:1

ÇİZGİROMAN
SEVDALILARI...

ONLINE DERGİ

BU SAYIDA AŞAĞIDAKİLER VE

DAHA FAZLASI...

ONE PIECE

Monkey D Luffy
ve Nakaması

NICK FURY

"Çok Şey Bilen Adam"

**AMERICAN
SPLENDOR**

Okuyamadığımız çizgi
romanlara güzelleme

UÇMA SANATI

İSPANYOL EKOLÜNDEN BİR ESER

ABRAFAXE (BACAKSIZLAR)

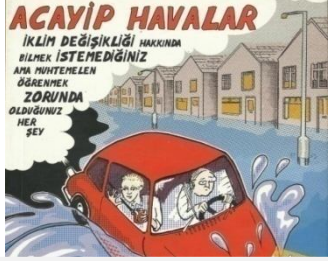
ALMAN EKOLÜNDEN EĞLENCE GARANTİLİ BİR ÇİZGİ ROMAN

EN AYDINLIK GÜNDE...

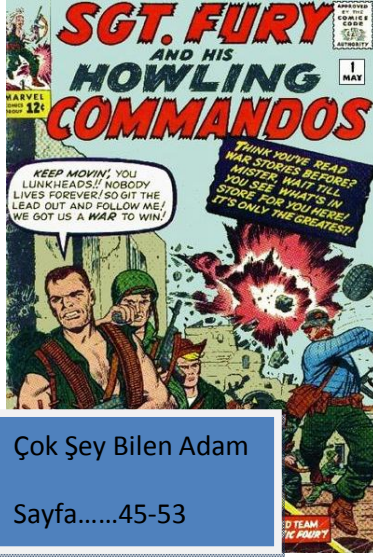
GREEN LANTERN FİLM İNCELEMESİ

DEJİM
KUNTER

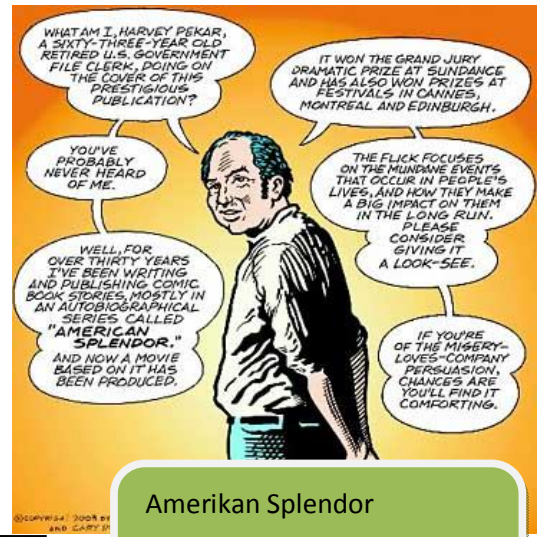
Loch Ness'in Gizemi Sayfa 4-14

Acayip Havalalar

Çok Şey Bilen Adam
Sayfa.....45-53

Amerikan Splendor

Sayfa.....25-28

Acayip Havalalar

Sayfa.....22-

Cadı Avı

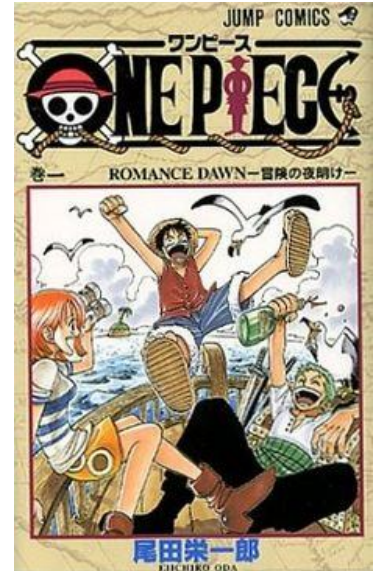
Sayfa..... 67-69

Die ABRAFAXE
Bacaxızlar

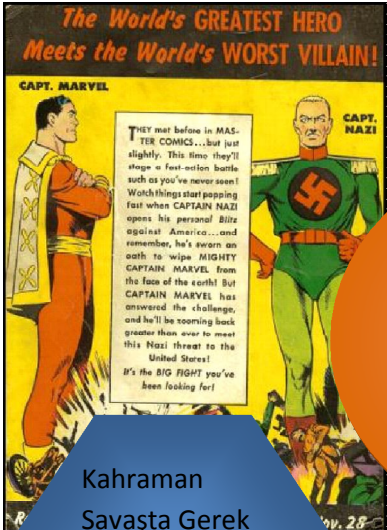
BacaXızlar

Sayfa.... 64-66

Monkey D Luffy ve Nakaması

Sayfa.....54-63

Kahraman Savaşta Gerek

Sayfa...29-44

Metrenom sayfa 86-100

En Aydınlık Günde

Sayfa.....77-80

Vay Canına!

Sayfa...82-86

Kahire

Sayfa...73-75

Saga of Swamp Thing

Sayfa.....70-73

Lone Wolf and Cub

Sayfa19-21

VE DAHA FAZLASI..

MERHABA...

"Ben bu gece dünyanın, hayatın ve her şeyin sırrına ersem ve yazmasam kimsenin haberi olmaz .Benim bile.. Ama anımsadığım her şeyi yazıyorum.Dünyanın, hayatın, insanların, her şeyin ve herkesin bendeki izlerini. Hiçbir karşılık beklemeden, sadece ve sadece, tek yapabildiğim bu olduğu için.Sadece ve sadece en çok yazarken kendimi çok iyi, çok güzel, çok yakışıklı ve çok insan hissettiğim için"

Sevgili Metin Üstündağ'ın değerli sözleriyle başlamak istedim yazıma.Yazmak ,duygularımızı ,düşüncelerimizi kayda almak,başkalarıyla paylaşmak insanoğlunun en değerli erdemlerinden birisi değil mi?

2009 yılında internet üzerinden yayına başlayan forumumuz Altın Madalyon biz çizgi roman severlerin değerli ,samimi,keyifli paylaşımlarıyla 3 yıl gibi bir sürede özgün ve seviyeli bir sosyal paylaşım platformu haline gelmiştir.Şimdi de bu platformun üyesi değerli dostlarımızın yazılı-çizili katkılarıyla oluşturduğumuz e-dergi projemizle huzurlarınızdayız.

Bu ilk sayımıza emeği geçen tüm dostlara buradan teşekkür etmek istiyorum.

Birlikte nice sayıları çıkartmak dileğiyle,keyifli okumalar..

Engin gül

e-dergi@altinmadalyon.com

Mail Adresimiz:

e-dergi@altinmadalyon.com

Forum Adresimiz:www.altinmadalyon.com

Blog Adresimiz:<http://altinmadalyonedergi.blogspot.com>

Facebook: <http://www.facebook.com/groups/274847089233019/>

Bağımsız, Çizgi Roman Kültürü Dergisi

YIL:1

SAYI:1

OCAK 2012

EDİTÖR:Engin GÜL

Kapak Çizeri:DevrimKUNTER

Kapak Tasarım:Abbas BAĞCA-

Devrim KUNTER

Grafik İşlemleri:Engin GÜL

YAYIN KURULU

**ENGİN GÜL-MUSTAFA MEN-UMUT
ÇALIŞAN- DORUKHAN ÖZCAN**

Loch Ness'in Gizemi

Yazan: ALPER KAYA

Güneş, etkisini yavaşça kaybederken geniş omuzlu ve sportif görünümlü sarışın adam tatsızca homurdandı. Elindeki kalın kitabı bırakıp otele gitmek gerçekten üşenilecek bir mesaiydi. Sudan yeni çıkmış olan arkadaşı ise yavaş yavaş soğumaya başlayan havanın, bir anda rüzgara dönüşmesinden korkuyor gibiydi. Homurtuyla karışık, endişesini dile getirdiğinde karşı taraftan onay aldı.

Sarışın adam, keyifsizce kitabında kaldığı yere ayrıç koyarak kapağını kapattı ve her zaman yaptığı gibi otele gitmeden önce son bir kez suya girdi.

Arkasından bakan esmer, nispeten kısa boylu fakat daha iri vücutlu arkadaşı ise adamın bu ritüeline alışmış gibi başını belli belirsiz sallamakla yetindi ve sarıldığı havluyu daha sıkı kavradı.

Birkaç dakika sonra, önüne salkım salkım dökülen saçlarını istemsizce savurarak sudan çıktı sarışın adam. Koşar adımlarla gelip havlusuna sarındı. Bir müddet sessizce, kurumayı bekledi ve arkadaşının yüzüne bir nebze boş boş baktıktan sonra dudakları birkaç kez açılıp kapandı.

“Hava bir hayli soğumuş Java!” diyebilirdi sadece.

Birkaç gündür olduğu gibi güzel başlayan, yeşilin bitip gölün girdiği kadrja dahil olma süreçleri tatsız bitmişti.

“Üşütürsek Diana bizim canımıza okur Java...” diyebilirdi sadece sarışın adam, otele doğru koştururlarken. Buna karşılık, alışagelmiş bir homurtu işitti.

“Evet, buraya gelmemize de karşı çıkmıştı. Ama zaten ne zaman karşı çıkmadığı oluyor ki!” diyebilirdi, biraz da umursamaz bir ses tonuyla. Bu sözlerine destek

olan veya karşı çıkan bir tepki gelmediği için rahatlamışsa da, içindeki huzursuzluk bitmiyordu. Odalarına doğru iyice koşar adım çıkmaya başladıklarından, arkalarından seslenen resepsiyon görevlisinin sesini duymamışlardı. Odaya gülerek giren ve sıcak havanın yüzlerini yalamasıyla daha da keyiflenen ikili, bir an duraksayıvermişti. Odadaki koltukta, bacaklarını üst üste atmış bir halde; daha üzerindeki montu bile çıkarmamış olarak oturan kadın ikisini de şaşırtmıştı.

“Diana!” diyebildi sadece sarışın adam. Yani, imkansızlıklar dedektifi Martin Mystère.

* **

Üçlü, sessizce oturmuş birbirlerine bakıyordu. Sarı, uzun saçları omzuna kadar dökülen genç ve bakımlı kadın elindeki kahveyi avucunda dolaştırıp duruyordu. Mutlu görünüyordu. İlişkilerinin ilk dönemlerinde, çok ciddi olmasa da flörte dönüşebilen diyaloglar kurduğu çoğu kadınla birlikte maceradan maceraya koşan kocasını tek başına bulmuş olması güzeldi.

Ancak, tabii ki, onca yolu basit bir kaçamağı yakalamak için tepmemişti.

“Rüyalarım” diye tekrarlardı genç kadın “çoğu zaman çıkıyor. Biliyorsunuz.”

Bazen çok şiddetli şekilde bunu tecrübe etmişlerdi, evet. İki adam başlarını sessizce salladı.

“Otel ilk bulduğumda da şok oldum! Çünkü bir haftadır rüyalarımda dev dalgalar tarafından yerle bir edilen otel... Buydu.”

Konuşmadan birbirlerinin yüzüne bakmayı sürdürdüler. Normal şartlar altında olsa buna gülüp geçebilirlerdi ancak, Mystère’in Neanderthal yardımcısı Java’nın gördüğü rüyalar da bununla aynı olduklarından dolayı kolay kolay bir sav öne süremiyorlardı. Akşam yemeği saatinin geçmiş olması nedeniyle de kafeteryada sadece içecek bulunmaktaydı. Mystère’in önerisiyle, kasabaya inip

bir şeyler yemeye karar verdiler. Hem Diana'nın teptiği onca yolun bir kıymeti olmalıydı!

İskoçya'nın dağların eteğine kurulmuş yerleşim yerlerinde gezinen üç yabancı; aslında alışageldik bir manzaraydı. Zira bölge Loch Ness isimli "canavarı" nedeniyle pek bir meşhurdu. Hatta bu varsayılan canavarın gezdiği gölden alınan sular, şişelenip satılmaktaydı! Normal hayat şartları süren insanlar için hayli ilginç gelebilen bu tip hadiseler, ömrünü çoğu kişi için bir masaldan ibaret olabilecek şeylerin peşinde harcayan Martin Mystère ve yardımcısı Java için çocuk hikayeleri gibi geliyordu.

Peki bu sıra dışı dedektifi ve yardımcısını, hatta karısını, İskoçya'nın bu bildik bölgesine sürükleyen neydi?

Dalgın dalgın yürüyen Mystère, karısı ve yardımcısının uyarılarıyla yolun kenarına çekilerek yoldan hızla geçen bir taksinin altında kalmaktan kurtulunca sadece düşündüğü şeylerden uzaklaşmakla kalmadı; bir de tehlike çanlarını duymaya başladı.

Kurt dedektif, çoğunlukla tehlikeye uğrardı. Özellikle araştırmaları birilerinin, mesela Kara Adamlar'ın, yoluna taş koyuyorsa ölümcül pek çok tehlikeye uğramışlığı vakiydi. O yüzden şok olma evresini pek yaşamadı, kafasında ihtimalleri dans ettirmeye koyuldu. O bunları düşünürken yardımcısı ve karısı,

bir lokantada karar kılıp Mystère'i de peşlerinden sürüklemişlerdi.

Masaya oturduklarında Diana, daha önceleri pek çok kez sevdiği adamın tehlikeleri atlatmasını görmüş olan o kadın, hala şoktaydı. Java kendine has homurtusuyla masadaki sükuneti sağladıktan sonra Mystère'e, kimden

şüphelendiğine dair bir soru sordu.

Mystère, Java'nın kimlerden şüphelendiğini biliyordu.

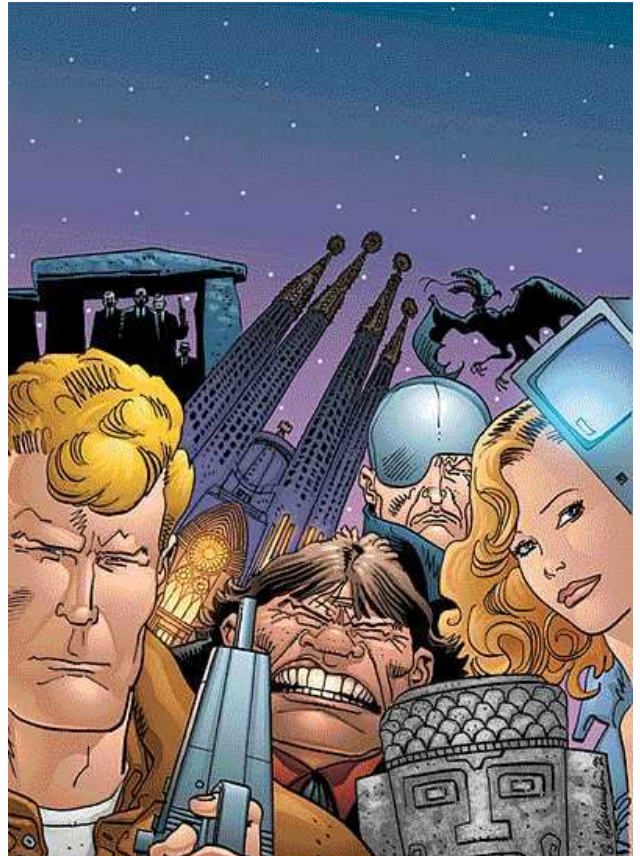
Ancak, Neanderthal adamının aksine bu kez Kara Adamlar'dan şüphelenmiyordu. Kara Adamlar da Mystère gibi doğruyu, saf doğruyu arama ve gizemleri aydınlatma peşinde bir gruptu. İmkansızlıklar dedektifiyle ayrıldıkları taraf ise, Kara Adamlar'ın gizemleri aydınlattıktan sonra insanlığın duymaması için uğraşmalarıydı. Mystère ise, tam tersi. Herkese ulaştırma çabasındaydı.

Bu kez kendi yoluna çıkanın bir kara adam olmadığı kanısında olma sebebi ise, bir kara adamın ısrarcı oluşu nedeniyleydi. Karşısındaki eğer bir kara adam olsaydı, o aracın geri dönüp bir daha ve bir daha, hatta bir kez daha kendi üzerine geleceğini düşünüyordu Mystère. Bu kadar çabuk vazgeçmesi kafasında şüphe yaratıyordu.

Bunu dile getirdiğinde masada biraz da onaylama manasına gelen bir suskunluk hâsıl oldu. Garson, bu suskunluğu fırsat bilip sahneye dalıverdi ve üçünün de önüne mönü bırakıp sessizce çekildi.

Diana, eğilip az kişi olan restoranda sesinin duyulmaması için kısık bir sesle tam olarak ne bulmak için İskoçya'ya geldiklerini sordu. Tam cevap vereceken, Mystère'in gözü arkada birilerine takıldı ve kalakaldı...

Java ve Diana da usta dedektifin odaklandığı yere baktıklarında az önce siparişlerini alan garsonun, kasa yakınındaki bir telefonun ahizesini kaldırmış; sırtı müşterilerine dönük bir yerlerle görüştüğünü gördüler. Düşük bir ihtimal dahilinde, yerel bir örgütle karşı karşıya olabileceklerini

düşünüyorlardı aynı anda. Çabuk hareket etmeleri karşısındaki insanlara bir mesaj olacaktı ve bu doğrultuda dikkatsizlik yapabilecekleri gibi olası düşmanları da uyandırmış olacaktı. Mystère çok telaşa vermeden bunları dile getirdiğinde masada sessizce onayladılar. Sipariş verdikleri yemekler geldiğinde havadan sudan bahsetmeye koyulmuşlardı. Garson geri dönerken Mystère atik bir hamleyle kolunu hafifçe tuttu.

Garsonun aşırı şaşkınlığı görülmeye değerdi. Mystère ise hiç bozuntuya vermeden bölgenin en çok gezilesi yerlerini, bir turistmiş gibi sordu. Bazı şato ve kumsal tavsiyeleri aldıktan sonra kibarca başını sallayıp teşekkür etti.

Yemeklerini sessizce yerken üçü de nadiren kurdukları göz temaslarıyla, karşısındaki düşmandan hemfikir olduklarını ifade ediyordu.

Yemek ve tatlı seansı bittikten sonra hiçbir terslikle karşılaşmadan otele dönmüşlerdi. Bu durum Java'nın oldukça canını sıkılmışa benziyordu. Zira bu sadık dost, Mystère'in canına kast edenleri bir an önce yakalamak istiyor dahası birkaç saat önceki karşılaşmalarındaki etkisizliğini kendine dert ediyordu...

Otelde resepsiyonist biraz telaşlı bir şekilde yollarını kesivermişti.

“Şeyy... Bay Mystère, siz iki kişilik oda ayırtmıştınız. Ancak eşiniz de gelince ikinci bir oda şart oldu fakat otelde sadece tek bir kişinin yanı boş, o da bir hanımefendi. Ve takdir edersiniz ki...”

Gözü, cümleyi bitirmeden Java'ya kaymıştı. Mystère, bir tatsızlık çıkmasını istemediğinden eliyle “olur” diye işaret etti. Diana da üzülmüştü ancak yapacak fazla bir şey yoktu. Odalarına çıkıp vedalaştıklarında, sabah ilk iş olarak her şeyi anlatacağına Diana'ya söz vermek zorunda kaldı bir hayli yorgun düşen dedektif.

Her zaman yaptığı gibi, günlük raporunu kişisel bilgisayarında tuttu. Geçirdiği tehlikeye dair ayrıntılı bir yazı olmuştu. Gerinip baktıktan sonra odaya dönüp göz attığında Java'nın çoktan uyumuş olduğunu gördü. Diana'nın içkisi de

bitmişti. ‘İyi geceler öpücüğü’nü aldıktan ve vedalaştıktan sonra odasının yolunu tuttu. Esneyerek bilgisayarını kapatan Mystère de başını yastığa koyar koymaz uyumuştı.

Mystère, üç gündür bulunduğu İskoçya’da; hayatının aşkıyla aynı otelde uyuduğu için midir bilinmez, ilk defa huzurlu bir uyku şeklinde yatağına uzanmıştı. Diana’nın aksine...

Diana, odasına doğru giderken elindeki anahtara baktı. 262, Mystère ve Java’nın odasının üç solundaki odaydı. Kapısının altından ışık görünmediği için meçhul oda arkadaşının uyuduğu kanısına vardı ve yeterince sessiz olarak kapıyı açıp içeri adımını attı.

Daha kapıya uzanamadan bir elin sertçe bileğinden tuttuğunu ve başka bir elin de ağzını kapattığını duyumsadı. Telaşlandıysa da kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yaptı. Odanın kapısının sertçe kapatılması ise, odada kendisini tutandan başka birisinin de olabileceğini düşündürüyordu. Her ihtimale karşı kendini hazırlayarak aklından yapabileceklerini geçirdi.

Hafif ittirilerek odanın ortasına kadar götürülürken kafasında ölçüp biçtiği ihtimaller içinden balkona çıkıp aşağıya atlamayı mantıklı bulmuştu. 2. katta olduklarından dolayı çok zorlanmayacağını düşünüyordu. Ağzını kapatan eli yapabileceği kadar ısırıldı ve bir anda rastgele tekmeler savurmaya başladı. İki farklı inleme sesi gelince yeterince şaşırtdığını düşünerek balkona koştu.

İskoçya, üçte birini kapladığı Britanya adasının en kuzeyinde yer alır. Güneyde İngiltere’ye komşu olan ülkenin doğusunda Kuzey Denizi, batısında ise Atlantik Okyanusu yer alır.

Coğrafi olarak İskoçya, kuzeyden güneye 92 ana bölgeye ayrılmıştır. Bunlar dağlık bir bölge olan Highlands, deniz seviyesine yakın olan Central Belt ve tepelik bir araziden oluşan Southern Uplands’dır. İskoçya nüfusunun çoğu Edinburgh, Glasgow ve Stirling gibi en önemli şehirlerin içinde yer aldığı Central Belt bölgesinde yaşamaktadır. Bunun yanında İskoçya’ya bağlı 130’u yerleşim bölgesi olan 790 ada vardır. İskoçya, dağları, nehirleri ve gölleriyle zengin bir doğaya sahiptir.

İskoçya bağımsız bir ülke olmasa da kendine ait bir bayrağı, başkenti ve parlamentosu vardır. İskoçlar, kendi kültürlerine ve geleneklerine bağlı, geçmişlerini sürekli canlı tutan, tarihe önem veren bir millettir.

Otelde oluşunun avantajı olarak, mimarisi standart odalarda balkonu eliyle koymuş gibi buluvermişti. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtı ve yüzüne çarpan serin havayı içine çekerek gözüyle aşağıda bir yeri kestirip balkondaki bel hizasına kadar yükselen korkuluğun üstüne çıkıp kendisini aşağıya bıraktı...

Üç yanındaki odada da ilginç bir hareketlilik vardı. Ancak o an, o hareketlilikten daha önemli dertleri vardı Diana'nın. Hayatta kalmak gibi...

Geceli biraz daha serin bir havası olan İskoçya'da, rüzgar hafiften şiddetini arttırıp cama tıklatmaya başlarken Mystére ilginç bir sesle yeni daldığı uykusundan uyanıvermişti. Java'nın gene rüya gördüğünü ve uykusunda konuştuğunu düşünse de, yatağının titremesiyle gözünü ardına kadar açtıverdi.

Güçlü bir el, Mystére'in ağzına bastırıyordu. Elinde bir bez olduğunu hissetti imkânsızlıklar dedektifi. Aklına gelen ilk ihtimal, kloroform olmuştu. Birkaç adım uzağındaki yataktan da mücadele sesleri geliyordu. Her kimseler, Java'yı zapt etmelerinin zor olacağını düşünerek; içinde bulunduğu tehlikeye mukabil içi biraz olsun rahat bir şekilde eliyle cılız ittirişler yaparak göremediği düşmanıya mücadeleye giriştiyse de bayıltıcı gazın bulunduğu bez etkisini kısa sürede göstermişti.

Mystére gözünü açtığı anda karanlık ve soğuk bir yerdeydi. Elleri ve ayakları bağlı, yere popo üstüne oturtulmuştu. Bir müddet, soluk alış verişinin havaya buhar halinde aksedişini izledi. Aklına Titanic filminin final sahnesinde yolcuların ağzından çıkan soğuk hava buharının nasıl çekildiğini okuduğu makale geldi.

Durup dururken bunu niye hatırladığını düşünürken daha hızlı soluk alıp verdiğini fark eden Mystére, sonunda içinde bulunduğu durumun tehlikesinin ayırtına varmıştı. Bileklerini birbirine sürttürerek iplerini gevşetmek istediye de bunun mümkünatının olmadığını fark edip enerjisini harcamamak adına durdu.

Meksika'da çekilen filmde soğuk havadan kaynaklanan nefes alış verişinde çıkan buhar, filme bir depoda karanlıkta nefes alıp verip buhar çıkartan figüranların görüntülerinden montajlanarak eklenmiştir.

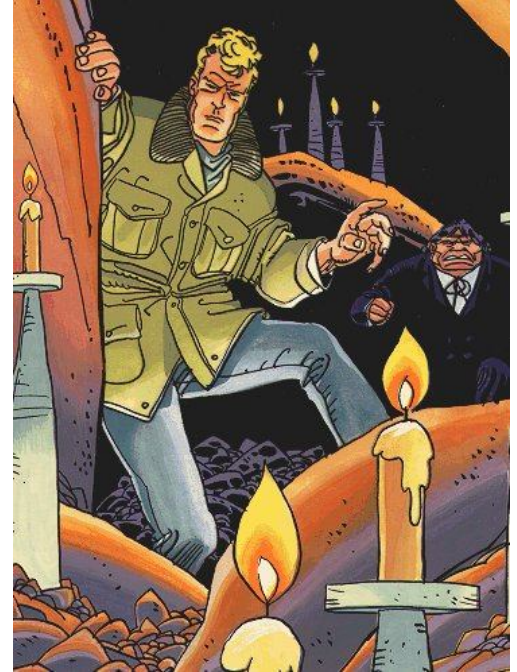
Gözleri ve diğer duyuları karanlığa alıştığında yapayalnız olduğunu fark etti. Daha da ürperdi ancak bu durum, Diana ve Java'nın hâlâ güvende olduğuna işaret olabilirdi.

Geniş bir yerde tutulduğunu da hayal meyal anlayabildi. Az eşyalı ve soğuk bir depoda olabilirdi. Sirtının yaslı olduğu yere hızlı bir şekilde ileri gidip gelerek vurdu. Sirtının acısı bir yana, tok bir ses gelişi boş bir kutuya sirtının yaslandırıldığı izlenimi vermişti.

Eliyle sirtının dayalı olduğu zeminin altında çıkıntı veya yükseklik ararken tam vazgeçtiği anda bir çıkıntı yakaladı. Çok büyük olmamakla birlikte, avuç içini dayayıp güç alabileceği kadar geniş bir çıkıntıydı. İki elini avuç içlerini aşağı bakacak şekilde dayayıp kollarından güç alarak kendisini kaldırmaya çalıştı.

Bacaklarının uyuşukluğu, bu hamlesini başarısız kılmıştı. Bir süre bileklerini yukarı aşağı ittirerek kan dolaşımını ipler el verdiği için yeniden sağlamaya çalıştı. Bu arada ne kadar süredir baygın olduğunu hesaplayamadığını fark edince biraz daha telaşlanmıştı.

En son hatırladığı şey, yanındaki yataktan gelen mücadele sesleriydi...

Daha da hırslanıp aceleci hareketlerle ellerini tekrar çıkıntıya dayayıp olanca gücüyle kendisini ittirdi. Şaşırsa da ayağa kalkabilmişti. Bir süre öyle kalakaldı. Eli ve ayakları bağlı, ne yapabileceğini düşündü. Kozasını yırtmamış bir tirtil gibi minik zıplayışlarla duvara gitmeye çalıştı. Ancak düşündüğünden daha uzaktaydı duvar. Birkaç zıplayıştan sonra geniş odanın bir duvara sahip olmadığını bile düşünmeye başlamıştı ki omzu sert bir durdurucuyla karşılaştı.

Sirtını duvara yaslayıp gözlerinin tekrar karanlığa alışmasını bekledi. Birkaç saniye sonra daha iyi görebiliyordu etrafını. Az önce kalktığı yerdeki kutu hariç odada tek tük kutular vardı. Hepsisi de aynı boyda ve şekildedeydi.

İçlerinde ne olduğu merak etmekle birlikte el ve ayaklarındaki bağları def etme çabasıydı Mystère. Odada kendisinden başka kimsenin olmadığına kanaat getirince biraz daha rahatlamıştı. Geldiği yönün aksi yöndeki ilk kutuya doğru yavaş hareketlerle yöneldi.

Bir gürültü koptuğunda, kutuya henüz varmıştı. Sürgülü bir kapının açılmasına benzer bir ses duydu. Paslanmış bir zeminde sürüklenen kapı, tiz bir ses çıkarıyordu. Yabancı sesler duyar duymaz kendisini yere bıraktı, yuvarlanarak duvarla kutu arasında mevzilendi. Bileklerindeki ipler artık canını acıtır hale gelmişti. Acısını bir süreliğine unutup konuşmalara kulak kabartmaya çalıştı.

Gelenlerin iki kişi olduğunu fark etti. Ve bir tanesinin telaşlı konuşmasına eşlik eden sesi hemencecik tanıdı: Silaha sürülen kurşunun çıkarttığı metalik inlemeydi bu.

1.Bölümün Sonu

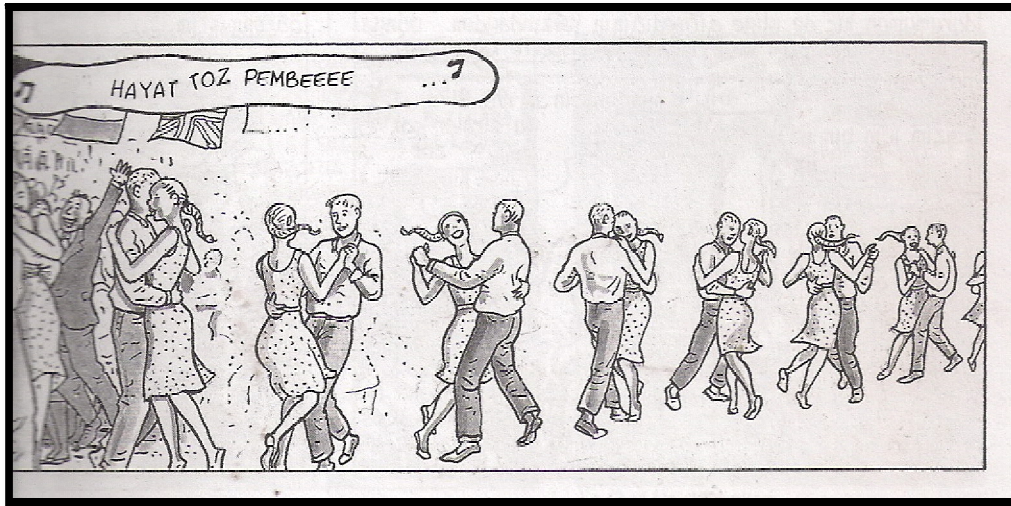

“Benden , olmadığım her şeyin acısından beslendi

Ne daha uzun yaşamayı becerebilmişim ,

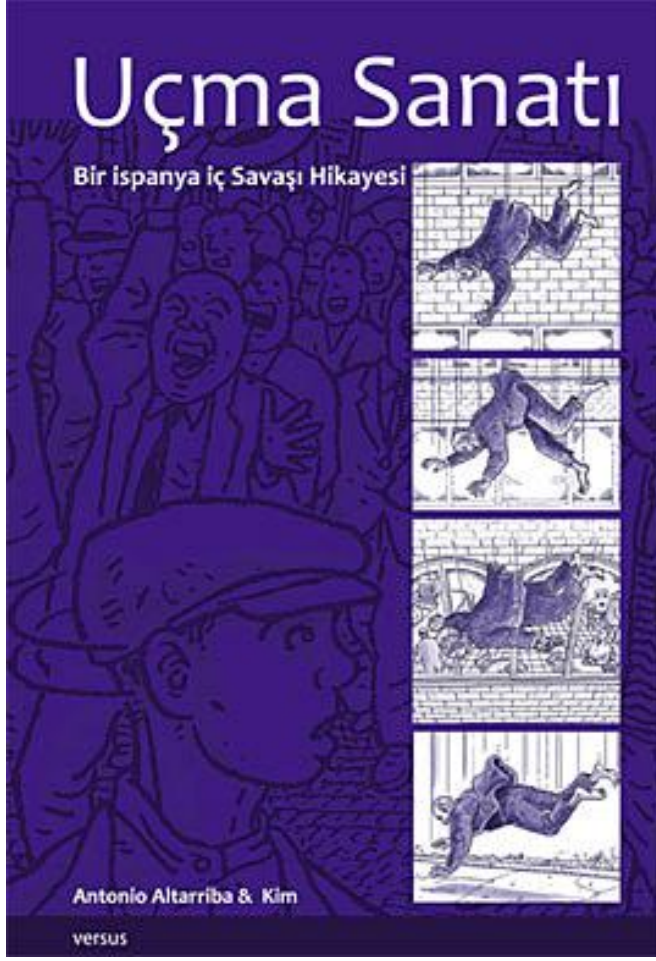
Ne de güneşe varabilmişim.

Bu yüzden beni yer altında yaşayan kör bir hayvan yedi.”

Versus kitap geçtiğimiz yıl iki çizgi romanla rafları şenlendirdi. İlki ünlü Fransız çizer Tardi'nin Paris Komünü , ikincisi ise 2009- 2010 yılında İspanyol çizgi roman ödülleri toparlayan Antonio Altarriba ve Kim'in **Uçma Sanatı**.

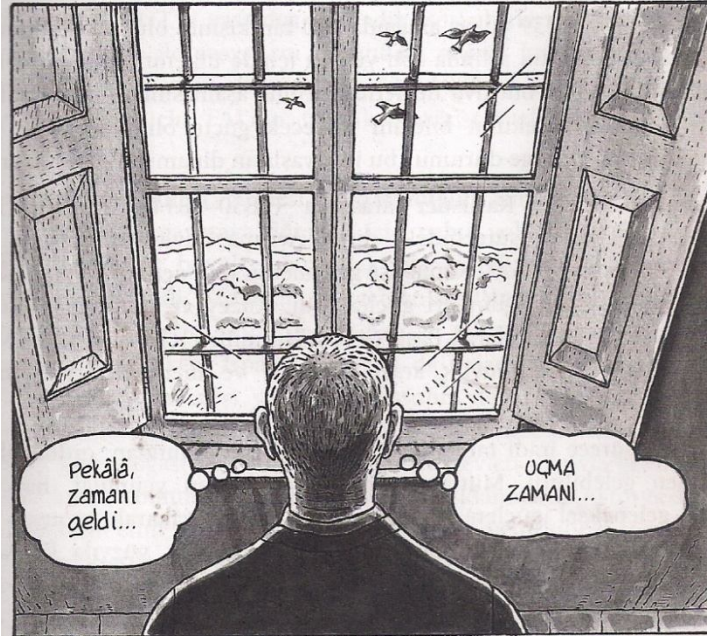
Türkçe baskısında orijinalinde olmayan “Bir İspanya İç Savaşı Hikayesi” altbaşlığı ve çizgi romanın sonunda kısa bir İspanya iç savaşı tarihiyle üstelik. Levent Cantek'in de dikkat çektiği gibi * , anlaşılabilir çizgi romanın yayınlanmasını İspanya iç savaşına borçluyuz. Anlatmaya da oradan başlayalım o zaman.

1936'da iktidardaki Cumhuriyetçilere karşı Hitler ve Mussolini desteğiyle ayaklanan General Franco, 3 yıl süren kanlı bir savaştan sonra iktidarı ele geçirir ve İspanya'nın karanlık diktatörlük günleri başlar. Durutti'nin önderliğinde CNT çatısı altında Franco'ya karşı toplanan anarşistler , özellikle savaşın ilk yıllarında önemli zaferler elde etmişlerdi. Lakin özgürlük hayalleri uzun sürmedi. "Mülkiyet hırsızlıktır" şiarıyla mahkeme ve belediye evraklarını, tapu kayıtlarını yakan , parayı kullanımdan kaldıran anarşistlerin zaferi kısa sürdü**

Otoriteyi ve devleti reddedip , kayıtsız şartsız özgürlük istemenin bedeli çok ağır oldu. Durutti ve binlerce anarşist öldürüldü. Kalanlar ise... Eh işte Uçma Sanatı kalanlardan birinin hikayesi zaten.

Antonio Altarriba , İspanya iç savaşında anarşistlerin saflarında çarpışmış , babası Antonio'nun hikayesini anlatıyor Uçma Sanatı'nda. Yine de Türkçe'de ki altbaşlığından çok daha fazlasını vaad eden bir çizgi roman var elimizde. Aslen bir kaybedişin , tükenişin öyküsünü anlatsa da umudunu hiç kaybetmemeyi başarıyor.

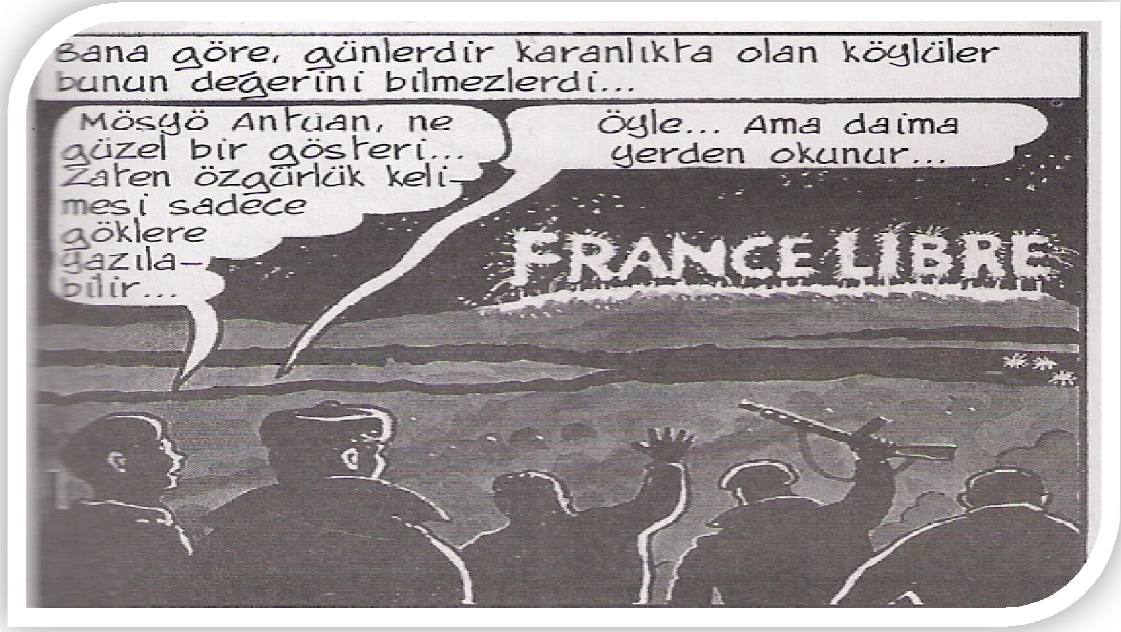
Uçmak Antonio'nun tüm hayallerinin ve ideallerinin bir metaforu kitapta. Köyde kuzeni Basilio ile " Hispanio Suiza" nın peşindeyken ya da giderek yükselen duvarların üzerinden atlarken , savaşta eline silah almayı reddedip, kanatlı bir posta arabasıyla uçarken de ya da huzurevinde arkadaşı Hipolito'nun tekerlekli sandalyesiyle son sürat yuvarlanırken de Antonio ideallerinin ve hayallerin peşinde hep. Son noktada kendini dördüncü kattan bırakması da bu yüzden. İntiharı , hayatı sanat gibi yaşamak isteyen ama yenilen bir adamın son uçuş denemesi . Baş dönmesiyle baş etmenin yolunun uçmayı öğrenmekten geçtiğinin farkında olan , ama bir şey yapamayan Antonio'nun trajik öyküsü.

Kendini göklere çıkaran ideallerini unuttuğu andan itibaren düşüşü başlıyor Antonio'nun. " İhanet değil , ideolojik intihar" diyor bir karede. " Yaşamaya devam etmek için ölmek" Başına gelen her şeyin farkında olan , ama elinden başka bir şey gelmeyen bir adam Antonio. Düşününde onurunu ve ideallerini de gömen. Ama kendi cesedine basarak yaşamayı öğrenen.

Albümün çizeri Kim (Joachim Aubert) Franco döneminin underground çizgi roman aleminde yetişmiş bir çizer. Açık söyleyeyim , bir çizgi roman müptelası olmama rağmen , çizerler hakkında ahkam kesecek donanıma sahip değilim. O yüzden sadece Kim'in çizgilerini çok sevdiğimi söyleyeyip geçeceğim. Yazar Antonio için ise ayrı bir parantez açmak lazım. Albümün en başarılı olduğu nokta yazar Antonio'nun baba Antonio'ya yaklaşımında saklı. Yargılamayan, yaşananları anlamlandırmaya çalışmayan , sadece anlamaya çalışan bir gözle yazılmış hikaye. Babanın hikayesi sadece babanın hikayesi değil çünkü. İdealleri peşinde , dünyayı değiştirmek uğruna , koşan mücadele eden bir kuşağın öyküsü. Bu öykü içinde Antonio olduğu kadar , köyde otomobil yapmaya çalışan kuzen Basilio da, çöp yerine ceset taşıdığı için kahrolan dayı da var. Şiddet

karşısında dili çözülen Lal Justinien de en az Antonio kadar iz bırakıyor zihninizde. Ya da yenidoğan kardeşliğinin yüzüklerinden yaptırdığı kurşunla intihar eden Mariano Diaz. Sözün özü hikeyesiyle , çizgileriyle dört başı mamur bir çizgi roman var elimizde.

Kaçırmayın.

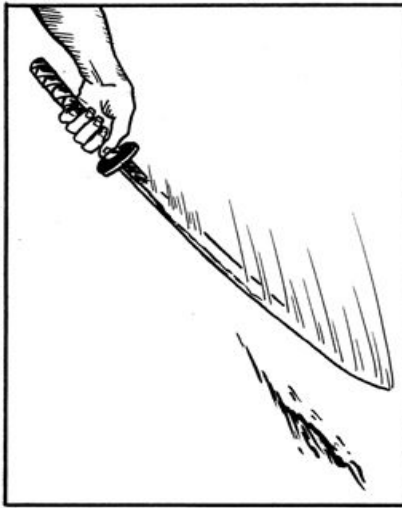
Doğa Demiray

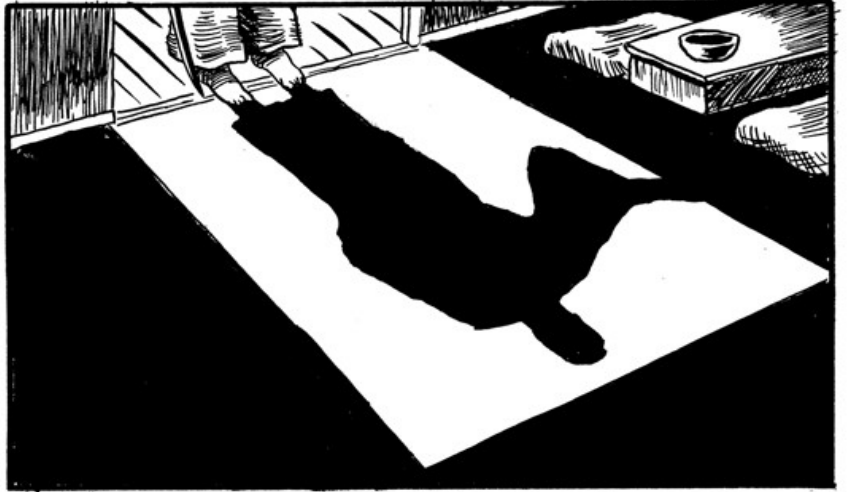
Son bir not: Antonio'nun İspanya dönüşünde eniştenin masasında ki fotoğraf , Pan'ın Labirenti'ndeki faşist yüzbaşıya ne kadar benziyor. Tesadüf mü acaba. Hiç sanmıyorum.

*Levent Cantek : "Kazanamayanlardan Biri" Radikal kitap 22/09/2011

** Anarşinin Kısa yazı : Hans Mangus Enzenberger - Ayrıntı Yayınları

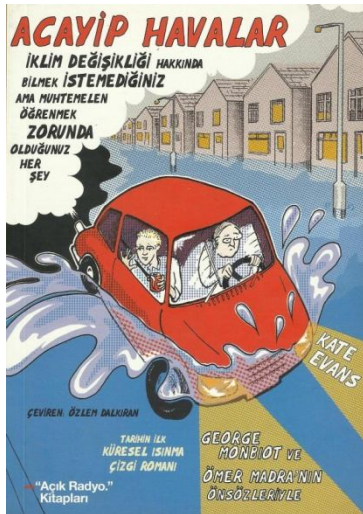

Bisikletlerimize atlamanın zamanı geldi de geçiyor!

ACAYİP HAVALAR

Bir yılda ne kadar karbon kirliliği yaratıyoruz? Atmosferdeki sera gazlarının artması neye neden olur? Yıllardır hakkında herkesin bir şeyler söylediği “küresel ısınma” nedir, ne değildir? Üzerinde yaşadığımız mavi gezegende sizce de bir “acayıp”lık hakim değil midir son zamanlarda?

Bunları hiç düşündük mü? Belki düşündük, ama sonra hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimize kanaat getirip, bu konulardan uzak durmaya çalışmadık mı? Yine de bu konuda kafa patlatıp, insanları bilinçlendirmeyi görev edinenler de vardır şüphesiz. İşte onlardan biri de, çevreci bir karikatürist olan **Kate Evans**.

Evans'ın yazıp çizdiği **Acayıp Havalar** adlı çizgi roman, “iklim değişikliği hakkında bilmek istemediğiniz ama muhtemelen

öğrenmek zorunda olduğunuz her şey” ilke sözüyle hareket ediyor. Kitapta küresel ısınmanın öngörülen etkileri, 0,8 santigrat derecelik bir sıcaklık artışının dahi ne denli önemli olduğu ve sera gazlarının kaynakları gibi konular gündelik hayattan örneklerle açıklanıyor. Tabii bu koşullar altında gezegendeki yaşamın - yine öngörülen- ömrü de...

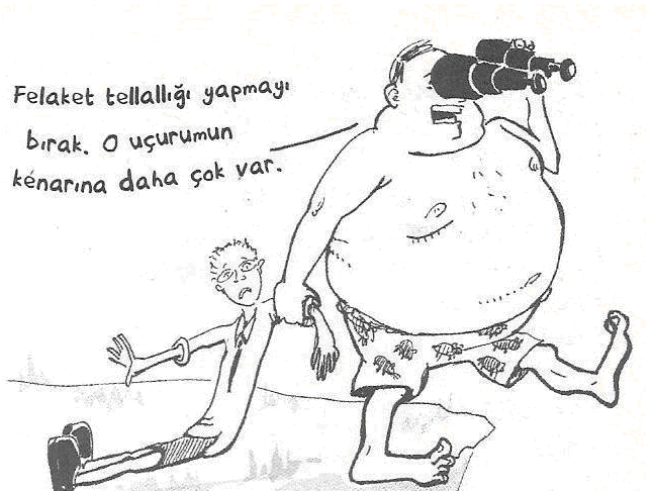
Son sayfalarda “Bir yılda ne kadar karbon kirliliği yaratıyorsunuz?” adlı bölümdeki anket yardımıyla gezegene verdiğiniz zararı siz de öğrenebilir ve bu

zararı en düşük düzeye indirmenin yollarını arayabilirsiniz.

Örneğin bir yere gideceken arabanız yerine bisikletinizi tercih edin. Bu mümkün değilse de toplu taşıma araçlarını... Çünkü fosil yakıtlarının(petrol, kömür, doğal gaz, vs) kullanılması sonucu atmosfere salınan “karbondioksit” ve “azot oksit” gibi sera gazları küresel ısınmaya neden olduğu gibi, bu tür yakıtların gezegenin ihtiyaçlarını ne zamana kadar karşılayabileceği sorusu da gizemini koruyor. Kısacası fosil yakıt kullanımını ileride pat diye bırakmak zorunda kalmaktansa, şimdiden hazırlıklı olup, gereksiz tüketimden kaçınmamız daha çok akla yatıyor.

Biyografisinde Acayip Havalar’ı yazarken bir güneş paneli, 350 watt’lık bir rüzgar jeneratörü kullandığını ve odun sobası, pasif güneş ısıtıcısı ve kayak salopetlerini yakarak ısındığını belirten yazara göre, “yoğun enerjili hayata alıştığımız için” teknolojinin sağladığı rahatlıktan vazgeçmek olanaksızmış gibi geliyorsa da **yeni bir hayat mümkün!**

Evans, bu kitabı yaratmakla elinden gelen en büyük şeyi yaptı: Sayfalarca bilgiyi eğlenceli bir biçimde –konunun tüm karamsarlığına rağmen- okura ulaştırmayı başardı. E, okura düşen de çok geç olmadan yapması gerekeni yapıp, gelecek neslin canlılarına daha iyi bir dünya bırakmaya çalışmak olmalı bana kalırsa.

Gerekli önlemler alınmalı. Yoksa... Havası suyu dünyaya benzeyen, yaşanabilir gezegenlere koloni kurmak için göndereceğimiz bir Flash Gordon'a ihtiyacımız olabilir.

Not: Acayip Havalarda, 2007 yılında “**Açık Radyo**” Kitapları'ndan çıktı. Aslında ona bildiğimiz anlamıyla – başı sonu belli bir macerayı anlatan- çizgi roman demek pek de mümkün değil. Şöyle dersek daha doğru olur kanısındayım: “birtakım güldürü unsurlarının da katıldığı bir belgesel çizgi roman.”

Mustafa MEN

<http://kulturelguncel.blogspot.com>

OKUYAMADIĞIMIZ ÇİZGİ ROMANLARA GÜZELLEME

' Kadın, kapıyı çalan süper kahraman kostümlü çocukları karşılar:

Çocuklar : Ya şeker, ya şaka

Kadın : ooo, bakın burada kimler varmış. Süpermen, Batman, Robin... Yeşil Fener'de buradaymış. (Duraklar, sıradaki kostümsüz çocuğa) Sen de kimsin?

Çocuk : Ben Harvey Pekar'ım.

Kadın : Ama sen pek süper kahramana benzemiyorsun.

Çocuk : Ben süper kahraman değilim, sadece bu mahallede yaşayan bir çocuğum...Lanetolsun.Boşver..."

2003 yapımı American Splendor filminin açılış sahnesi

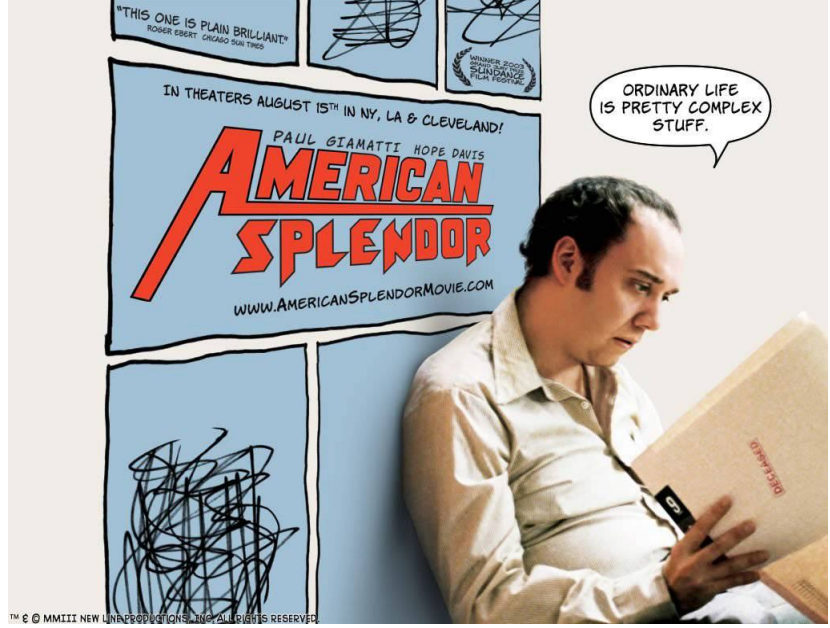
Çok kanallı televizyonların, bilgisayarların, cep telefonlarının, 3D filmlerin, play stationların çağında hala çocukluk kahramanlarının peşinde koşan adamlar (belki kadınlar da) var. Çizgi roman okuyor, biriktiriyor, saatlerini büyük bir mutlulukla çizgi romanlardan konuşarak geçirebiliyorlar. Bütçelerinin bir kısmını

çevrelerinin pek anlamlandıramadığı ve çoğu kez onaylamadığı bu tutkularına ayırıyorlar.

Artık bir yetişkin olmuş ama hala olduğu yerde sayıyor”

Harvey Pekar’da onlardan biriydi. Bu ülkenin çizgi roman severlerinin Amerika’da

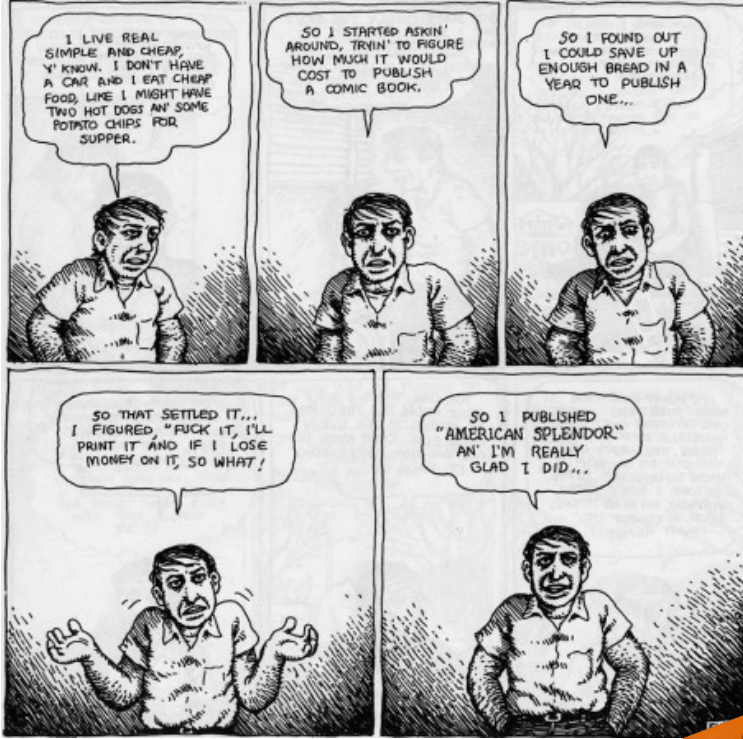
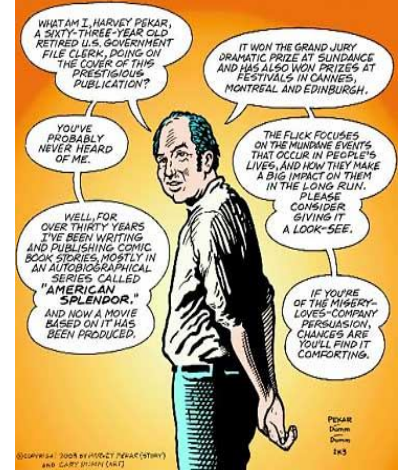
ki uzak akrabası belki. Şu günlerde Wall Street’i işgal eden % 99’danbiri.Cleveland’da bir hastanenin arşiv bölümünde 37 yıl çalışmış bir emekçi. Her sabah işine gitti, az sayıdaki dostuyla jelibonlardan, bozulan ekonomiden, cazdan konuştu. Eskiyen kışlık montunu tutkalla yapıştırıp bundan arttırdığı parayla çizgi romanlar, caz albümleri biriktirdi.

“Artık bir yetişkin olmuş ama hala olduğu yerde sayıyor”

Kendisi için böyle düşünüyordu. Markette doğru kasa kuyruğunu dahi seçmesini dahi beceremeyen başarısız biri. Kendinden geriye bir şeyler kalsın

isteyen. Bunun için caz dışında en iyi bildiği ve sevdiği şeyi seçti; Çizgi roman. Ancak bir problemi vardı. Çizebildiği tek şey çöp adamlardı. O da bir sayfayı bölmelere ayırarak çöp adamlarını çizdi ve onlara aklına geleni, yüreğinden geçeni söyledi, söyledi. Amerikan yer altı çizgi romanının ustalarından olan dostu Robert Crumb ise bunları çizgi romana dönüştürdü. Böylece ' American Splendor'* doğdu. Sıradan bir adamın tamamen gerçek ve tamamen

sıradan hayatı için ne kadar ironik bir isim.

İlki 1976'da Harvey'in kendi çabaları ile basılan bu çizgi roman dizisi zaman içinde kültleştirdi. Tiyatro oyunu yapıldı. Televizyon şovlarına konu oldu ve filmi çekildi. Dark Comics** tarafından yayınlanmaya başlandı. Pek çok Amerikan çizgi romanının yayınına ara verdiği dönemlerde bile yayınlanmaya devam etti.

" Hayat çok tatlı, çok üzücü ve sonunda pes etmek içinse çok zor"

Bu ülkenin çizgi roman severlerinin büyük çoğunluğu bu eseri 2003 yapımı filmi sayesinde öğrendi. Türkiye'de artık Robert Crumb'ın eserleri (Genesis) yayınlanmaya başlasa da ne American Splendor ne de Pekar'ın kanserle olan mücadelesini anlattığı ' our cancer year***' ülkemizde hiç yayınlanmadı. Belki telif sorunları, belki yayıncıların bizim çizgi roman okurumuzun sadece klasikleri

ve süper kahraman öykülerini okumak isteyeceğine olan inancı sebebiyle yakın veya uzak gelecekte de yayınlanması mümkün görülüyor.

Oysa bu ülkenin çizgi roman okurları kendilerinden biri olan bu aksi adamın öykülerini kendi dillerinde okumak isterlerdi. Çünkü bildiğimiz bir şey var. Komşu kadın, yayıncılar, hatta küçük Harvey Pekar yanılıyor. Zira American Splendor bir süper kahramanın öyküsüdür. 'Yeterince karışık ve zor' olan hayatla her gün yeniden baş etmek zorunda olan bizim kadar, süper bir kahramanın öyküsü.

THE MANY FACES OF **HARVEY PEKAR**, CREATOR OF **AMERICAN SPLENDOR**

™ & © MMIII NEW LINE PRODUCTIONS, INC. ALL RIGHTS RESERVED.

WWW.AMERICANSPLENDOR.COM

Kedidiro (Selami Hoca)

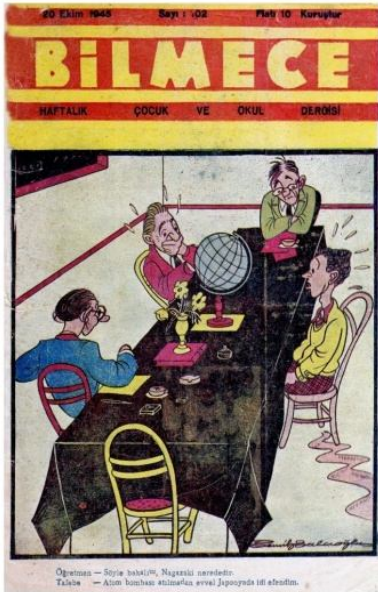
- ***Splendor** ; görkem, parlaklık, şaşaa, ihtişam, debdebe, eksiksiz güzellik
- ****Dark comics**: star wars, indiana jones, hellboy, umbrella academy vb... çizgi romanların yayıncısı yayınevi.

KAHRAMAN SAVAŞTA GEREK!

“Bilmece..” Birkaç sene önce elime geçen tek fasikülden ibaretti bildiklerim.

Bendeki sayı “102” idi.20 Ekim 1945 tarihli ,zamanın kağıt ve baskı standartlarında orta halli bir çocuk dergisiydi..Kapağında ,o sıralarda 17-18 yaşlarında olması gereken Semih Balcıoğlu'nun, 2.Dünya savaşını ve kullanılan “atom” bombasını “acı” bir şekilde hicveden karikatürü vardı:

“Öğretmen-Söyle bakalım,Nagazaki nerededir.?”

Talebe-Atom bombası atılmadan evvel Japonya'da idi efendim.”

Tüm savaş boyunca kendi sınırlarını korumak siyasetini uygulamış ve sıcak bir cephe savaşında yer almamanın binbir ,ustalıkla ama maliyeti ağır yolunu bulmuş bir ülkenin çocukları “savaş” gerçeğinin dışında kalamıyordu..Bugün bu derginin içinde yer almış pek çok yabancı kökenli kısa ve çoğunlukla mizahi çizgi öykünün ve yerli yazarlara ait öykü,karikatür,bilmece ,eğitim sayfalarının olduğunu ancak büyük kütüphanelerimizden birindeki ciltli koleksiyondan okuyarak öğrenebiliyoruz..Yerli çizgi ve karikatürlerde ,ilerleyen sayılarda bolca kullanılmış..Bunlardan biri ve bence en ilginç “Gök Kızı” isimli çizgi öykü idi.Alp Aydın Burteçene isimli bir çizer tarafından yazılmış ve çizilmişti..Başrolde “Ginger” isimli bir kadın kahraman gözükiyordu..Öykü 2.Dünya savaşında geçiyordu.Sanki dönemin “Terry & The Pirates” tarzı çizgi romanlarında esinlenilmiş bir havası vardı.Yok bu çok iddialı kaçır,daha çok onlarca “ucuz” ve

basmakalıp örneği yapılmış ve Amerika’da genellikle 64 sayfalık ,aylık formatta yayınlanan ve içinde pek çok kısa hikaye olan “comics” dergilerindeki ,savaş döneminin abartılmış, “kahraman” yurtseverlerini anlatan öykülere ve çizgilere benziyordu...Baksanıza örnek sayfada ki Japon askeri bile o dergilerdeki “kova” dişli ,aşırı deforme edilmiş tiplemelere benziyor.Havada bir savaş ve yerde (denizde!) denizaltı filosu da cabası..”Ginger” ise 1940’lı yılları sarışın ve zarif bayan sinema oyuncusu Ginger Rogers’tan mı gelmekte, bilmiyorum...

“Gök Kızı” başlığı ise bizden olan bir yakıştırmaydı.Zamanın gazeteleri bu lakabı savaş pilotumuz ve dünyanın da ilk savaş kadın pilotu olan Sabiha Gökçen için kullanmışlardı.Ginger tarzı bayanların Amerika’da savaş uçağı kullanmak için önlerinde daha seneler vardı..İşin ilginç yanı savaşın resmi bitiş tarihi üzerinden 2 ay geçmişti ve en azından 1-2 senedir Pasifikte bir üstünlük kaygısı, en azından Amerikalılar için kalmamıştı.Bildiğim kadarıyla daha önceki senelerde yerli dergilerimizde yerli bir yazar-çizer tarafından hazırlanmış ve 2.dünya savaşını hem de cephe içinden yansıtan bir çalışma

yayınlanmamıştı..Sanırım Amerikalı tiplerini çalışan ise hiç yoktu..Alp Aydın Burteçene ise kimdi hala öğrenebilmiş değilim..Ancak biz çizgi roman meraklıları biliyorduk ki,Amerika ve İngiltere başta olmak üzere özellikle “müttefik” diye bilinen ülkelerde 2.Dünya Savaşı çizgi romanlarda kendini yoğun olarak hissettirmişti..1930’ların sonlarından

itibaren yurtseverlik ve kahramanlığın aşırı yüceltildiği,savaşın acı ve yıkıcı yanlarının çoğunlukla görmezden geldiği propaganda amacı öne çıkan onlarca kahraman öyküsü ve dergi yayınlanmıştı..Özellikle Avrupa kıtasında Hitler ve Mussolini ile karşı karşıya gelen ve birkaç sene içinde işgal edilmemiş ve sindirilmemiş en güçlü ülke konumundaki İngiltere’de savaş ve cephe,yurtseverlik ve kahramanlık içerikli çizgi romanlar hızla artmıştı..”Mihver” devletleri binbir farklı şekilde “haklanıyor”, yerden yere vurulan Nazi ve Faşist,hatta Japon liderler kendilerini toparlıyamıyorlardı..Amerika’da ise çizgi roman üretimi 2.Dünya savaşıyla beraber adeta “patlamıştı”..Amerikalı çizgi roman araştırmacı ve tarihçileri “comics” formatındaki bu “patlamayı” daha sonra yine “comics” yaratıcılarının kendileri için kullandıkları bir benzetmeden ödünç alarak “Altın Çağ” olarak adlandıracaklardı..Dünyada ve özellikle Amerika’da çizgi roman ilk aşamayı, 1890’larda ,basında yer alarak ve mizahi öğelerin yoğun kullanımı ve ilk anlatım dilinin kurulması arayışlarıyla en çokta, kitleler karşısında kendini tanıtarak ve ispatlayarak geçmişti.Sonra 1930’lu yılların ortasına kadar yine nerdeyse tamamen gazete ve hafta sonu eklerinde yer alarak yeni ve farklı bir dönem geçirmişti..Reel tiplere ve çizgi tarzlarından en deforme ve karikatür tarzı anlayışlara kadar geniş bir yelpaze içerisinde,toplum ve kurumlar eleştirisinden “aile” parodilerine,”izci” maceralarından “feza” yolculuklarına ,”deniz altlarından” “cangıllara”,”egzotik” memleketlerdeki aksiyonlara kadar farklı konu,tiplere ve mekanlarla çizgi roman, kitlelerin gözünde sağlam ve popüler bir yer edinmişti..1933 yılı ile beraber öncelikle gazetelerde çok tutmuş bant ve çizgi sayfaların kahramanları başta olmak üzere ,sinema filmleri ve klasiklerin çizildiği ,sadece çizgi romana ayrılmış dergiler çıkacaktı..

Bunu mizah ağırlıklı ve sadece o dergiler için üretilmiş işlerin olduğu karma ve bağımsız dergiler takip edecekti..Bu yıllar Hitler ve Mussolini'nin totaliter rejimlerinin gerçek yüzlerini göstermeye başladığı yıllardı (Gerçi sömürgeleri üzerindeki baskı ve değişmesini istemedikleri "statükolarıyla" diğer batı devletleri ne kadar "demokratikti" tartışmaya gerek bile yok ya neyse..) 1935 yılını özellikle Amerika'da, araştırmacılar yeni bir dönemin başlangıcı olarak gördüler.."Pulp" dergilerde yer alan farklı türlerdeki hikayeler gibi geniş bir beğeni aralığında ama tamamen yeni öyküler çizilmeye,sadece o dergiler için macera ve tiplmeler üretilmeye başlandı..Japonya ,Çin işgalini hızlandırırken,

"muhalefetlerini" halletmiş olan Almanya ve İtalya Avrupa ve Afrika işgallerine başlamışlardı.İngiltere savaşa müdahil oluyor,Amerika ise en büyük düşmanı gördüğü S.S.C.B. bu savaşta kaybeder ve dağılır duygusuyla ve halihazırda Japonya ile ilişkilerini koparmadan savaş dışında kalmaya devam ediyordu..

"Action Comics" ve "Detective Comics" gibi dergiler yayın hayatına girmiş,işgaller son aşamalara gelmiş ve "müttefik" güçler ve başındaki İngiltere ile Almanya ve İtalya;denizde,havada,karada,Avrupa'da,Asya'da,Afrika'da cephe cepheye savaşır duruma gelmişlerdi..Araştırmacıların bazıları "Altın Çağı" tamda bu dönemden başlatırlar.Çünkü artık "en büyük ve fantastik kahraman" sahnededir..İlk "süper kahraman","SUPERMAN !" Peşinden "Batman","Kaptan Marvel" ve diğerleri gelecektir..Önceleri karma öykülü dergilerin "starları" olan bu süper kahramanlar, 1-2 yıl içinde tek başlarına dergilere sahip olacaklardı.Satış rakamları birkaç yüz binden milyon adetli rakamlara kadar değişiklik gösterecekti (Kaptan Marvel'in bir ara 1,4 milyon adetle Superman'den bile fazla sattığı dönemlerdi..) Almanya tamamen çizgi romana ve Amerikan menşeli (hele yaratıcıları Superman'de olduğu gibi Yahudi gençler ise..) olanlara karşı çıkarken,İtalya kendi ulusal çizgi roman ve çizgi propaganda

malzemesini üretmeye başlamıştı..Amerikan kahraman ve dergilerinin yayınları ise yasaklanmıştı.İngiltere açıktan çizgi roman sayfalarında bir savaş yürütürken Amerika'da bu iş "lider" ve "ülke" isimleri verilmeden çizilen ve yazılan hikayelerle yapılıyordu..Hangi ülkeye ait olduğu açıkça dile getirilmeyen işgalci ve düşmanlara karşı savaşıyor,tank,uçak ve deniz altılar yok ediliyor,Amerikan Kahramanlığı göklere çıkarılıyordu..Almanya Fransayı işgal edip,Japonya ile "paktlara" imza atıyordu. "Comics" üreticileri düşman tipleremelere "Himler" gibi veya "yüzbaşı gestapo","kızıl kurukafa","yüzbaşı nazi","yüzbaşı nippon" gibi isimler vererek taraflarını belli etmişlerdi..Ancak Amerika hala resmi olarak savaşta değildi.Evet "müttefiklere" her türlü yardımı yapmaya başlamıştı ve çizgi romanlarda diğer propaganda aygıtları gibi iş başına çağrılmışlardı.Eh onlarda o yöne koşarken hiç teklemeler,"Altın Çağ" zaten savaşla başlamıştı.Çizgi roman ve özelde "comics" araştırmacısı Maurice Horn bu dönemi anlatırken,bugün pek çok kişinin paylaştığı bir özet yapar (kısaca biz de özetlersek..): Amerika'nın savaşa psikolojik hazırlığını sağlamak ve "mihver" güçlerine karşı savaşmak üzere bir çok çizgi roman kahramanı silahlı

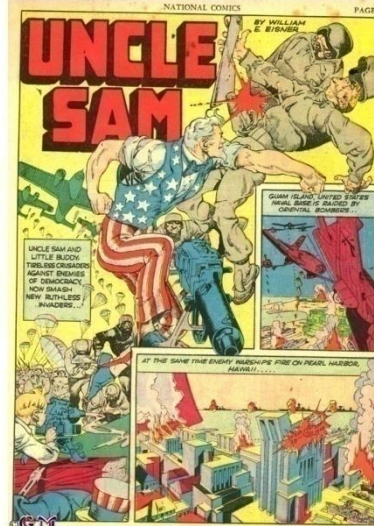
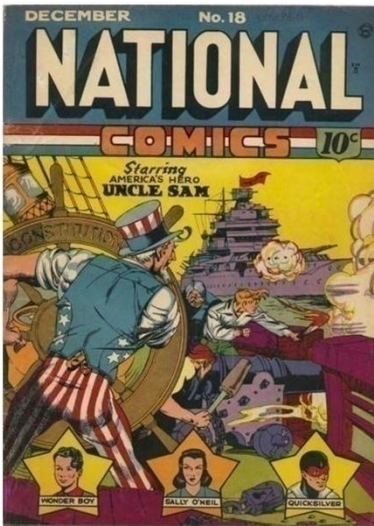
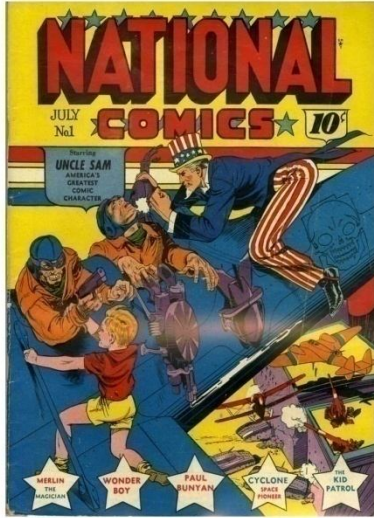

kuvvetlerinin yanında yer aldı.Bu dönemin sanatçıları savaş süresince hatta savaştan sonrada savaşı, cephe ve cephe gerisindeki Amerikan moralini yüksek tutmayı amaçlayan temaları işlediler..Milton Caniff "Terry& The Pirates" ve "Male Call",Frank Robbins "Johny Hazard",George Baker "The Sad Sack",David Breger "G.I. Joe" ve diğerleri..Tabii asıl patlama ,savaşa ve Amerikan ordusuna destek "comics" dergilerinden geldi..1939-1940 'ta 60 "comics" yayınına karşılık bu rakam

1941’de 168’e çıkmıştı. Her türlü “pulp” tarzı öykü (western, romantik, fantastik, bilim kurgu, korku, tarihi, dedektif..) çiziliyor ve okunuyor olsada başı “süper kahraman” dergileri veya onların kapaktan kullanıldığı karma çizgi roman dergileri çekiyordu. 1920 ve 30 yıllarının ekonomik ve sosyal imkanlar açısından çok kötü mahalle ve kentlerinde, her türlü krizle boğuşarak büyüyen gençleri ürettiyordu bu dergileri. Özellikle Yahudi ve doğu Avrupa göçmeni gençler her türlü ırkçı ,ayırımı karşı ürettikleriyle ; sığındıklarını varsaydıkları son kalelerini ,Amerika’yı “moral” açıdan güçlendiriyorlardı. Hitler’e kapaktan ve ilk sayıdan, ilk dayağı atan ,Amerikan bayrağının yürüyen hali “Yüzbaşı Amerika’nın” yaratıcıları Joe Simon ve Jack Kirby mesela..

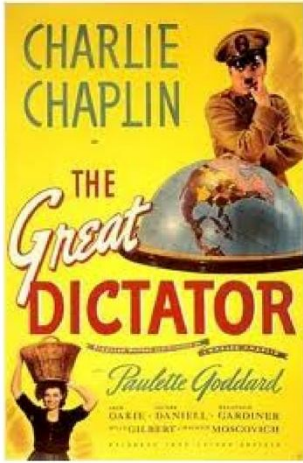

Bob Kane, Jerry Siegel ve Joe Shuster ...Sonra “Sprit” adlı karakteri ile çizgi romanı ile “comics”i “grafik roman” kulvarına taşıyacak olan,yıllar sonra çocukluk ve gençliğinin geçtiği ;Yahudi ve azınlık gençlerin ağır ayrımcılık ve sosyal-ekonomik krizlere maruz kaldığı kenar mahallelerden kesitler aktardığı “grafik romanları”(“to the heart of the storm!”) ile tanınacak bir yazar-çizer..Will Eisner’dan bahsediyoruz tabii ki.. Will Eisner,1940 yılında, Amerika’nın ruhu tipinde ve orduya tam destekle cephede çarpışan ,“Uncle Sam” isimli karakteri yarattığı dergide hem Nazileri hem de Japonları “haklayacaktı” ..Ama bu birden bire olmayacaktı..Doğrudan Nazileri ve Japonları “dövmek” sonraki sayılarda ,Amerika’nın pozisyon almasına uygun olarak gerçekleşecekti..İlk sayıda “Uncle Sam” karakteri Hitler’e çok benzeyen ve giyimi,tavrı ile Nazi liderini yansıtan bir özgürlük düşmanını etkisiz hale getirecekti..

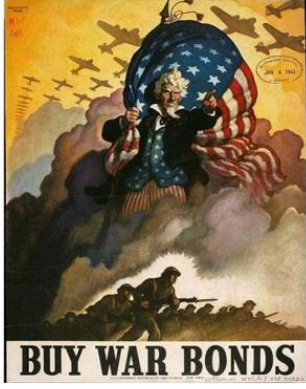

Tipleme o sıralar oldukça ses getirmiş yeni çekilen bir filmdeki Hitler tiplemesinden “alıntı” gibiydi.. Charlie Chaplin’in Nazileri ve Hitler’i eleştiren bu filmi “The Great Dictator”dür. Chaplin, bu filmi yapma düşüncesini yapımcı Alexander Korda’nın verdiği söyler..2 yıl öykü üzerinde çalışır.Çekimler sırasında “önemli” yerlerden gelen haberler filmin denetimden çıkamayabileceğini söylemektedir..İngiliz yetkililer doğrudan Hitler’i hedef alan bu filmden hoşnut olmazlar.Fakat senaryosunda büyük bir öngörüü barındıran film,Hitler’in varmak istediği noktayı çok iyi tahlil etmiştir.Tahmin edilen olur, daha çekimler bitmemişken,Hitler İngilizler’e savaş açar.Film ortaya çıktığında Almanya’nın boykotuyla karşılaşır.Bu sefer devrede Amerikan sansürcüler vardır.Sözde tarafsızlık politikası gereği özde ise Alman pazarı ile ilgili kaygılar , filme “resmi” tepkiyi getirir.Alman ilerleyişi önüne Fransa ve Belçika’yı katıp önlenemez hale gelince,“mihver” devletlerine karşı propagandanın (her

koldan!) zamanı gelmiştir.New York bürosundan şu telgraf gelir: “Şu filmi bir an önce bitir,herkes bunu bekliyor!” Sansürcüler filmi istemektedirler ancak bir şartla ; sondaki fazla(!) sosyal içerikli mesaj olmayacaktır.

Chaplin ise bir “sanatçdır” ve kesinlikle buna yanaşmaz.Halk bu mesajı çok beğenmiştir: ***“Yeni bir dünya için mücadele edelim; genç erkeklerin iş bulabildiği ve yaşlıların da ömürlerinin son demlerini huzurlu bir şekilde yaşadığı güzel bir dünya için. Böyle dünyalar vaat ederek, caniler iktidarı ele aldılar. Oysa onlar yalancıdır! Vaatlerini yerine getirmediler, getirmeyecekler de! Diktatörler kendi hırslarının peşinde koşup başkalarını köleleştirdiler. Şimdi biz, bu vaatleri gerçekleştirmek için mücadele edelim! Özgür bir dünya için savaşalım; sınırların olmadığı, hırsın, nefretin ve hoşgörüsüzlüğün galebe çalmadığı bir dünya için.Özgür bir dünya için savaşalım; bilimin insanların iyiliği için kullanıldığı akılcı bir dünya için. Askerler, demokrasi adına birleşelim!Hannah, beni duyuyor musun? Her neredeyse, başını kaldır ve bak Hannah. Bulutlar çekiliyor! Güneş kendini gösteriyor. Karanlıklardan aydınlıklara çıkıyoruz. Yeni bir dünyaya yelken açıyoruz; insanların nefret, hırs ve acımasızlıklarından kurtuldukları bir dünyaya. Bak Hannah, insan ruhu kanatlandı, yükseliyor. Gökkuşağına doğru uçuyor, umudun ışığına doğru, geleceğe uçuyor, senin benim ve hepimizin önündeki aydınlık geleceğe. Bak Hannah!”***

Daha birkaç yıl önce “Time” dergisi,1938 yılının en ses getiren kişisi olarak Hitler’i seçiyordu.İyi veya kötü önemli değildi, ironikte olsa ,iç sayfalardaki makalede ağır bir eleştiride yapılsa dergi Hitler’i “yılın adamı” seçiyordu.. Amerika savaşa girdiğinde ise “manyak” tipli bir “Hitler” imgesi dışında hiçbir yoruma izin verilmeyecekti.. “Şarlo” nun bıyığını çalan Hitler ise kitlelerin gözünde en büyük yanlışı yapmıştı..Hitler en büyük rakibi “Şarlo” tarafından yenilecekti..

Amerika ise Japonya tarafından baskına uğradığı Pearl Harbor sonrası ,1941 Aralık’ında resmi olarak savaşa girecek ve “savaşın propaganda makinesi” zembereğinden boşalacaktı.Artık her şey serbestti. “Süper Kahramanlar” mı resmi propaganda afişlerinden etkileniyor, yoksa “afişler” mi onlardan her şey karışmıştı..

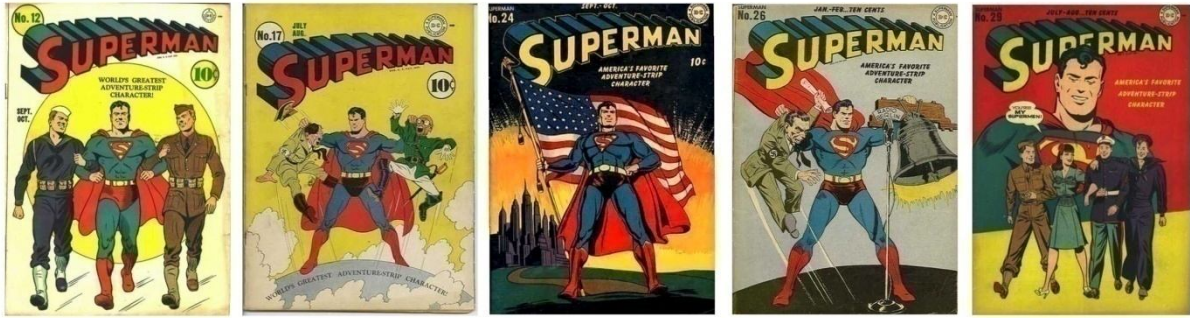
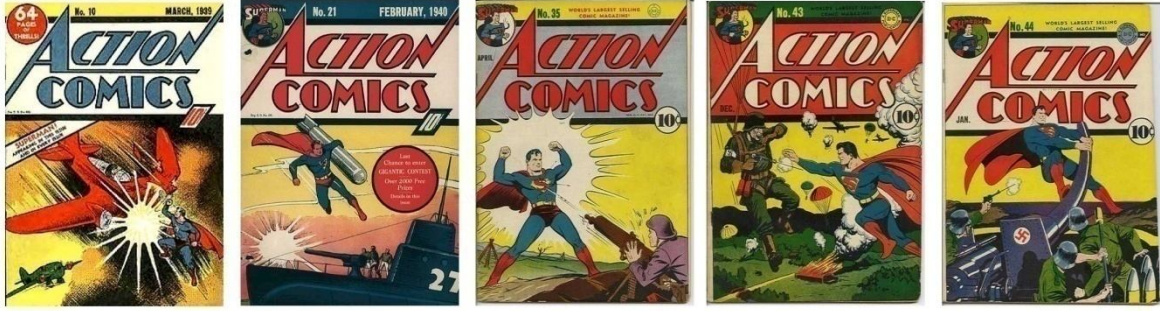
Afişlerdeki “Nazi” ve “Japon” komutan tiplerini çizgi romanlarda “tepelenen” çirkin düşmanlara ne kadar benziyordu.Dergilerde dayanışma,yardım,katkı için “pul” alımı öğütlenirken savaş afişleri “savaş tahvilleri alın!” diyordu.En yakın ofiste “Sam Amca” sizi orduya beklerken,dergilerdeki “bayrak” rengi giyimli “sam amca”lar,“yankee” ağabeyler düşmanları yerle yeksan ediyorlardı.Afişin birinden “Sam Amca”

bağırıyordu:” Pearl Harbor’un öcünü mermilerimizle alacağız !” Dergilerdeki “Sam Amca” ve “Yankee” ağabeyler ise bu sefer adlı adınca Japon ve Nazi cephesine “girişiyorlardı”.Artık her kapakta ve özellikle “süper kahramanlı” olanlarda Amerikan ordusu ve halkıyla el ele kol kola savaşıyor, çarpışan veya dayanışma yürüyüşleri yapan kahramanların çizimleri vardı.

Gerçi kapaklar “propaganda” içerikli olsa da karma çizgi romanlar devam ediyor,dedektifler,fantastik anlatılar,romantik öyküler,“mandrake” çakması illüzyonist tiplerini ,gangsterleri haklayan “idealist” tipler

v.s. kendilerine “comics” sayfalarında yer buluyorlardı. “Süper kahramanlar” ise bu dönemin vazgeçilmez lokomotiflerdi. Batman kimi zaman mitralyöz başında,kimi zaman ordu ile bir hava indirmesinde gözüküyor,cephede askere Amerikan halkının desteğini ve tabii “silahını” götürüyordu..Superman her zaman olduğu kimi “süper” müdahalelerle desteğini gösteriyor kimi zaman “bayrağı” kimi zaman Amerikan piyadelerini omuzluyordu..Ama savaşan çizgi roman meraklısı genç askerler şu mesaj açıklıkla veriliyordu; “Asıl Süper Olan Sizlersiniz!”

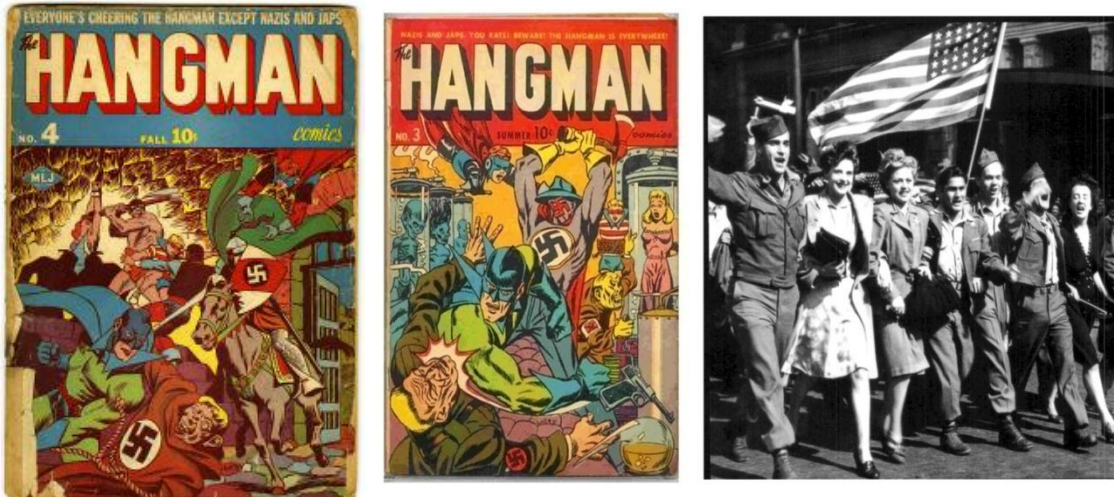
Amerika'nın toplumsal hafızasındaki "özgürlük" ve "mücadele" sembolleri de tarih sayfalarından çıkıp geliyor yeni "kostümleriyle" comics sayfalarında savaşıyorlardı: "Yüzbaşı Zafer", "Yüzbaşı Yurtsever", "Vatandaş", "Yankee", "Sam Amca"... Bugünkü "Marvel Comics" yayınevinin atası olan "Timely Comics" dergisinin baş kahramanları "Human Torch" ve "Sub Mariner" ilk görevlerine çıkıyor peşi sıra Nazi ve Japon güçlerinin derslerini veriyorlardı..

1941 yılında Amerika ve İngiltere Atlantik'te ortak bir anlaşmaya imza atıyorlardı; özgür uluslardan oluşan demokrasi hakimiyetinde, diktatörlerden arınmış, savaşız bir dünya "ideali" ile tanımlanan maddelerin içeriğine bir süre sonra 26 devlet daha destek verecek, "birleşmiş milletler bildirgesi" imzalanacaktı. "Demokrasi için!" ve bir de tabii ki "özgür uluslar (siz bunu en başta Amerika için diye okuyun!) için!"..Bunu da "süper kahramanlardan"

kurulu bir topluluk savunacaktı “comics” sayfalarında : “Justice Society Of America!”(onlar şöyle bir formül geliştirmişlerdi :”Amerika ve demokrasi için!”

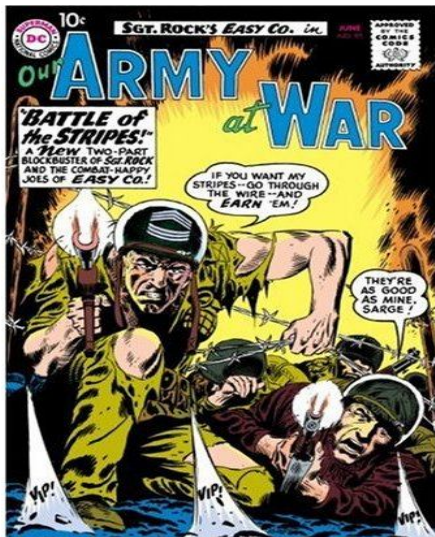
“Hangman” adlı dergi yayına çıktığında ise savaş propagandası sınırlarını iyice belirsiz hale getiren bir kulvar yaratmıştı.”Cellat”, derginin üst başlığından tehdit ederek bağıyordu: “Nazi ve Japonlar, farelersiniz!Dikkat edin! Cellat her yerdedir!” (tabii bir de şu sahneyi düşünün elinde “balta” olan maskeli bir cellat önüne gelen Nazi ve Japonları doğruyor..)

Milton Caniff ise özellikle gazetelerde yayınlanan bantlarında savaşı ve cepheyi yansıtanın yanında Amerikan ordusunun Asya’da hareket yapacak askerleri ve müttefikler için hazırladığı bir kitapçıkta çizimleriyle yer almıştı (Pocket Guide to China “How to Spot A Jap”).Tabii ,Hangman’ın “vatanseverliği yanında bu katkı “hesaba” bile gelmezdi.

Amerika’yı savaşan ve kenetlenen bir “ulus” olarak gördüğümüz dergilerden beklenen ,”morali” yüksek tutmaktı. Savaşın ve cephelerin acı ve dramlarından,gerçek insan hikayelerinden bahsetmenin ne yeri ne de zamanıydı.Süper Kahramanların bu yoğun güç gösterisi Amerika’lı “comics”

okuruna iyi gelmişti.Sosyal ve ekonomik sorunlarla boğuşan Amerikanhalkı umutluydu.Savaş kazanılacak ve tüm sorunlar “süperlerin” bir yumruk darbesiyle tuzla buz ettiği düşmanlar gibi yok olacaktı.Her genç bir “clark kent” olabilirdi dolayısıyla “superman” olmakta potansiyel dahilindeydi..Ama 50 milyonun

üzerinde insanın öldüğü bu dünya tarihinin en büyük savaşında1945 yılında bitecekti.Ve sonrasında Amerikan ordusuna ve müttefiklere verilen destek eşliğinde "patlayan!" çizgi roman dergileri savaş sonrası tiraj kaybetmeye başlamışlardı.

Birbirinin aynı işi yapan ve birbirine benzeyen "tavırlarla" varolan "süper kahramanlar" için hayali düşmanlar dışında savaşacak kimse kalmamıştı ve ordudan terhis olan askerlerle beraber "altınçağın" kahramanları da bir bir sahneden çekileceklerdi.Üzerlerine düşeni yapmışlar ,bir yandan Amerika'nın moralini yüksek tutarken bir yandan "comics" formatının tarihindeki en popüler dönemi yaratmışlardı. Tirajların düşüşü ve pek çok dergi ve yayınevinin kapanması, bir avuç süper kahramanın yoluna devam etmesine,kalan yayınevi ve yaratıcı kadroların ise başka konu ve tiplere arayışlarına yönelmesine yol açmıştı.Yeni bir dönem,yeni bir "çağ" başlıyordu."Altın Çağ"ın okuyucu kitlesi için ise her türlü ekonomik ve sosyal sorunla yüzleşme görevi ortada duruyordu...

Not: Ben hala ara ara "Gök Kızı" çizgi romanının görsel esinlerini bulurum umuduyla 1940'lı yılların "comics"lerini karıştırıyorum (tabii ki orijinal değil,internet üzerinden..)

Bir de Alp Aydın Burteçene'yi merak ediyorum..(kimdi,çizgi romana devam etti mi,"Gök Kızı" nasıl yaratıldı,orijinal "comics"leri okumuş muydu ???)

Yunusmeyra

Arkham Asylum Sakinleri Hell's Kitchen'da.. **EMRE ÖZDAMARLAR**

oluşmaktadır: Onbaşı Timothy “Dum dum” Dugan, er Gabriel “Gabe” Jones, er Dino Manelli, er Rebel Raltson, er Izzy Cohen. Gruba daha sonra İngiliz Percival “Percy” Pinkerton ve Alman Eric Koenig katılacaktır.

Nick ve arkadaşları 167 sayı boyunca (bazıları tekrar basımdır) Baron Strucker, Red Skull gibi düşmanlar ile çarpışmıştır. İşgal altındaki Fransa’da geçen bir macera sırasında komandoların üzerine atılan el bombasını yakalayıp geri fırlatırken şarapnel parçasının gözüne girmesi ile sol gözü hasar görür. Ameliyat ile iyileşme şansı varken ekibini yalnız bırakmayı reddeder ve daha sonra gözünü kaybeder. Bu da Fury’nin günümüzde göz bandı takmasının nedenidir.

Savaş boyunca sık sık Captain America, Bucky ve Invaders ile birlikte birçok macera yaşadığı gibi OSS (zamanın CIA’i) ajanı Reed Richards ile de

göreve çıkar. Savaşın sonunda Berlin'e ilk giren ekip de Fury ve komandolarıdır. Savaş bitmiştir ama Marvel'ın Nick ile ilgili planları bu kadar ile sınırlı değildir.

60'lı yıllar soğuk savaş ve James Bond dönemidir aynı zamanda. Marvel bu konuda da boş durmamalıdır, aranan kan da ellerindedir: **Nick Fury**

Fury ilk olarak Fantastik dördlünün 21. sayısında CIA ajanı olarak karşımıza çıksa da kısa süre sonra Strange Tales dergisi içinde kendi maceraları ile görünür. Artık albaydır ve CIA'e bağlı değildir ve SHIELD adlı gizli bir teşkilatın başıdır.

SHIELD maceraları o dönem Bond filmlerini aratmayacak teçhizata sahiptir: Uçan arabalar, ışın silahları, insana çok benzeyen ancak tamamen sentetik yaratıklar vs. Özellikle 1968 yılında yazar ve çizer Jim Steranko'nun diziyi devralması ile karşımızda Bond filmlerinin çizgi roman versiyonu tam olarak belirir. Nick de ağzından düşmeyen purosusu ile bu nimetlerden yararlanarak

kötülerle savaşını sürdürmektedir. SHIELD'in karşısında bu sefer Hydra vardır. İkinci Dünya Savaşından beri Fury'nin ezeli düşmanı olan Baron Strucker'ın yönettiği Hydra SHIELD ile benzer teknolojilere sahiptir. Hydra dışında Yellow Claw (Sarı pençe), AIM de Fury'nin düşman listesindedir. Ayrıca kendi kardeşi Jake Fury de Scorpio (Akrep) kod adı ile kardeşinin başına dertler açmıştır.

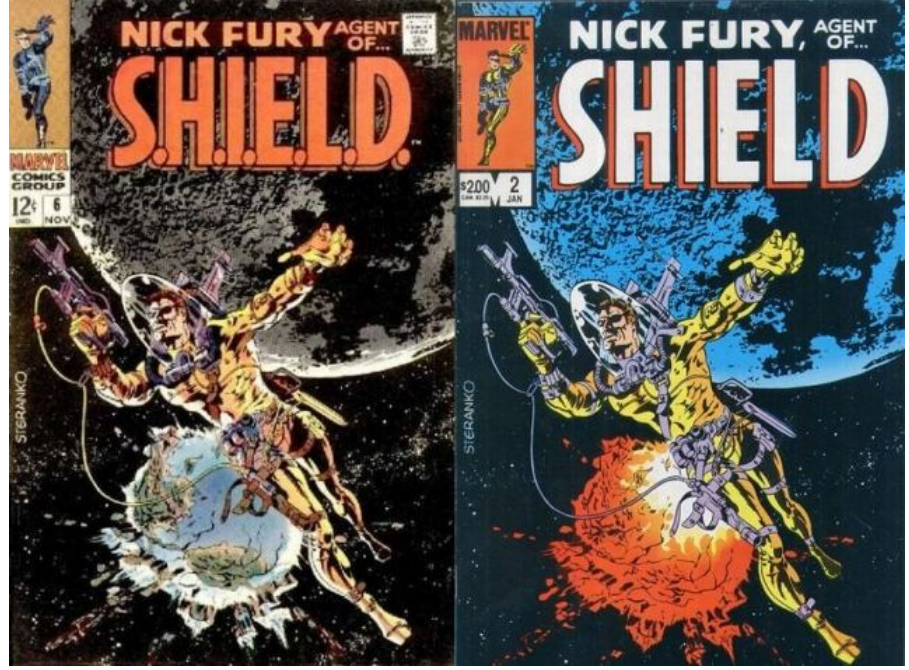
Fury bu savaşında yalnız değildir. İkinci Dünya Savaşı günlerinden silah arkadaşları Dum dum Dugan ve Gabriel "Gabe" Jones'un dışında Jasper Sitwell ve Kontes Valeria en yakın arkadaşlarıdır. İlk yıllarda SHIELD'in silahlarından çoğunu bu sektörden çekilene kadar Tony Stark üretmekte idi.

1971 yılında serinin sonlandırılmasının ardından Nick Fury hemen hemen tüm Marvel serilerinde konuk olarak karşımıza çıkar. Kısa SHIELD serileri ve 1988

yılında başlayıp 47 sayı süren Nick Fury maceraları ile aralıklarla piyasaya çıksa da asla istenilen satışlara ulaşamaz.

Yine de Fury Marvel evreninin en önemli kilit isimlerinden biri olmaya devam etmektedir.

Marvel Fury'nin günümüze kadar yaşlanmaması ve aktif göreve devam etmesini de düzenli olarak içtiği "sonsuzluk iksiri (Infinity Formula)ne" bağlar.

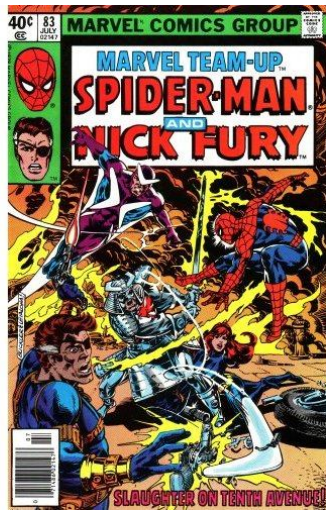
Secret War serisinde hükümete karşı gelmesi nedeni ile görevden alınır ve yeraltına iner. Onun yokluğunda Marvel evreni iç savaş, gizli istila ve Norman Osborn'un süper güçlerin başına geçmesi gibi ağır ve karanlık dönemleri atlatır.

Fury halen yeraltında olmakla birlikte Steve Rogers ve ekibine gizlice desteğini sürdürmektedir. 2011 yılında Nick Fury top 100 comic kahramanları sıralamasında 33. sırada yerini almıştır.

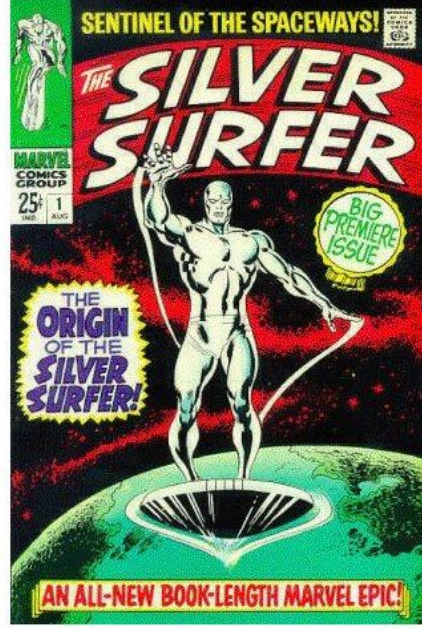
Diğer Nick Fury'ler: Marvel'ın sayısız alternatif evrenleri ve onların da alternatif Nick Fury'leri vardır. Bunlar için de bizim bildiklerimiz 1602 serisinde İngiltere kraliçesinin gizli servisinin başında olan Sir Nicholas ile Ultimate evreninde görülen ve biraz daha karanlık ve art niyetleri olan zenci Albay Fury'dir.

Ülkemizde Nick Fury: Ülkemizde Nick Fury birçok macerada karşımıza çıkmıştır. 1602 ve Ultimates dışında Fury en çok (doğal olarak) Örümcek adam serilerinde karşımıza çıkar. Hatta Örümcek adamın ülkemizde yayınlanan ilk sayısında yayınlanan Marvel Team Up macerasının bir oyuncusu da Fury'dir.

Fury ayrıca Alfa'nın yayınladığı Captain America'da, Sabah gazetesinin ilave olarak verdiği Iron man serisinde ve rahmetli Ali Recan'ın Silver Surfer'ında karşımıza çıkar.

Medyada Nick Fury: Hepimizin gözünde Nick Fury olarak artık Samuel L Jackson belirse de ilk Nick Fury çok farklıdır. Televizyon filmi olarak çekilen Nick Fury'de kahramanımızı Kara şimşek ve Sahil güvenlik dizilerinden hatırladığımız David Hasselhoff canlandırmıştır.

Samuel L Jackson'ın canlandığı Fury ise Ultimate evrenindeki karakteri temel olarak almıştır. Jackson ile bu karakteri canlandırması için 9 filmlik bir kontrat yapılmış ve ilk kez Iron Man filminin sonunda karşımıza çıkmıştır. 2012 yılında Avengers filminde tekrar bu rolle karşımıza çıkacaktır.

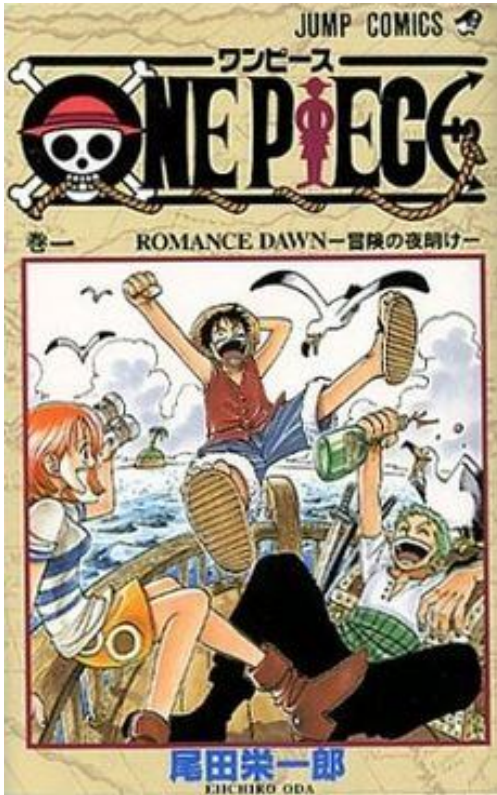

Sevgiyle Kalın....

R.Umar Gürsu

Monkey D Luffy ve Nakaması..

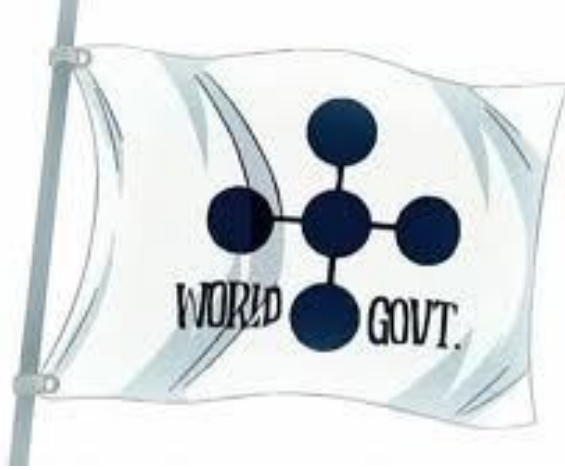
One Piece, Eiichiro Oda tarafından yazılıp çizilen ve 4 Ağustos 1997 den beri haftalık Shonen Jump dergisinde yayınlanan bir mangadır.

One Piece ilk bakışta bir korsan mangası olarak görülür. Manganın esasında ise dostluk, rüyaları gerçekleştirme isteği ve maceraperestlik yatmaktadır. Herşeyden önce One Piece'i anlamak için NAKAMA kelimesinin anlamını irdelemek gerekir.

Nakama; Japonca arkadaşlar, takım veya iş arkadaşları anlamına gelen kelimedir. One Piece için ise daha derin bir anlamı vardır. En az aile kadar yakın dost ve yoldaşları belirtir.

Bunun için de özellikle One Piece çevirisi yapan kişiler hangi dilde olursa olsun Nakama kelimesini orijinal Japonca halinde bırakırlar. Bu durumda One Piece için en doğru tanım ise Monkey D Luffy adlı bir korsan ve Nakamasının toplanma hikayesi,başlarından geçen maceralar olacaktır.

One Piece dünyası beş ayrı okyanus ve bunların içinde bulunan adalardan oluşmaktadır. Dört ana okyanusun adları West Blue, East Blue, North Blue ve South Blue' dur. Beşinci okyanus ise bunların tam ortasında bulunan ve diğer denizlerden; Calm Belt adı verilen rüzgar esmeyen ve dev saldırgan canavarların bulunduğu sularla, ayrılmış Grand Line adlı bölgededir. Bu bölgede bilinen

denizcilik kuralları işe yaramamakta ve navigasyonu türlü zorluklar içermektedir. Ayrıca bu bölgedeki adaların her birinin şartları ve iklimleri farklı olduğu için adalara özel dünyanın

başka yerinde görülmeyen ırk ve medeniyetler bulunmaktadır.

Dünyada 200'e yakın ada olduğu bilinmekte ve bu adaların temsilcilerinden oluşan bir Dünya Hükümeti (World Government) kanunları belirlemektedir. Bu kanunların yerine getirilmesini sağlamak için ise **Marines** denilen kolluk kuvvetleri vardır. World Government logosu da bu dünya da bulunan beş denizi simgelemektedir.

Gol D Roger adlı bir korsan Grand Line' da bir çok macera yaşamış ve inanılmaz bir hazine yaratmıştır. Bunun sonucunda ise **Korsan Kral** sıfatını almıştır. Gol D Roger sonunda Marinelerce yakalanır ve idam edilir. İdamından önce i One Piece adını verdiği

hazinesini Grand Line' da bıraktığını söyler. Bunu duyan binlerce kişi korsan ekipleri kurarak Grand Line' a gitmeye başlar. Böylece korsanlar devri başlamış olur. Korsanların tehlike seviyeleri ve güçleri başlarındaki ödül ile ölçülmektedir. Bazı korsanlar o kadar güçlenmiştir ki dünya hükümeti tarafından kabul görmüş ve yaptıkları işlerden hükümetin haberi olduğu sürece sorumlu tutulmayacakları açıklanmıştır. Bu yedi korsana *sichibukai* adı verilir ve palazlanan korsan gruplarını kontrol etme görevi de onlardadır. Bu dünyada yaşayan insanlar şeytanın meyvesi (devil' s fruit) adı verilen meyvaları yiyerek insan üstü güçler kazanabilir. Bu yedi korsanın çoğu bu meyvalardan yiyerek güçlerinin kazanmıştır.

One Piece' in hikayesi bu dünyanın Korsanlar Devri aşamasında geçmektedir. Monkey D Luffy lastik lastik meyvasını (gomu gomü fruit) yemiş ve lastik insan (gomu ningen) olmuş, bir kafasından eksik etmediği saz şapkasıyla (Mugiwara) tanınan bir çocuktur. En büyük hayali kendi korsan (kaizoku) ekibini kurarak Grand Linea gitmek ve Korsan Kral olmaktır.

Manga bu noktadan sonra başlamaktadır ve Luffy' nin amacına ulaşmak için topladığı Nakamasının ve her gittikleri adada başlarından geçen maceraları anlatmaktadır. Luffy ve nakamasının kendine seçtikleri işaret ise saz şapka takmış kuru kafadır. Saz şapkalı korsanlar (Mugiwara Kaizokuna veya Luffy Kaizoku)adı da buradan gelmektedir.

Saz şapkalı korsanları; ekibe katılma sıralarına göre kısaca tanıtacak olursak:

Monkey D. Luffy:

Saz şapkalı Luffy adıyla anılır. Lastik lastik meyvesini yemiş bir lastik insandır. Lastik insan özelliği sayesinde vücudu inanılmaz seviyede esneyebilir ve bu esnemenin sağladığı kuvvetle çok güçlü vuruşlar yapabilmektedir. Aynı zamanda lastik özelliği sayesinde kendisine atış edildiğinde kurşunları geri yollayabilmektedir. Tek zayıflığı tüm şeytan meyvesi yiyen insanlarda olduğu gibi denize düştüğünde yüzemediği için hemen taş gibi batmasıdır. Çok akıllı olmasa da arkadaşlarına olan bağlılığı ve aklına koyduğunu yapmasıyla tanınır. En büyük rüyası Grand Line' a giderek bir korsan ekibi kurup, One Piece denen hazineye ele geçirerek korsan kral olmaktır. Bu rüyasını da küçük yaşta tanıdığı Red Shanks adındaki korsana verdiği söz sayesinde edinmiştir. Kafasındaki saz şapka da Shanks' ın kendisine hediyesidir.

Roronoa Zoro:

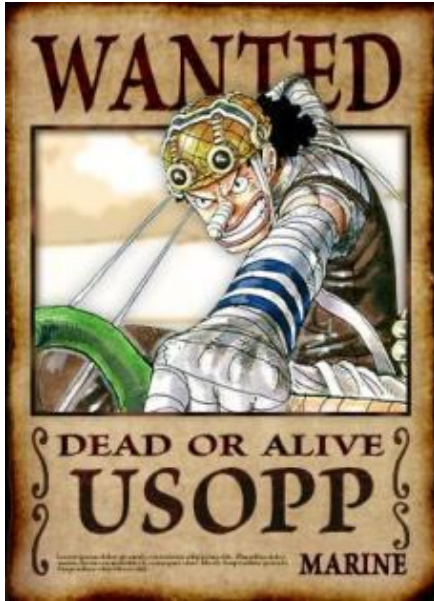
Korsan avcısı Zoro olarak tanınır. Kimsesiz bir çocuk olarak büyür. Küçük yaşında girdiği bir dojoda katana kullanmayı öğrenir. Dojo senseinin kızı Kuina ile amansız bir rekabete girer fakat bir türlü yenmeyi başaramaz. Kuina zamanından önce bir hastalığa yenik düşer ve ölür onun savaşçı ruhunu yaşatmaya ve dünyanın en iyi kılıç ustası olmak en büyük rüyasıdır. Sensei' sinin katanasını alarak dünyayı gezer ve gözüne kestiği silahşörlere düellolar yapar. Bunların bazıları korsandır ve onları yendikçe korsan avcısı olarak nam salar. Üç katana kullandığı özel bir tekniği vardır ve her gittiği adada yeni bir teknik öğrenerek kendini sürekli geliştirmektedir. İnatçı kişiliği, yön duyusunun olmaması ve bulduğu her fırsatta derin uykuya dalmasıyla bilinir. Luffy ile inatçılığı sayesinde idam edilecekken tanışır. Luffy davasına olan inancına hayran kalır ve nakaması olması için onu ikna eder.

Nami:

Hırsız Nami veya Navigatör Nami adıyla tanınır. Gözünü para bürümüş bir hırsız, inanılmaz bir navigatör ve kartografıdır. Bunlar dışında özel bir yeteneği yoktur. Ekipteki fiziksel gücü en düşük kişidir fakat aklıyla bir çok düşmanla yaptığı mücadelelerden galibiyetle çıkmayı başarmıştır. Climacone adı verilen ve küçük bir alandaki iklimi kontrol etme özelliği olan bir silah kullanır. Nami de öksüz olarak büyümüş anne olarak bildiği Belleme' in ideallerini kendine hedef belirlemiştir. Tüm dünyayı gezmeyi ve bütün dünyanın kusursuz bir haritasını çizmek

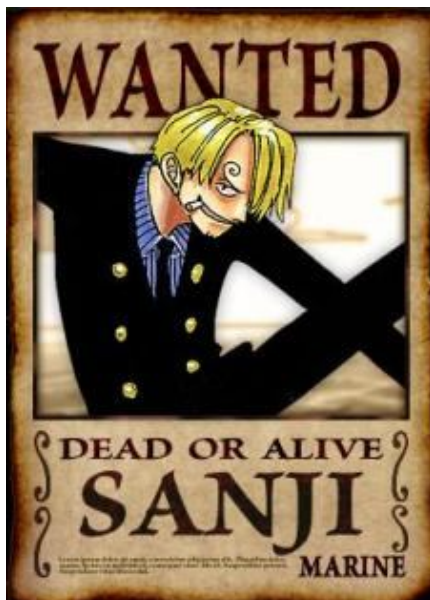
en büyük rüyasıdır. Ekibin tüm para hesapları Nami' den sorulduğu gibi bir çok ekip üyesini de kurnazlıkla kendisine borçlu duruma düşürmüştür. Luffy gemisini, gittiği yeri navigatör Nami' ye emanet etmiştir.

Usopp:

Nişancılar Kralı Sogeking olarak tanınır. Usopp çok iyi bir yalancı, nişancı, korka, kaşif, heykeltraş ve boyacıdır. Hatta Saz Şapkalı Korsanların logosunu da kendisi çizmiştir. En büyük hayali abartarak bir çoğu yalan olan hikayelerindeki gibi denizlere açılarak çok büyük maceralar yaşamaktır. Babası da korsan olan Usopp köyünde yalnız büyümüş ve halkı yalanlarıyla sürekli kandırmıştır. Silah olarak bir sapan ve ileride edindiği bazısı mistik eşyalardan

oluşturduğu icatlarını kullanmaktadır. Geliştirdiği stratejileri ve zor durumda gösterdiği cesaretiyle tanınır. Silahlarını genellikle düşmanı kandırmak ve kaçmak için kullanır. Düşmanlarını kurnazca planları ve bazen kandırmaya giden taktikleriyle alt eder. Luffy maceraya olan düşkünlüğü ve eğlenceli kişiliği için nakaması olması için çağırır. Ayrıca ekibin ilk korsan gemisi Going Merry Usopp' un sevdiği kız tarafından hediye edilmiştir.

Sanji:

Kara Bacak Sanji olarak anılır. Ölümcül tekmeleriyle dövüşür. Dünyanın en iyi aşçılarında biridir. Her malzemeye leziz yemekler yapabilir. Dövüş tekniklerinin her birinin adı da yemek isimleridir. Kadınlara düşkünlüğüyle tanınır. Güzel kadın gördüğü zaman aptallaşarak Mellorine mellorine diye zıplamaya başlar. Nami' ye sıırıslıklam aşıktır ve

onun bir dediğini iki etmez. Hiç bir kadına el kaldırmayan Sanji' nin en büyük hayali All Blue adı verilen ve her türlü deniz canlısının aynı anda bulunduğu denizi bulmaktır. Luffy, Baratti adı verilen eski korsanların çalıştığı bir yüzen restoranda Sanji ile karşılaşır ve Nakamsı olmasını teklif eder. Başta istemese de kendisini büyüten korsanın da ısrarıyla hayalini gerçekleştirmek için ekibe dahil olur.

Tony Tony Chopper:

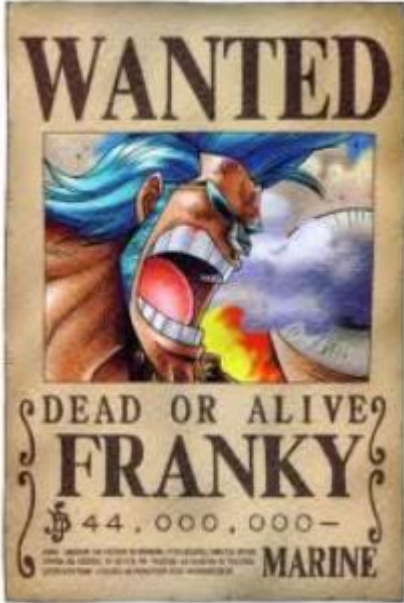
Zoan tipinde bir insan insan şeytan meyvesi yiyerek özel yetenekler kazanmış mavi burunlu bir ren geyiğidir. Konuşmaya ve insan gibi iki ayağı üstünde yürümeye başladığı için hem geyikler hem de insanlar tarafından dışlanmıştır. Bulunduğu adada bir doktor onu evlat edinerek mesleğini öğretmeye başlar. Meyvanın kendine sağladığı özel güçler sayesinde şirin bir geyik yavrusu, insan vücutlu bir geyik veya normal bir geyik olarak görülebilir. Rumble Ball adı verilen kendi geliştirdiği bir ilaç sayesinde daha da kuvvetlenebilmektedir. En büyük hayali bir gün kendisini olduğu gibi kabul eden bir nakaması olması ve bir korsan gemisinde denize açılmaktır. Luffy, Chopper' ın muhteşem doktorluk yeteneğinden ve idaelerinden etkilenerek kendisini geminin doktoru ilan eder. Chopper insanların kendisini övmesini sevmediğini söyleyerek birisi kendisini övdüğünde küfürler etmektedir ama aynı zamanda çok mutlu olduğu için de dans ettiğini gizlemeyi beceremez.

Nico Robin:

Şeytan Çocuk olarak anılan Nico Robin 8 yaşından itibaren kaçak yaşamaktadır ve küçük yaşına rağmen başında 80 milyon Beli' lik bir ödül vardır.

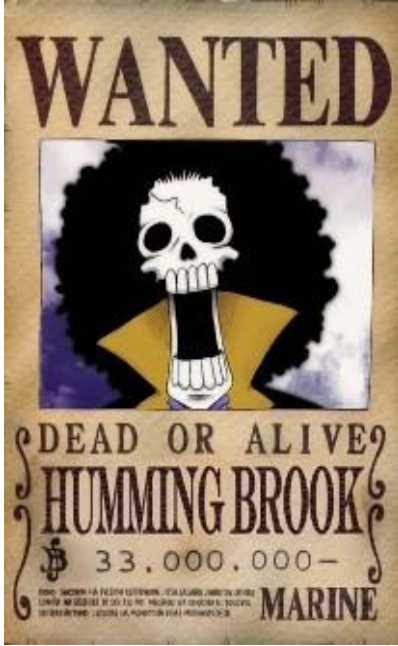
Luffy ile 28 yaşında karşılaştığında ise Baroque Works adlı bir grubun liderinin yardımcısı konumundadır ve Saz Şapkalılar tarafından düşman kabul edilmektedir. Yediği çiçek çiçek şeytan meyvesi sayesinde görebildiği her yerden kollar çıkartabilmektedir. Robin dünyada kimsenin okuyamadığı en eski dile hakim bir arkeologtur ve en büyük hayali dünyanın dört bir yanında gizlenmiş Poneglyph denen lahitlerdeki yazıları çözerek dünyanın anlatılmayan tarihini ortaya çıkarmaktır. Luffy Robin' in; düşmanı olmasına rağmen, hayatını kurtarır. Böylece gidecek bir yeri olmayan Robin arkeolog olarak kendi isteğiyle ekibe katılır. Başta Saz Şapkalılar eski düşmanlarını aralarına kabullenemese de, Luffy' nin isteğiyle ekipte kalır. Zamanla tanıdıkça iyi bir insan olduğunu anlayacak hatta başı derde girdiğinde Robin' in yardımına koşarlar.

Franky:

Cyborg Franky adıyla anılır. Franky bir korsanın oğludur ve kendisini Tom adında bir gemi üreticisi büyütüştür. Gemi yapmayı da Tom' dan öğrenen Franky geçirdiği bir kaza sonrasında tüm vücudunu yenileyerek Cyborg olmuştur. Birçok cyborg gücü vardır fakat bu kuvvetlerini kullanmak için karnında bulunan buzdolabında üç şişe kola bulundurmak zorundadır. En büyük hayali dünyanın en iyi korsan gemisini yaparak dünyanın sonuna kadar bu gemi ile gitmektir. Luffy Franky ile gemileri Going Merry' i tamir

ettirmek için gittikleri Water7 adlı adada tanışır. Franky adada Franky ailesi olarak bilinen bir çetenin başıdır ve Saz Şapkalıların zar zor elde ettiği hazinenin büyük bölümünü çalar. Adada yaşana olaylardan sonra Luffy, Franky' i nakamısı olmaya ikna eder. Franky ekibin ikinci gemisi olan Thousand Sunny' i inşa etmiştir.

Humming Brook:

Ölü Kemik Brook olarak anılır. Geminin şarkıcısıdır. Saz Şapkalı Korsanlar Grand Line' a ilk geldiğinde Laboon adlı dev bir balinayla karşılaşır. Bu balınaya 50 yıl önce bir korsan ekibi "geri geleceğiz bizi bekle" demiş ama geri dönmemiştir. Brook bu ekibin bir parçasıdır ve yiyene ikinci bir yaşam şansı tanıyan canlandır canlandır meyvesini yemiştir. En büyük hayali Laboon' un yanına dönmektir. Luffy' nin saz şapkalı korsanları kurduğundan beri hayali gemide bir şarkıcının olmasıdır ve Brook bu açığı kapatmaktadır. Brook iskelet bir vücuda sahiptir ve hafifliği sayesinde çok yükseklere zıplayabilir. Ayrıca çok iyi kılıç kullanmaktadır.

One Piece kendine has espri anlayışı, birbirinden çılgın ve garip yan karakterleriyle dünyanın en çok okunana mangalarından biri haline gelmiştir.

Aynı şekilde dizinin animesi de en çok izlenen animelerden biridir ve birçok dilde başka ülkelerde yayınlanmaktadır. Serinin animesi mangasını artamamakta hatta vakti az olanlar için mangadan çok diziyi takip edilmesinin önerenler bile vardır. Anime diğer bir çok uzun soluklu animelerden farklı olarak filler adı verilen doldurma (manganın konusundan sapan mangaka dışındaki yazarların yazdığı televizyona özel bölümler) bölümlerden nispeten daha az müzdariptir. Hatta bazı fillerları Eiichiro Oda kendisi yazmıştır.

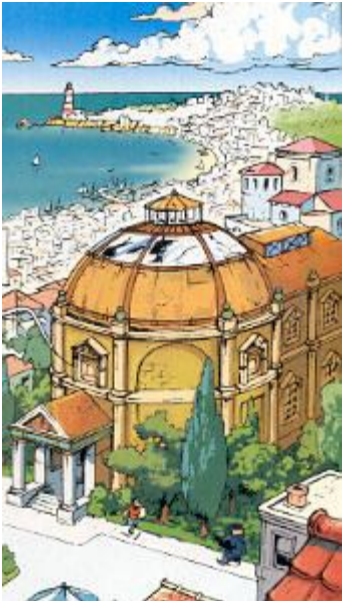
Efe Topçuoğlu

ABRAFAXE!

Kol saatlerinizi takın ve zamanda yolculuğa hazır olun! Ama unutmayın, geri dönebilmek için yedi saatiniz var.

"Abrafaxe", ya da bizdeki adıyla "Bacaxızlar", Alman ekolünden bir çizgi roman dizisi. Dizide Abrax, Brabax ve Califax adlı üç gencin, şehir kütüphanesinin bodrumunda bir "zaman makinesi" bulmaları ve "binlerce yıl önce ileri bir uygarlığın yapmış olduğu" bu makine yardımıyla türlü maceralara atılmaları anlatılıyor. Ama çoğu zaman kahramanlarımızın istekleri dışında gelişiyor olaylar. Zira dizinin bir kötü adamı var!

KONUSU:

"Minimaretta" adlı şehirde yaşayan üç arkadaş; Abrax, Brabax ve Califax, şehir kütüphanesinde personel olmak ister. Belediye başkanı Cholerini, daha sonra bu eyleminden defalarca pişman olacağını bilmeden, bu isteğe olumlu yanıt verir.

Üç arkadaş, kütüphanenin bodrum katına temizlik yapmak için girdiğinde ilginç bir makine bulurlar. O makine, gelişmiş bir uygarlığın mirası olan bir zaman makinesidir. Abrax'a göre "Eğer yanlış ellere geçerse gerçekten tehlikeli" olacak makine, kol saati görüntüsünde hazırlanmış "zaman saatleri"yle birlikte çalışır. Kullanıcılarını belirlenen zaman ve mekana yeşil bir ışık demeti içinde ışınlar.

Başlangıçta her şey iyidir: Hangi insan geçmişini yaşayarak öğrenmek istemez ki? Ama 1900 başlarının Paris'ine yapılan bir gezi sırasında "Lennox" adlı bir hırsız, zaman makinesini kullanmaya yarayan kol saatlerinden birini ele geçirir. Amacı insanlık tarihini çıkarlarına göre değiştirip, paraya para dememektir. Tabii bu, zaman içinde istediği gibi at koşturacağı anlamına gelmez, çünkü karşısında onu her ziyaretinde gölge gibi takip edecek olan "Bacaksızlar" vardır.

Kahramanlarımız, Lennox'un "bozduğu" geçmişi düzeltmek için sayısız mücadeleye girerler. Bazen "Casablanca" filminin setinde, bazen 1700'lerin Hindistan'ında, bazen "kan görmek isteyen" Romalıların doldurduğu arenalarda, bazense Buz Devri'nde alırlar soluğu. Ama zaman saatlerinin pillerinin dolması için yedi saat gerektiğinden ölümler burun buruna bile gelirler bazen. Zorlu uğraşlar sonucu, nihayet, zaman yolculuklarını bitirip de durumun normale dönüp dönmediğini merak ettiklerinde, tarih kitaplarına bakarlar.

ANA KAHRAMANLAR:

Brabax: Üçlü içinde en çok teknik bilgiye (araba kullanmak, elektronik aletlerin tamiri gibi) sahip olan Brabax, arkadaşlarının tembelliklerine tahammül edemez.

Abrax: Karşılaştığı sorunları bilek gücüyle çözmeyi tercih eder. Cesurdur, fakat talihsizlikler hep onun başına gelir. Zaman sıçramaları sonrası kendisini bir bataklıkta bulması ya da zaman saatinin içindeki arızadan dolayı "havada asılı kalması" garip karşılanmamalıdır!

Califax: Rahatını ve midesini her şeyden üstün tutar. Pişirdiği mısır lapasının kıvamının tutup tutmamasının önemi, yeni yerler görme isteğinden çok daha fazla. Yine de tek başına kahramanı olduğu maceralar yok değil.

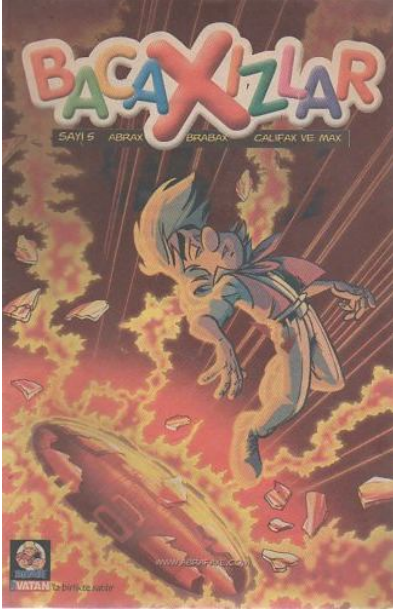

Max: 1950'lerde Tibet'teki bir manastırda yaşayan bilim adamı Dr. Thompson'un kızı. Babası Thompson, eski el yazmalarında rastladığı, zaman makinesinin izini sürerken uydu üzerinden gönderdiği bir sinyal yüzünden hükümetle başı derde girdiği için kızını Bacaksızlara emanet etmiştir. Max'ın, elli yıl sonrasının dünyasına kolay ayak uydurduğu söylenebilir.

Lennox: 1900'lerin Paris'inde "Leon" adlı bir arkadaşıyla birlikte yankesicilik yapan Lennox, Bacaksızların zaman makinesiyle çağına geldiği sırada, değerli olduğunu düşünüp, zaman saatlerinden birini çalmıştır. Para için yapmayacağı şey olmayan Lennox, kalan iki saati ve mümkünse zaman makinesini ele geçirme planları yapmaktadır.

Cholerini: Belediye başkanı. Çoğu zaman, şehir kütüphanesinin anahtarlarını Abrax, Brabax ve Califax'a teslim ettiği için pişman olduğundan dert yanar. Çünkü kütüphane ne zamanında açılır, ne de zamanında kapanır.

TÜRKİYE'DE YAYIN HAYATI:

Vatan Gazetesi Abrafaxe'ı 2000'in başlarında "Bacaxızlar" adı altında on iki fasikül halinde yayımlamıştı. Çizgi romanın yanı sıra "Şaşırtıcı Gerçekler", "Deneyci" "Bilgi Dağarcığı", "Emekli Astronot Turgut Amca" ve "Kelimelerle Atasözleri" gibi "çocuklara yönelik" hazırlanmış bölümler de fasiküllerin içinde yer bulmuştu. Ama, bana kalırsa, bu çizgi romanın yalnız küçük çocuklara hitap ettiği söylenemez.

Maceraları çoğunlukla gerçek mekanlarda geçen "Abrafaxe" keyifli anlatımıyla, dünya üzerindeki farklı medeniyetler hakkında bilgi sahibi olmamızı da sağlıyor. Tutup da bir sahafta yada eski kitapçıda rastlarsanız almanızı öneririm. Okuyun, pişman olmayacaksınız.

Mustafa MEN

<http://kulturelguncel.blogspot.com>

CADI AVI

Dylan Dog'un “**Cadı Avı**” isimli macerasında (Hoz Comics-Sayı 26) sevimli dedektifimiz ilk defa geri planda kalmış, ön plana ise sadece bu macerada yer alan **Justin Moss** geçmiştir. Justin Moss, **Darly Zed** adlı bir çizgiromanın yazar ve çizeridir.

Justin kendi dünyasında, içine kapanık, işine sevgilisine bağlanmış gibi bir tip ortaya koymaktadır. Maceranın ana temasında Justin Moss, bağnaz sorgucuların etkisinde modern bir cadı avına maruz kalıyor ve kabuslar dedektifimiz de dostu Justin Moss'a yardım etmeye çalışıyor. Peki nedir Cadı Avı, sorgucular kimlerdir?

İnsanoğlu tarih boyunca baskı, şiddet, zulüm ve işkencenin yağmurunda ıslanmıştır. Kimi zaman devlet eliyle, kimi zaman hakim sınıf eliyle, kimi zamanda fanatik tarikatlar tarafından ve hatta bireyler diğer bireylere sebepsiz zulmetmekten kaçınmamışlardır. Bu baskı ve şiddetin temelinde; bireysel çıkarlar, ekonomik ve siyasal etmenler yatmaktadır. İnsanoğlunun tarihinde savaşız, kavgasız, barış ve huzur dolu zaman dilimleri hayli azdır. Çıkar gruplarına ya da bir kişiye hizmet veren şeytani düşüncelerin kanlı resimleri insanlık tarihinin kanlı belgeleri olarak hafızalara kazınmışlardır..

Dediğim gibi insanoğlu tarih boyunca baskıya, şiddete, zulüm ve işkencelere hep maruz kalmıştır; ama bunlar içinde bana en ilginç gelen unsurlardan biri karanlık ortaçağın, acımasız demir pençesi **Engizisyon Mahkemeleridir**. Argümanlarını dine dayandıran? sapık-fasık bir grubun çıkarları doğrultusunda beden bulmuş, hak ve adaletin zerresinin olmadığı bir egemenin(o dönemde kilise)hukukunun uygulayıcısı olmuştur bu mahkemeler.Oluşturdukları siyasi düzende,ekonomik ve sosyal statülerini korumak adına din baronlarının- ruhban sınıfının- o dönemki düşmanları, toplumun zayıf sosyo-ekonomik bireyleri,her türlü dini-ahlaki,siyasi,sosyal karşıt fikir belirtenler,çeşitli hastalıklardan ötürü vücudu deforme olmuş insanlar (Bu kişileri şeytanın çocukları olarak nitelendiriyorlardı.), bilimle uğraşan kişiler ve gerçek anlamda büyü ve paranormal olaylarla ilgilenen insanlardı.

Kilise ve acımasız silahı engizisyon ,dişini geçirebildiği toplumun her kesiminden zayıf insanları acımasız işkenceler uygulamıştır.Bu dönemdeki en belirgin özellik otoritelerini güçlü tutmak için baskı ve zulüm örneği sergileyerek insanların cadılıkla suçlanması ve türlü işkencelere maruz bırakıldıktan sonra canlı canlı yakılmasıdır. Ne kadar basit bir senaryo değil mi? Elinizde büyük bir güç var. Herkesin istediğiniz gibi yaşamasını

istiyorsunuz. Size karşı gelenleri, tekerinize çomak sokanları türlü ibarelerle suçlayıp , etiketleyip katlediyorsunuz. İşte size baskı,zulüm, işkence ve gözyaşının filmi..

Başlıca Engizisyon işkenceleri:

- El, kol, ayak gibi uzuvların kesilmesi,
- Vücudun belli noktalarına şiş batırılması (Yüze, göze, kulağa gibi)
- Canlı canlı ateşe atmak,
- Kaynar suda haşlamak,
- Canlı canlı deriyi yüzmek,
- Belirli aletlerle kemikleri kırmak,
- Vücuda kızgın yağ dökmek

Bunlar sadece birkaç örnek, daha ne iğrenç işkence metodları var.

Yeniden Cadı Avı isimli maceramıza dönecek olursak; Tüm olaylar sosyal ve siyasi yönü ağır basan, belli bir otorite ve güce sahip bir babanın oğlunu çizgiroman okurken yakalamasıyla başlıyor. Bu çizgiroman Justin Moss'un yarattığı Canavar Avcısı, Büyük Dedektif Darly Zed'dir. Baba, çizgiromanları açık saçık, şiddet öğeleri içeren iğrenç yayınlar olarak görüyor ve bunu yayınlayanların mahkum edilmeleri gerektiğini söylüyor. Bu kötü baba karakteri içinde bulunduğu siyasi topluluğa da çizgiromanların zararlı olduğunu,

muhafazakarlar açısından olumsuz durumlar teşkil edeceğini empoze etmeye uğraşiyor. Gücünü, siyasi ve sosyal otoriteyi kullanarak çizgiromanın nasıl “**kötü**” bir olgu olduğunu göstermeye çalışıyor. (İşte Engizisyon beyinli bir insan. Kendi doğrularını haklı kılmak için kendi düşüncelerine karşıt olanların hemen yargılanmasını, mahkum edilmesini, ortadan kaldırılmasını istiyor). Ve bunu faaliyete döktüğünde çizgiroman yazar ve çizerini (Justin Moss'u), yayınevini, editörünü vs. bir suç örgütü olarak nitelendiriyor ve dava açılmasını sağlıyor. Gerekçe ortada; müstehcen çizimler yapmak,

şiddet içerikli konular yazmak, gençleri kaosa sürüklemek (Çocuk suç oranlarındaki artışı bile Justin Moss'un karakteri Darly Zed'e bağlıyorlar).

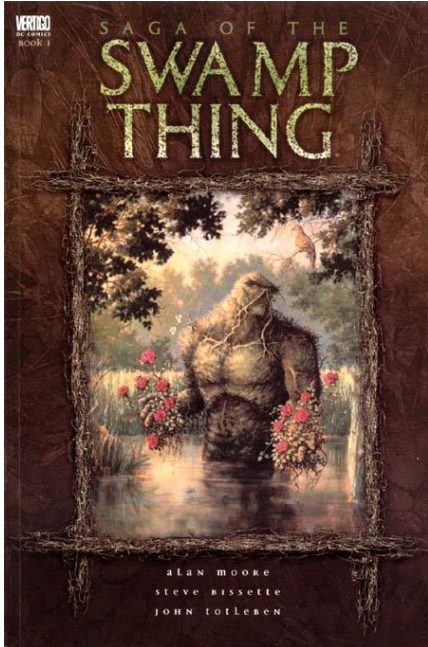
Dylan Dog'un bu macerada geçen veciz cümlesiyle herşeyi özetliyor: "*Bazı önyargılı, dar kafalılar her türlü tartışmaya kapalıdır. Aynı Engizisyon Sorgucuları gibi*". Geçen süreç zarfında aşırı baskıya, mahkemelere, işsiz kalmaya (Bu yaptırımlar sonucunda işsiz kalmıştır) dayanamayan Justin Moss'un (Dylan'ın bütün yardımlarına rağmen) başarılı hayatından geriye birşey kalmaz ve **delirir**. Öykünün sonunda gerçek hayatta da olduğu gibi düşünceler-düşler ,sanat değil; baskıcı otorite, karanlık düşünceler kazanmışlardır...

EKREM GÜR (HÜZÜMLÜ 7 LÜK)

SAGA OF THE SWAMP THING

Alan Moore'u sanırım çizgiroman ile ilgilenen çoğu kişi tanıyor. Watchmen, V for Vendetta, From Hell, The League of Extraordinary Gentlemen gibi çok ünlü ve aynı zamanda çok başarılı çalışmalara imza atan Moore, DC'nin bir alt yayını Vertigo'nun hala yayınlanmakta olan en uzun serisi Hellblazer'in başkahramanı John Constantine'ında yaratıcısıdır.

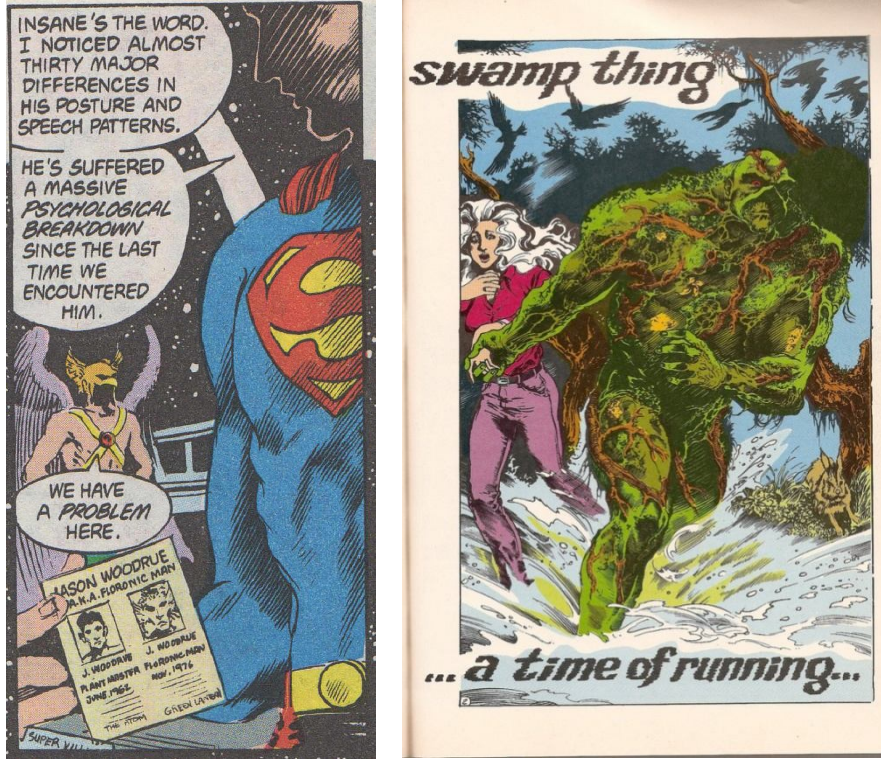
Moore, bir diğer önemli yazar Len Wein'in yarattığı, yayını iki defa

durdurulmuş olan Swamp Thing'e can vermesi için kalemi eline almış ve karakteri güçlendirerek, serinin en başarılı 3. dönemini başlatmıştır. Saga of the Swamp Thing, Vertigo'nun bu dönemin fasiküllerinin toptamasından oluşturulmuş yeni basım ciltlerdir. Seriyeye başlamak isteyenler için 1. cildin genel akışı ve okuyucuyu nasıl bir öykünün beklediği hakkında biraz bilgi vermek gerekirse ;Swamp Thing denen" mahlûkat" aslında Alec Holland adında bir bilim adamıdır. Karısı ile beraber bitkilerin hızlı gelişmesini sağlayan bir bilimsel formül üretmek için çalışırken bir saldırıya uğramışlar ve patlama sonucunda Holland'ın karısı ölürken, kendisi formülüyle ürettiği bitki geliştirici sıvı ile birlikte, laboratuvarının yanında bulunan bataklığa düşerek, Swamp Thing denilen mahlûkat haline dönüşür.

Yarı insan, yarı sebze (Moore bitki değil sebze demeyi tercih etmiş) bu mahlûkatın hikâyesi böyle başlar. Moore, hikâyenin açılışında ölmüş olduğu düşünülerek bir laboratuvarında tutulan Swamp Thing'i okuyucuya tekrar tanıtır. (Kendisi de Alec Holland gibi bitkiye dönüşmek isteyen ve onun formülünü kullanan) Bilim adamı Dr. Woodrue, yaptığı otopsi sonucunda Swamp Thing'in ölmediğini fark ederek ve ilerideki sayfalarda

düşmanı olacağını bilmeden SwampThing'in laboratuvardan kaçmasına neden olur. Hikâye buradan sonra ilginç bir hal almaya başlar. Ekolojik konulara ve bu dengenin bozulmasının insana nelere mal olabileceğini de gösteren bu müthiş hikâye, Hal Jordan olduğunu tahmin ettiğim bir GreenLantern ve Superman'ın de dâhil olması ile son bulur. Cilt daha karanlık diğer bir SwampThing hikâyesi ile devam eder.

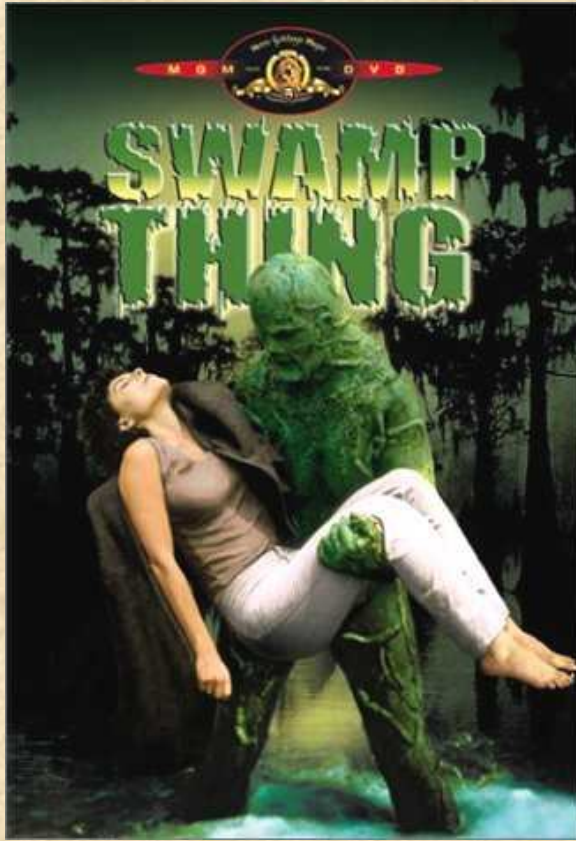
Moore, Saga of the Swamp Thing'de korku/gerilim tarzı bir çizgi roman yaratmıştır. Stephen King romanlarını andıran sürreal ortam, grotesk yaratıklar, bir kâbusu andıran rahatsız edici hikâyeler, yazıldığı 1980'li yılları oldukça iyi yansıtırsa da, bugün bile psikolojik kurgusu ile okuyanı etkileyip, iç dünyasını rahatsız etmeyi başarıyorlar her halükarda. İşte tam bu, ancak Moore'un muhteşem karanlık dehasının başarabileceği bir şey.

Saga of the Swamp Thing ciltleri Comic satan dükkânlara veya sitelere bulunabiliyor. Görsel olarak 1984 yılında yayınlanan bir çizgi roman olduğundan, Steve Bissette ve John Totleben çizimlerinden çok fazla bir şey beklememenizi belirtmekle beraber, Alan Moore hayranlarına veya

koru/gerilim tarzı çizgiromanlardan hoşlanan okuyuculara şiddetle tavsiye ederim.

Eren Koyunoğlu

SİNEMADA SWAMP THING

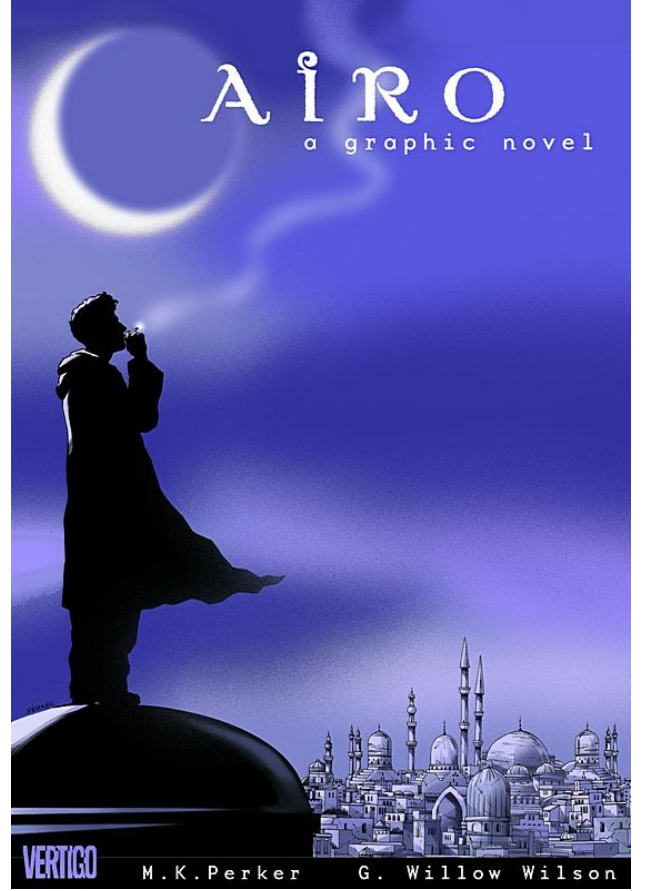

*“The Last House On The Left “ ve “The Hills Have Eyes “ gibi iki sağlam filmle sinema dünyasına güçlü bir başlangıç yapan **Wes Craven** senaryosuna da katkıda bulunduğu ve 1982 yılında gösterime giren SwampThing uyarlaması ile fena çuvallamıştır. Filmde yer alan yaratıkların lateks kostümlerinin gerçekçilikten uzaklığı, zamanına göre bile basit sayılacak yaratık dönüşüm efektleri ve en önemlisi de ortalıkta çılgın atıp dolanan ve her seferinde kötü adamlara yakalanan (tabi ki bataklık yaratığımızca kurtarılan) başrol oyuncusu **Adrienne Barbeau**’nun vasat performansı ile hatırlanacak, talihsiz bir uyarlamadan öteye gidememiştir film. İleriki yıllarda Wes Craven “A Nightmare On Elm Street” ve “Scream” korku filmleri serileriyle karizmayı toparlamış olsa da sinemada Swamp Thing karakterinin talihsiz serüveni bu vasat filmde öteye gidememiştir maalesef..*

EREN KÖYUNOĞLU

Gizemli kentin gizemli çizgi romanı:

“Kahire”

Kasım ayında Doğan Kitap'tan bir çizgi roman çıktı. Willow Wilson'un yazıp, Kutlukhan Perker'in çizdiği bir macera, adı “**Kahire**”. Sihirli bir nargile çevresinde gelişen olaylar, birbirine taban tabana zıt fikirlere sahip insanların tanışmalarına, dahası ortak düşmana karşı aynı safta mücadele etmelerine yol açıyor.

Şehid adlı Lübnan asıllı Amerikalı bir canlı bomba... İsrail Özel Kuvvetler üyesi Tova... Tekdüzelikten ve dünyaya tepkisiz insanlarla bir arada yaşamaktan bunalmış Amerikalı genç bir kız Kate... Uyuşturucu taciri Eşref... Yazdığı muhalif köşe yazıları sık sık sansüre uğrayan Gazeteci Ali... Bu apayrı dünyalara sahip ana kahramanların yolları sihirli bir nargile etrafında kesişiyor.

Konu: Aynı zamanda mafya babası olan bir büyücü, Şems adlı iyi kalpli bir cini kendisine boyun eğmediği gerekçesiyle bir nargile içerisine hapseder. Nargile, “kendi halinde” bir torbacı olan Eşref’in eline geçer. Eşref nargileyi, Kahire’ye yeni gelmiş genç bir turiste; Şehid’e az bir paraya satar. Nargilenin yeni sahibi Şehid, Lübnan asıllı bir Amerika vatandaşıdır. Canlı bomba olmak istemektedir. Cebindeki son birkaç doları da nargile için harcayınca geceyi sokakta geçirmek zorunda kalır. Ama yalnız değildir, Şems dışarı çıkar. Şehid’i canlı bomba olma fikrinden vazgeçirip doğru yola çekmeyi amaçlayan Şems, hırslı büyücü ve emrindeki iblislere karşı yapılacak mücadelenin kilit taşlarından biri olacaktır.

Gerek anlatım gerekse çizim aşamasında ustalıkla kağıda dökülmüş Kahire’nin gizemli atmosferinde gezinirken bu gizemin katmanlarıyla da karşılaşırız. Tıpkı insanlar gibi iyi ve kötü saflarında kutuplaşmış cinler, esasen Azazil adlı bir cin olan Şeytan, iblisler vb doğaüstü varlıklar serüvende genişçe yer tutarken, türlü çeşit Doğu efsanesi ve Mevlana ile Tebrizli Şems’e yapılan göndermeler de yer almış Kahire’de.

Kitaptaki yoğunluğun temelinde Senarist **Willow Wilson**’un *Tarih ve Arap Dili-*

Edebiyatı eğitimi almasının büyük etkisi olduğu söylenebilir. E tabii 21 yaşında mezun olduktan sonra Kahire’de yaşamayı seçmesi de. Bunun yanında Kutlukhan Perker’in detaycı çizimleri öykünün büyüsüne kapılmamız,

kendimizi “fantastik gerçeğin” kollarına bırakıvermemiz konularında yardımcı oluyor bize. Mısır’ın başkentinin sokaklarını adımlamış kadar oluyoruz.

Çizim hayatına 17 yaşında başlamış olan Perker, bir röportajında (Gölge e-dergi – Sayı 3), çizgi romanını çizdiği Kahire şehrine hiç gitmemiş olsa da çizimlerden önce bol bol görsel referans toplayıp, kitapçılardan konuyla ilgili kitaplar satın aldığını belirtmiş; böylece mekanın gerçekliğinin kaynağını da ortaya koymuştu zaten. Yine aynı röportajda çizim aşamasıyla ilgili şunları söylemişti:

“Her ay 20 sayfa teslim ederek 8 ayda 160 sayfayı tamamladım. Birkaç ay da gri tonlarını bitirmem sürdü. Ama kapaklar ve karakter dizaynları ile birlikte toplam her şey 1,5 yılımı aldı.”

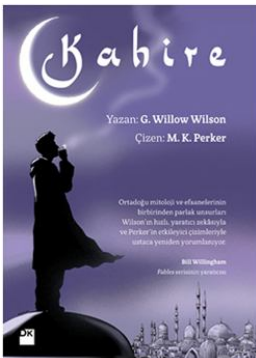

Aşağıda künye bilgileri de bulunan 160 sayfalık Kahire, okuruna çok şey vaat ederken, çizimlerin güzelliğini iyice fark edebilmemiz için kitabı okuduktan sonra kareleri bir kez daha dikkatlice incelemenizi öneriyorum.

Mustafa Men

<http://kulturelguncel.blogspot.com>

KÜNYE:

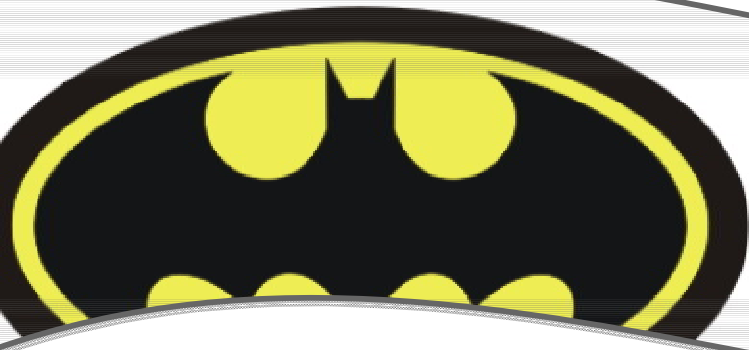

Senarist: G. Willow Wilson

Çizer: Kutlukhan Perker

Sayfa sayısı: 160

Yayınevi: Doğan Kitap

BATMAN'I İSTİYORUZ!...

Bütün Ayrıntıları Çıkarttığında;

"Acıdır" Geriye Kalan..

Burnuna Çektiğinde Tozu;

"Keder"dir Benliğini Sızlatan..

Tekilanın Dibine Sıkışmış

"Siyam Balığı"

Yaşama Alaycı Bir Bakışıdır,

Sistemin Midesini Bulandıran..

Ama Unutulmayacak Olan:

"Motosikletli Adam,

Burada Hüküm Sürüyordun!"

--JDS--

EN AYDINLIK GÜNDE.....

Arkalarında Warner gibi sağlam bir medya gücü olmasına rağmen DC nedense son yıllarda sinemada Marvel'ın gerisinde kalmıştır. Batman ve Superman gibi kilit kahramanlar dışında çok tutan bir çizgi roman versiyonu maalesef sunulamamıştır.Süper kahraman furçasında karşımıza çıkan son karakter ise Yeşil Fener (Green Lantern) dir.

DC'nin en eski kahramanlarından olan Green Lantern günümüze kadar birkaç kere esas karakterini değiştirse de genelde akıllarda kalan karakter Hal Jordan olmuştur.Son 5-6 yıldır da Geoff Johns'un tekrar ayağa kaldırdığı serinin de esas karakteri olan Hal Jordan filmin de esas oğlanı olarak karşımıza çıkıyor.

Filmin konusuna gelirsek: Gözlerinin önünde ölümünü seyrettiği babasının izinden test pilotu olan Hal Jordan bu ölümün getirdiği travmanın da etkisi ile pervasız ve gözüpek biri olmuştur. Bu pervasızlık sıklıkla ciddi kazalara yol açmakta, hem kendisini hem de çevresini tehlikeye sokmaktadır. Bu arada evrensel polis gücü Yeşil Fener Birliği'nin üyesi **Abin Sur** ölümcül bir yara almış ve dünyaya düşmüştür. Abin Sur'un yüzüğü yeni sahibini arar ve bulur: **Hal Jordan**. Hal şimdi hem yeni güçlerini öğrenmek, hem korkularını yenmek ,hem de evreni yok etmeye çalışan **Parallax** adlı yaratığı yenmek zorundadır.

Filmin yönetmeni Zorro, Goldeneye ve Casino Royale gibi filmlerden tanınan **Martin Campbell**. Hal Jordan rolünde **Ryan Reynolds'ı** seyrediyoruz. Reynolds süper kahraman filmlerine yabancı biri değil aslında. Daha önce de Wolverine: Origins filminde Deadpool karakterini canlandırmıştı.

Hal Jordan'ın sevgilisi Carol Ferris rolünde Gossip Girl dizisinden tanınan Blake Lively, Hector Hammond rolünde Peter Sarsgaard, Sinestro rolünde ise Sherlock Holmes filminde Holmes'un düşmanını canlandıran Mark Strong var.

Konuk oyuncu kadrosunda da ünlü oyuncular var: Tim Robbins, Angela Basset gibi star isimler . Ancak bununla da kalınmamış. Dijital karakterlerden Kilowog'u Michael Clark Duncan (Yeşil yol, Daredevil); Tomar Re'yi ise Sir Geoffrey Rush seslendirmiş.

IMDB sitesinde **6.1** puan verilen film ile ilgili benim görüşlerime gelince: İlk fragmanı seyrettiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak ikinci 3D fragman gözüme güzel görünmüştü.

Filmi Hatay'da 2D olarak seyrettim. Öncelikle senaryo yazılırken Geoff Johns'un kitapları temel alınmış belliki. Bu da konu nun derli-toplu kalmasını sağlamış.Seri olması düşünülen uyarlamaların ilk filmlerinde geleneksel olduğu gibi başlangıçta orijin öyküsü verilmiş ve hızla aksiyona geçilmiş. Genel olarak izlenebilir bir seyir vermekle birlikte maalesef çabucak tüketilmiş karakterler görüyoruz. Eğer bu filmin devamı çekilmeyecekse o zaman her şey ortada kalmış demektir ki yazık olur.

Hector Hammond karakteri daha detaylı incelenip en azından bu kadar kolay yok edilmeyebilirdi. Sinestro'nun iç çatışmaları ve kötü yöne geçişi yeterince gösterilmemiş. Parallax gibi tüm birliği yok edebilecek bir karakter acemi bir fener tarafından biraz kolay yok edilmekte.

Görsel efektler 2D iken bile tatmin edici güzellikte. Ryan Reynolds beklediğimden iyi bir şekilde karaktere hayat vermiş . Keşke film biraz daha uzun olsa idi de biraz daha geniş bir şekilde karakterleri özümseyebilseydik.

Yine de sıkılmadan izlenebilecek, eğlenceli bir süper filmi var karşımızda. Seyrederken pişman olunmayacak ,ancak tam da doyumluk olmayan bir film var karşımızda.

Yazımı Hal Jordan'ın sözleri ile bitirmek istiyorum:

En aydınlık günde

En karanlık gecede

Hiçbir kötü gözümde kaçmaz

Kötülüğün gücüne tapanlar

Gücümde çekinin

Yeşil fenerin ışığından

R.Umar Gürsu

EDİTÖRÜN NOTU:

Editörlük avantajımı kullanıp ben de filmle ilgili şahsi yorumlarımı ekleyeyim dedim: Parallax'ı ben de beğenmedim. 😞 "Yüzüğün gücünün onu takanın hayal gücüyle sınırlı olması" kuralından hareketle filmin yapımcı-yönetmen-senarist takımının filmi ortalama bir comics uyarlamasının üzerine çıkartamamalarının müsebbibi olarak bu kısır hayal gücü önermesi n filmin çoğu planında kendisini hissettirdiğini söyleyebiliriz..."Paranız mı yoktu kardeşim?" diye soruyorum:Bazı sahnelerde olması gerekenden az figüran vardı mesela.Green Lantern filmi çekmek Süpermen çekmekten zordur,hakkını vermek gerek. Neyse 2. filmin yıldızı Sinestro olacak gibi."Kötü ne kadar başarılı ise film o kadar iyidir" düsturu doğrultusundaParallax fiyaskosunun ilk filme verdiği zararı 2. filmde Sinestro telafi eder inşallah diyelim.2. film olursa tabi..

ENGİN GÜL

KİTAP

ÖNERİLERİ..

DERGİMİZ YAZARLARINDAN ALPER KAYA'NIN 08:00'U

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin Övgü Ödülü'nü alan en genç gazeteci Alper Kaya, ilk romanı 08.00'da izbe bir barda dört saatlik bir zaman diliminde altı kişinin tanışma hikayesini anlatıyor. Rus ruleti oynayarak birbirlerini tanımaya çalışan bu insanlar aslında kimi tanıyacaklar... Tanımak istedikleri masadaki diğer kişiler mi yoksa kendileri mi?

“Alper Kaya'nın 08.00 adlı romanı birkaç şekilde sizi şaşırtacak. Öncelikle, genç bir yazarın karakter çözümlerinde ulaştığı nokta çekecek dikkatinizi, sonra da aynı öykünün başkalarının gözünden ilmek ilmek örülüştündeki farklı kurgusal yapı.

08.00 bir romandan çok –dilimize ‘romancık’ ya da ‘uzun öykü’ diye çevrilebilecek– bir ‘novella’. Ancak mütevazı hacmine karşın, okurda derin izler bırakma kudretini taşıyan bir metin de aynı zamanda.

Alper Kaya'nın edebi yolculuğu nerelere dek ulaşacak, şu anda kestiremiyorum. Ama içimden bir ses, Alfred Hitchcock'un ruhunun onda hayat bulduğunu fısıldıyor. 08.00'daki kurgusal yapı ve karakterlerin taşıdığı gizemin çözülmesinde kullandığı üslup bunun en önemli göstergesi.”

Aşkın Güngör

SANDMAN'İN EFSANEVİ YAZARINDAN “MEZARLIK KİTABI”I..

Arkadaşlarının Bod diye hitap ettiği Nobody Owens normal bir çocuktur.

Eğer bir mezarlıkta yaşamasaydı, hayaletler tarafından büyütülüp yetiştirilmeseydi ve yanında ne canlıların ne de ölülerin dünyasına ait olan sadık bir koruyucusu olmasaydı, Bod tamamıyla normal olurdu.

Bir çocuk için mezarlıkta tehlikeler ve maceralar vardır –tepenin altındaki çok yaşlı Çivit Renkli Adam, gulyabanilerin terk edilmiş şehrinin bulunduğu çöle açılan bir geçit, korkunç bir tehdit saçan tuhaf Bekçi...

Ama Bod mezarlıktan ayrılırsa, ailesini de öldürmüş olan Jack denen adamın saldırısına uğrayacaktır...

“Sınırlar her zaman vardır –mezarlık ile onun ötesindeki dünya arasında, hayat ile ölüm arasında ve onların kesiştiği yerde.”

Neil Gaiman

2009 Newberry Medal Ödülü

2009 Hugo Ödülü – En İyi Roman Adayı

VAY CANINA!...

YAZAN:UMUT ÇALIŞAN

Daha önce hiç bu kadar yüksekten kostümsüz atlamamıştım. Uçak alev almadan önce 22.000 feette falan olmalıydı. Neyse ki patlamadan hemen önce jet botlarımı giyecek vakit bulabildim. Havada ki helyum birazdan yakıt ünitelerini doldurur. Bu üniteler gerçekten yüzyılın icadı. Havanın içinde ki her gazı ayırıştırıp elbisemde farklı bir iş için kullanıyor. Uçmak için helyum, ateşli silahlar için azot ve her bir oyuncağım için başka bir şey. Yakıt hücreleri dolana kadar Laura'ya yetişebilirim sanırım. Onu en son gördüğümde kopan kapının önünde boşluğa uçmamak için çabalıyordu. Benim cesur karım. Ellerini bırakıp

gökyüzüne
süzülürken
gözlerinde
korkunun
gölgesi bile
yoktu. Ne çılgılık,
ne feryat.
Ağzından çıkan
tek kelime
"hoşçakal"
oldu.

Uçağın düşme açısına ve ikimizin atlama zamanı arasındaki farka bakarsak , şuralarda bir yerlerde... Aha! İşte gördüm. Ve evet. O da beni gördü. İşte ellerini uzattı. Bu iyi. Demek ki hala kendinde. Şimdi önce bir yönümüz değiştirelim ve baş aşağı düşmeye başlayalım. Çene göğse, kollar iki yana yapışık. Tıpkı bir mermi gibi. Dümdüz aşağıya. Hızımın artmaya başladığını hissediyorum. Eğer hesaplarım doğruysa -ki kaskımdaki savaş işletim sistemi olmadan hata yapmam gayet mümkün- üç dakikaya kalmadan karımın ellerinden tutarım. Geriye jet botlarımın devreye girmesini beklemek kalır. Bu sefer de yırttık. Ama artık bir yerde dur demek lazım. Kostümlü askerlik evli bir erkeğe göre değil. Savunma Bakanı'ndan daha az tehlikeli bir görev istemeliyim. Bu kostümü giyecek başka bir deli bulsunlar. Evet tatilden döner dönmez görev değişikliği için dilekçemi yazacağım. Tatil ? Tatil ya. Lanet olsun bu benim tatil uçuşumdu.

Yunan Adalarında 15 gün geçirecek ve günde sadece yarım saat Ege Denizinde keşif uçuşu yapacaktım. O da sadece kaçak göçmenlerin geçiş güzergahını tespit için. Sadece bu. Bırak lazer senkronlu zırh deliciyi, meyve bıçağı bile olmayan bir kaç kaçağı sadece gözetlemek. Bu kadar basit ve tehlikesiz bir görev. Yanında ikramiye olarak eşimle birlikte bedava bir tatil.

Ama uçağa saldıranlar her kimse bütün planlarımı alt üst ettiler. Sanırım kostümümün peşindeydiler. Kullandığım kostüm hala bir sır olarak devletim tarafından korunuyor. Sanırım seri üretime geçip, yasa dışı yollarla bile olsa satılmaya başlamadan daha bir çok terörist örgütün hedefi olmaya devam edeceğim. Sır demişken yere iner inmez uçağın düştüğü yere bir ekip göndermelerini isteyeyim. Böyle bir düşüş kostüme zarar vermez ama onu bizden önce başkası bulursa başımız epey ağrır.

Acaba bu iş nasıl oldu. Bu önemli olmasa bile gizli bir operasyonda ve uçak bize özeldi. Gizlice uçağa girdiklerine göre demek ki ekipte bizden olmayan birileri var. Böyle bir şeyden şüphelendiğimi binbaşıya aylar öncesinden söylemiştim. Ardından da bu ekibin seçilmiş bir birlik olduğunu, her adamı kendi elleri ile seçtiğini, hepsine gözü kapalı canını emanet edebileceğini anlattığı 38 dakikalık bir mini konferans dinlemiştim. O zaman bir şey diyememişim ama sanırım şu an cevap hakkım doğdu.

Nasıl olduğunu hiç anlamadım bile. Yanımda karım koltuğuma gömülmüş, özel bir yolcu uçağında uçmanın tadını çıkarıyordum. İçinde kostümümün olduğu iki küçük bavul başımın üstündeki bölmede duruyordu. İki bavul demişken; kostümünü gömleğinin altına giyip, ihtiyaç anında girdiği ilk çıkamaz sokakta üstünü değiştiren süper kahramanlara nasıl özeniyorum anlatamam. Benimse hazırlanmam en az yarım saat sürüyor. Yani anlayacağınız kavga, kapkaç vs. gibi anlık toplumsal olaylara hemen üstümü değiştirip müdahale etmem mümkün değil. Hatta bir keresinde tembellik edip operasyona geç kalınca kalkıştığım

hazırlanma rekorumu kırma girişimim yüzünden silah destek ünitesinin soketini takmayı unutmuştum da herkesin maskarası olmuştum. Ha unutmadan şehir içinde kimsenin olmadığı تنها bir sokak bulmak da ayrı bir süper güç olsa gerek. Ben en son dalgınlıkla ters giydiğim t-shirti düzeltebileceğim تنها bir sokak bulmak için dakikalarca aranmıştım.

Ne diyordum? Sakin bir şekilde yolculuğum devam ederken başımın arkasına aldığım müthiş bir darbe ile kendimi yerde buldum. Kendimden geçerken gördüğüm son şey elindeki demir çubuğu kafama ikinci kez indirmek isteyen adamın boğazına şık bir tekme ile ayakkabısının topuğunu geçiren karımdı. Sanırım ben bayılırken o işe önce karımdan başlamadığına pişman olmuştu.

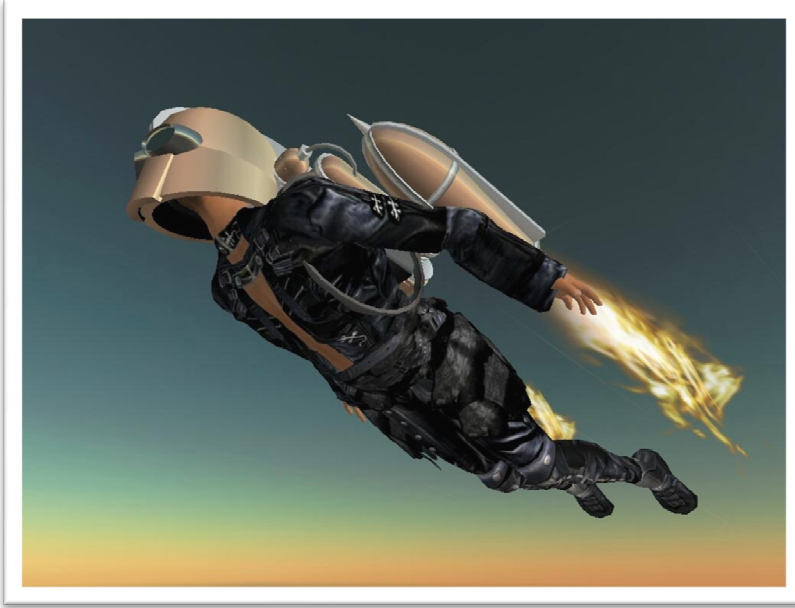
Ne kadar baygın kaldım biliyorum. Kendime geldiğimde uçakta bomba patlamış gibiydi. Koltuklar yanmaya başlamış, içinde kostümümün olduğu bavullar düşmüş ve jet botlarım bavuldan dışarı çıkmıştı. Yolcu kapısı ise bağlantı noktalarından ayrılmak üzereydi. Adamlar kostümün peşindeydi. Bunun için

beni saf dışı bırakmışlar ama karımın bizim ekibin dövüş sanatları eğitmeni olduğunu hesap etmemişlerdi. Ne demişler? "Ne kadar az bilirsen o kadar çabuk ölürsün."

Uçağa nasıl bindiler bilmiyorum ama uçuş personelinde olmadıkları kesindi. Uçağın hareketine bakarak kesin olan bir şey daha varsa; şu an uçakta nefes alan bir personel yoktu. Refleks olarak jet botlarımı hemen ayağıma geçirdim. Botlarımın kostümün diğer bölümlerinden bağımsız bir güç ünitesi ile çalışması ayrı

bir şanstı tabi. Başıma vuran adamdan başka yerde aynı takımdan olduklarını

düşündüğüm iki kişi daha yatıyordu. Ayakta kalan son kişiyi karım epey bir hırpalamıştı. İşi tamamlama zevkini bana bırakmak için kenara çekildiğinde, karımın kırık burnundan sızan kanı görünce birden üzerimde kostümümün olmadığını unutup, avucumun

içindeki kinetik enerjiyi artıran hayali basınç düğmesine basarak sağlam bir yumruk savurdum. Elbisemin ve tabi ki basınç düğmesinin olmadığını yumruğumu geri çekip sızlayan elimde adamın dişlerini gördüğümde farkettim. İtiraf etmeliyim ki manüel kavga etmenin tadı başka. Tam adamın yüzünde sağlam kalan diğer yerler için ikinci yumruğu indirmek üzereydim ki yolcu kapısı birden yerinden çıktı ve uçağın içinde ki her şey dışarı uçmaya başladı. Sevgili karım da biraz direndikten sonra kendini boşluğa bıraktı. Yakaladığım adamı sorgulama şansım kalmamıştı. -zaten bunu istediğim de pek söylenemezdi. Bu yüzden karımın peşinden gitmeden önce kurtulma şansını sıfıra indirmek için gerekeni yaptım. Lanet olası herif en küçük bir avı belirtisi bile göstermedi. Tek söylediği "sen ve karın uçağın kapısı koptuğu an öldünüz" oldu. Bunu onunla tartışmayı çok isterdim aslında. Ama fazla vaktim yoktu. Kendimi boşluğa bıraktım. Sonrası zaten bildiğiniz gibi.

En sonunda yetişip tuttum ellerinden. Botlarım çalışsın diye topuklarımı birbirine vurdum. Yerden yüzlerce metre yükseklikte karımın gözlerinin içine baktım. İşte o an karımın gözlerinde bugüne kadar hiç görmediğim, gördüysem bile farketmediğim korkuyu gördüm. Benim dünyalar güzeli, cesareti ile her zaman övündüğüm biricik eşim korkuyordu. Sanırım benim yüzümdendi. Yere çok yaklaşmıştık ve yetişemeyeceğimi sanmıştı. Topuklarımı tekrar birbirine vurup, sevecen bir ifade takınmaya çalışarak -bu kadar yüksekten düşerken bunu yapmak çok zordu. Yüzüne baktım. Korkuyla karışık alaycı bir tebessümle "aptal" dedi "ne yaptın?" "Geldim" dedim. "Artık korkacak bir şey yok." Burnu hala biraz kanıyordu. İlk önce başını aşağıya eğip, giderek yaklaşan yeryüzüne

baktı ve "jet botların" diye mırıldandı. Sonra tekrar başını kaldırdı, yaş dolmuş gözleri ile bana bakarak "çalışmayacak" dedi. İlk anda ne demek istediğini anlamadım. "Merak etme, şimdi çalışır" diyerek topuklarımı bir daha birbirine vurdum. Sonra bir kere daha, sonra bir kere daha ve bir kere daha. Sonra birden gözüm botlarımdaki yakıt ünitelerinin olması gereken yerlere takıldı. Lanet olsun! Uçaktaki adamın siz öldünüz derken kastettiği buydu. Ben onu öldürmeden önce içlerinden biri çoktan botlarımdaki yakıt ünitelerini almıştı ve ben buna dikkat etmeden botlarıma ayağıma geçirmiş bulunmuştum. Aptal kafam. Ben hep elbisemin tamamının peşindeler sanmıştım. Oysa ellerinde bu piller varken elbisenin kalanını düdüklü tencereden bile yapabilecekleri hiç aklıma bile gelmemişti. Ne demiştim? "Ne kadar az bilersen o kadar çabuk ölürsün."

Hayatını kurtaramayacak olmanın vicdan azabıyla, yere çarpmadan önce doya doya seyretmek için karıma baktım. Göz göze geldiğimizde neler olup bittiğini birbirimize anlatmak için kelimelere gerek yoktu. Bakışlarımız gereken her şeyi zaten söylüyordu. Üzüntü ve pişmanlıktan kısılmış sesimle "özür dilerim, farkedemedim" diyebildim ancak. "Olsun. Hiç olmazsa hala el eleyiz" dedi ve ardından kaybettiği oyuncaklarını bulan bir çocuğun sevinci ve içtenliğiyle gülümsedi. İşte o an birden içim sıcak oldu ve ölüm benim için bir son olmaktan çıktı. Avazım çıktığı kadar haykırmaya çalıştım. "aşkı seni çok se..."

SON...

YA DA KAHRAMANIN DEDIĞİ GİBİ "SON DEĞİL!"

Haşim Bey, öncelikle Altın Madalyon ailesi adına röportajı kabul ettiğiniz için teşekkür

ederiz. Sizin gazeteci olduğunuzu biliyorum, röportaj amatörce gelirse kusura bakmayın.

Okuyucularımıza önce sizi biraz tanıtmak istiyoruz. Klasik bir soru ile başlayalım: Haşim ÖZ kimdir ?

Başak Aksel Öz'ün kocası... 1966'da doğdu... Nüfus cüzdanında Lüleburgaz yazar. Üç gün daha sıksaydı dişini Kars yazacaktı... Türkiye'nin birçok yerini babasıyla dolaştıktan sonra 40 yıl önce İstanbul'a yerleşti. Haydarpaşa Erkek Lisesi'nden sonra Edebiyat Fakültesi Sosyal Antropoloji bölümü'nü bitirdi. Uzun süre Hürriyet Gazetesi, Star Gazetesi ve Vatan Gazetesi'nde Magazin haberciliği yaptıktan sonra 2004 yılının başlarında "bu hayat bana göre değil" diyerek çizgiromancı oldu. Ticaretten hiç anlamaz ama tüccarlık yapmaya çalışır... Kafasına koyduğunu da yapan tiplerden...

Çizgi roman ile tanışmanız nasıl oldu ? Favori kahramanlarınız kimlerdi ?

1971 yılında Urfa'da Tarkan ile oldu... Her çarşamba günü evimizin kapısına gelirdi. Önce annem bana okurdu... Bir süre sonra ise Tarkan sayesinde okumayı söktüm... Sonra da hep devam etti... Favori kahramanlarımın hepsini zaten hozcomics basıyor... Ama bunların arasında bir Red Kit ve Asterix de olsaydı tam olurdu...

Çizgi roman sektörüne nasıl girdiniz ? HOZ Comics öncesi tecrübeleriniz nelerdir?

Fatih Okta

Küt diye... ÇR dünyasında çok sevilen! bir sahaf, bugün çizgiroman yayıncılığı da yapan bir arkadaşım ile ortak olarak yola çıktık... Ama kısa sürede ortaklığın başıma daha büyük iş açacağını anlayarak vazgeçtim... Daha sonra Fatih Okta ile birlikte 2004 yılında İtalya Milano'daki çizgiroman fuarına gittik. IF Edizione'nin sahibi Gianni Bono ile tanıştık. Oradan Teksas, Tom Miks ve Kaptan Swing'in copyrighlarını alıp döndük... Sonra

da devam etti. Bu sene 8 sene geride kalıyor...

Son yıllarda bitirdiğiniz seriler ile “Seri Bitiren Yayınevi” ünvanını hakettiniz.

Klasik çizgi romanları basıp bitirme fikri nereden çıktı?

Seviyorum demiştim... Garip bir huy... Başladığımı illa bitirmem gerekiyor... İnatçıyım... Raflardaki yarım hikayelerden oldum olası haz etmedim... Ben de mi onlardan olayım?..

Tommiks-Teksas-Swing Essegesse’ler bitti. Sırada Tom Braks, Judas ve Kit Taylor var.Bu konuda ne demek istersiniz.

Ne desem, ne desem?.. İyi, biter...

Yayın politikanız Old Fumetti yayıncısı olarak mı devam edecek ? Kit Taylor harici başka yeni yayınınız olacak mı ?

Hiç öyle bir misyon üstlenmedim, illa da old fumetti diye... Ben sevdiğim işi yapıyorum. Bana zorlanan işler zaten yürümüyor... Mesela Dylan Dog var neo fumetti olarak... Türk işi çizgiromanlar var... Bonelli’nin romanzileri var... 2012’de hepsi sıra sıra gelecekler... Yeni Amerikan çalışmaları var... Ama öyle tayt giyen tarzdan değil... Sevemedim şu tayt giymeyi... Fransız var... Var, var... 2012... Patlar... Ateş saçır etrafa...

Adınız uzun süre Kit Taylor ile anıldı. Ancak basım aşaması biraz uzadı. Hep telif sorunlarından bahsedildi. Bu konuda açıklamanız var mı ?

Kit... Taylor... Uzunca... Evet bir altı sene oldu sanırım... Sayın Stefano Mercuri ile de görüşmelerimiz gerek İtalya'da gerekse Türkiye'de hep sürdü... Çok uzundu, cesaret edemedim... Lavezzolo - Gamba ve Mercury üçgeni içerisinde telif ücreti gerçekten çok yüksekti... Bence Kit Taylor sevenlerin her şeyden önce Başak Aksel ÖZ'e teşekkür etmeleri gerek... O olmasaydı daha çok bekleyebilirlerdi... Ya da Kit Taylor genç ve tecrübesiz ya, Türkiye'de bir kolundan bir bacağından kurda kuşa yem olurdu...

Bir ara comics yayınına da başladınız ama devam etmediniz.Sizin bıraktığınız Örümcek Adam başka bir yayınevi tarafından devam ettiriliyor, yayını bitirmenizin nedeni ne idi?

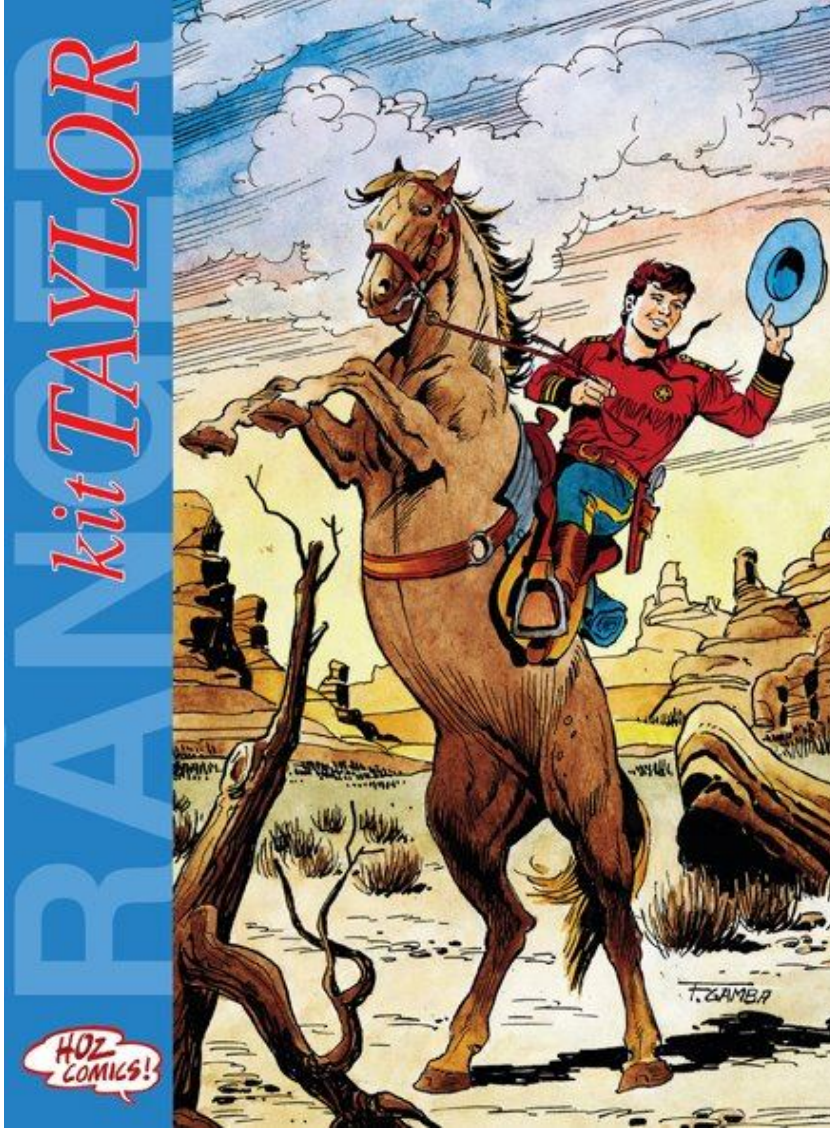
Yayına ben kendim karar veririm, bitirmeye de... Sevemedim...

Wasteland gibi değişik bir comics'i okuyucu ile buluşturduunuz. Bu riskli ve güzel kararın arkasındaki gerekçeler ve Wasteland'in geleceği hakkında yorumlarınızı alabilir miyiz?

Yayınlayanlara sorun lütfen...

HOZ Comics olarak Türk yazar ve çizerlerin eserlerini de yayınladınız. Bu konudaki düşünceleriniz ve ilerisi için planlarınız nelerdir?

Çekirdek 2 Hakan Tacal tarafından hazırlanıyor... Yayın Kurulumuz tarafından beğenilen her türlü Türk işini basarız...

Dylan Dog'a uzun bir ara verip devam etme kararı aldınız. Dylan Dog artık sürekli devam edecek mi ?

2012 ile birlikte düzenli devam edecek. Bir ay iki maceralık klasik seri, bir ay üç maceralık maxi seri... Arada bir de sürpriz...

Pecos Bill'in yayınına devam edecek misiniz ? Son durum nedir ?

İki sayfa renkli iki sayfa siyah-beyaz klasik kitabın çalışması tamamlandı gibi. Ama

pek fazla vakit bulup sonlanamıyor. Çıkacaksa kusursuz olsun istiyoruz. Siyah-beyaz seri ise aralıklarla devam edecek.

EsseGesse Magazin 3 çıkacak mı ?

İsterim... Ama dedim ya vakit...

Yayınlığınız forum anketlerimizde her zaman en çok satanlar arasında.

Ben hep açık konuştum. Artık konuşmuyorum... Çok satan neye göre kime göre... Sadece forumdakilere göre ise bu bir yanılsamadır...

Satış grafiğinin yıllara göre dağılımı nasıl ?

Texas ve Tommiks'i 8 yılda sata sata bitiremedik. Ne diyeyim...

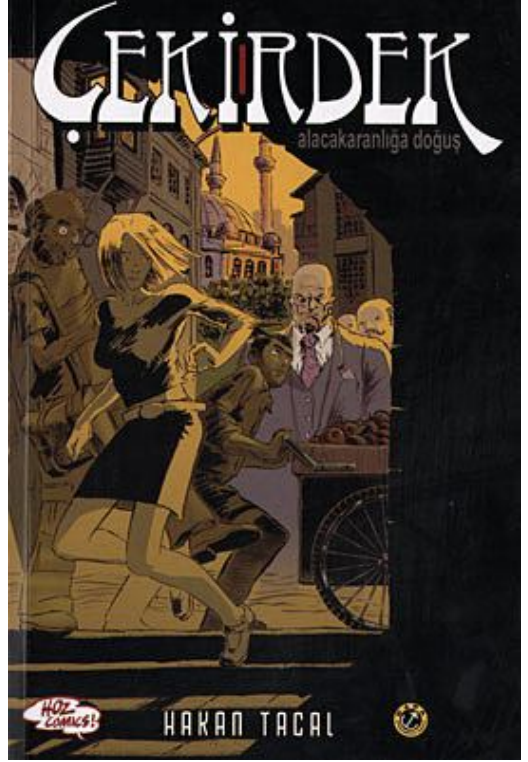
Frankofon yayınlamayı düşünüyor musunuz ? Frankofonlara bakış açınız nedir ?

İyi, iyi olursa basarız...

Manga yayınlamayı düşünüyor musunuz ? Mangalara bakış açınız nedir ?

8 sene önceydi... Çok istedim, ama vermediler... Sen Türksün dediler... Düşünmüyoruz dediler... Hala da onu

unutmadım... Bir gün Caponları kandırırım diye bekletiyorum... Olursa gerçek olsun istedim... Son zamanlarda Death Note basan arkadaşları tebrik ediyorum. Gerçek mangayı bastılar nihayet...

Çizgi Roman sektörünün durumunu en iyi bilenlersiniz.Bu sektörün geleceği için ne düşünüyorsunuz ?

Şaşkınlık... Son yıllarda müthiş bir akın var ÇR'ye... Anlamadım... Ben ticareti bilmiyorum sanırım...

Zaman ayırdığın için Altın Madalyon ailesi adına teşekkür ederim. Nice yıllara..

Röportajı Yapan:Hasan ANAÇ

Seviyorum demiştim... Garip bir huy... Başladığımı illa bitirmem gerekiyor... İnatçıyım... Raflardaki yarım hikayelerden oldum olası haz etmedim... Ben de mi onlardan olayım?..-**Haşim ÖZ**

SERDAR GERLİKHAN'DAN ALTERNATİF KAPAKLAR..

Highschool of the Dead

“Japonya’da Zombi Salgını”

“Ölümcül bir hastalık tüm dünyayı esir alır ve ısırılan insanları zombilere çevirir. Japonya’daki Fujimi Lisesi’nde bir grup öğrenci ve bir okul hemşiresi bir araya gelerek hayatta kalmaya ve etraflarını saran bu kaostan kurtulmaya çalışırlar. Hikâye, ilk salgını atlatan öğrencilerden biri olan Takashi Komuro’nun etrafında şekillenir.”

Sadece 12 bölümden oluşan bu anime zombi severleri oldukça memnun edebilecek türden. Romero filmlerini aratmayacak yoğun şiddet sahneleri yanı sıra, animelerin geleneksel espirili dili ve bol firikikli kamera açıları ile keyifli bir mini seri. Malesef 12. bölümün devamı ve öykünün tamamını merak ediyorsanız şimdilik mangasını okumak zorundasınız..

Engin Gül

Delcourt

Le Lombard

Futuropolis Soleil

Dargaud

Casterman Glenat

Dupuis

PeYami'nin Pertavsızı

Merhaba,

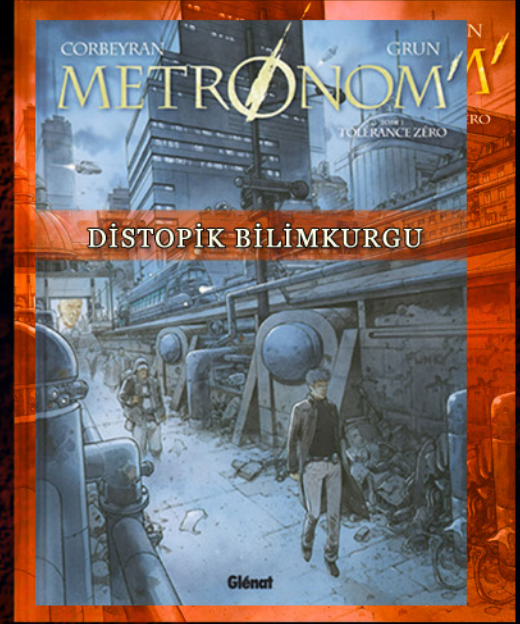
Çizgiroman üzerine yazı yazmam için teklif geldiğinde tereddütlerim vardı çünkü bu konuda yazmayı pek denememiştim ve dergideki insanların çoğunu hiç tanımyordum. Doğrusu kafamda da böyle bir katılım yoktu. Ama Engin'in içten ve dostça davetini tümenden reddetmek, dergiye yazı yazmaktan daha zor geldi. Farklı ne yapabileceğimi düşündüm. Ham bilgilerin aktarımından ibaret ya da tercüme dayanan yazılar yazmak bana göre değildi. Yeni bir bakış açısı ve içerik oluşturulmasına ihtiyaç olduğunu görüyordum. Bu konuda bir adım atmış olmak adına kendi yazımda biraz farklı bir yaklaşım ve format yaratmaya karar verdim.

Türkiye'de ve pek çok ülkede çizgiromanın genelde hayatın dışına itilmiş olmasının ve suni bir içeriğe mahkum edilmesinin bizzat çizgiromanın kendisine bir ihanet olduğunu düşünüyorum. Dolayısıyla çizgiromanı kullanarak elimden geldiğince hayatı konuşmak bana daha çekici geliyor. Hem yerel olarak Türkiye'de karşılaştığımız olaylardan hem de genel olarak insanlığın açmazlarından, ÇR aracılığıyla bahsetmek istiyorum. Hayatı konuşurken çizgiromanlara yaslanarak, çizgiromanı konuşurken de hayata yaslanarak farklı bakış açıları yakalayabileceğimiz ümidindeyim. Yani paslaşma içinde ilerleyecek kombine bir oyun taktiği takip edeceğim diyebiliriz.

Pertavsızımın altında "Hayatın ne kadarı balon, ne kadarı çizgi" ve "Çizgilerin ne kadarı hayat, ne kadarı bayat" hep beraber değerlendirmeye çalışacağız.

Başlangıçta biraz kafa şişirdim ama ilk sayıda böyle bir girişin uygun olacağını düşündüm. Sonra nereye düştük demeyin. Aranızda hala okumaya devam etmek isteyenler varsa, buyrun sayfalarım...

Peyami "Köşekonduran" Kurtaran

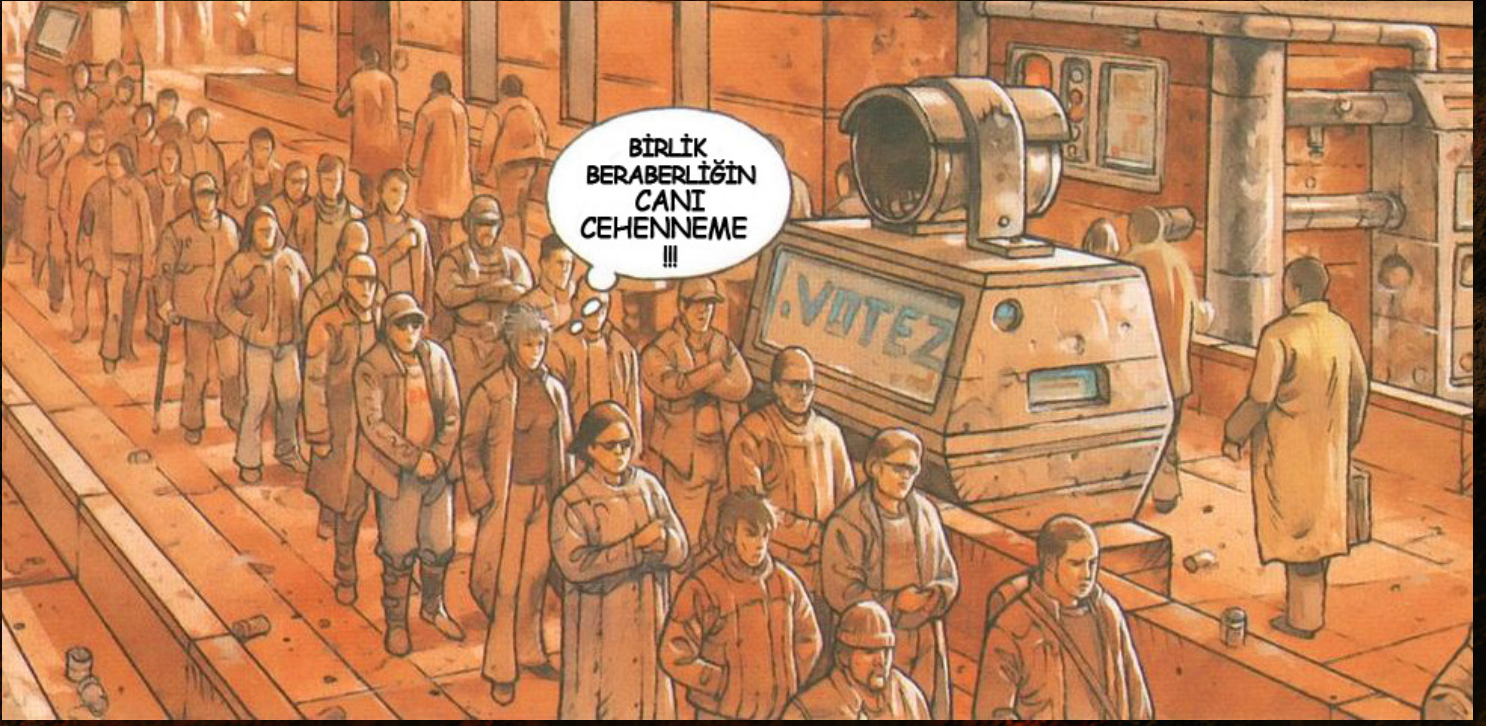
KONTROLDEN ÇIKAN BİR DENEY

callède - séjourné - verney

TATANKA

1. morsure

METRONOM

“Birlik Beraberliğin Canı Cehenneme..!!!”

Lynn diğer yolcularla birlikte toplu taşıma aracında seyahat ederken öfkeyle bu düşünce geçti aklından. Şöyle bir etrafına baktı. Son gelişmeleri düşündü. Herşey ne kadar da mantıksız bir hal almıştı...Sistem bu kadar absürd bir hale nasıl dönüşmüştü...Bu saçmalık birden mi yoksa yavaş yavaş mı sağduyu olarak insanlara pompalanmaya başlanmıştı?

İsterseniz öncelikle, daha ilk sayfalarında genç bir kadının isyanıyla beraber bizleri distopik bir geleceğe götüren “Metronom” isimli ÇR’ın konusuna kısaca göz atalım.

KONU

Lynn, ölmenin dahi yasaklandığı baskıcı bir rejimde, uzaydaki bir devlet görevine giden kocasından 2 ay boyunca haber alamaz. Yetkililer tüm çabasına karşın sorularına hiçbir yanıt vermezler. Bütün bu sıkıntıların üstüne kocasının maaşı da kesilince, gerçeği bulmak için göğüs gerdiği tüm zorluklara bir de geçim sıkıntısı eklenir. Sonunda mekiğin dönüş yolunda olduğu ancak viral bir salgın çıktığı için karantina altına alındığını ısrarlı araştırmaları ve bir rastlantı sayesinde öğrenir. Bu arada olayı öğrenen anarşist bir gazetecinin de (Floreal Linman) Lynn ile yolları kesişir ve işlerin gerçek yüzünü araştırmaya başlarlar.

SENARYO

Albumün yazarı **Corbeyran**. Tarz olarak distopik bilimkurgu diyebiliriz. Senaryo distopik dünyalara ilgin olduğu için benim hoşuma gitti. Toplumu ve devleti sorgulayan bir tonu var. Çok uçuk bir distopi sunmuyor, günümüz dünyasıyla çok sıkı bağlantıları olduğu açık, hatta anlatılanların çoğu şu anda dahi pek çok demokrasi olduğunu iddia eden devlette sık sık yaşanan olaylar. Sözelimi kapı kapı dolaşmasına karşın devlet görevine giden kocasının akibeti hakkında Lynn’e hiçbir yetkilinin açıklama yapma tenezzülünde dahi bulunmaması ve kocasının karantina-hapis benzeri bir izolasyon ile tüm dünyadan koparılması, net bir suçlama olmadan ve nede-nini dahi bilmeden yıllarca hapse tıklan insanların yaşadığı memleketler için yabancı olgular olmasa gerek...

“BİZ BU KADAR EĞİLMEZDİK ÇOCUKLAR OLMASAYDI...”

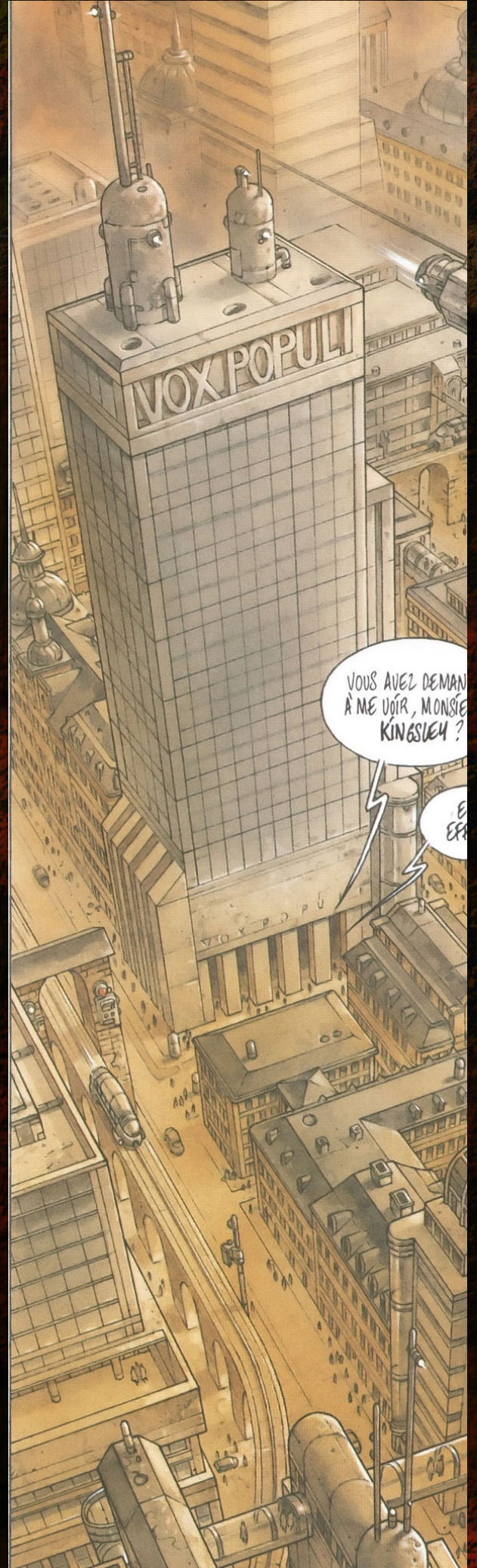
Hikayenin akışı sırasında karakterlerin ağzından mevcut sisteme getirilen sorgulayıcı bakış açısı, mantıksızlığın yerleşik hale geçtiği ve bunu desteklemek için her türlü riyakarlığın sergilendiği çürük bir sistemi gözler önüne seriyor. En akla ziyan uygulamalar dahi mantıklı bir kılıf uydurularak halka sunuluyor.

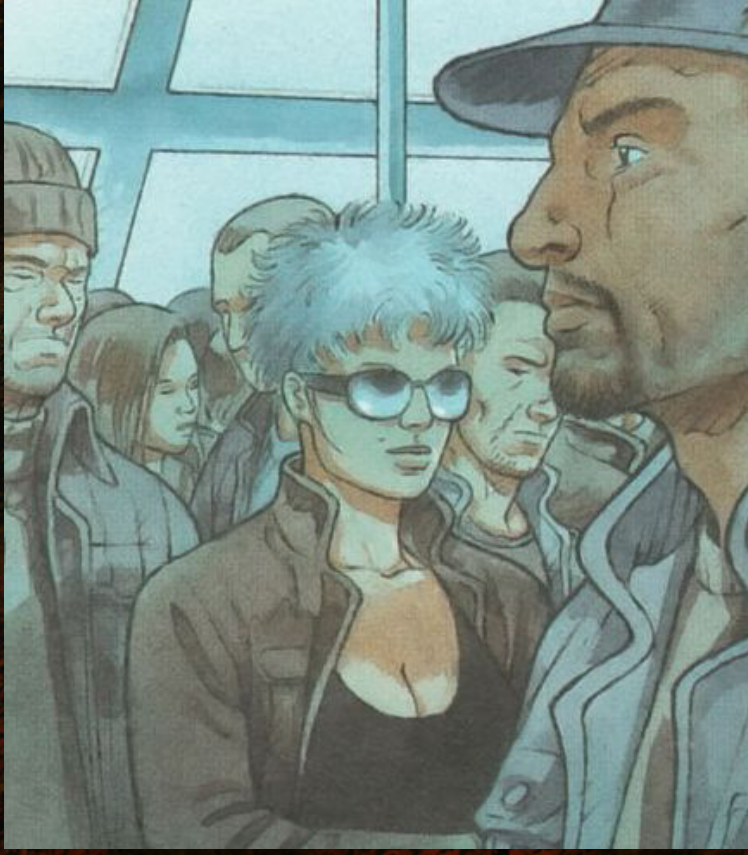
Sistemin devamı için insanlardan ne denirse yapmaları bekleniyor ve iyice ileri gidilerek ölmeleri dahi yasaklanıyor. Evet doğru okudunuz...Bir yılda 150.000'in üstünde insan kendi hayatına son verdiği için intiharı yasaklayıcı bir kanun çıkarma yoluna gider hükümet. Fakat intiharı önlemeye yönelik gayretleri, insan hayatına olan saygıdan değil, bu ölümlerin getirdiği işgücü kaybının ekonomiyi olumsuz etkilemesinden kaynaklanmaktadır..!

İyi de insanlar intihar ettikten sonra onları nasıl cezalandıracağız diye düşünebilirsiniz. Burada da insanları, yakınlarına duydukları sevgi yoluyla manipüle etme yolunu seçiyorlar. Eğer intihar ederseniz, ailenizi de çeşitli ağır cezalar bekliyor. Yani intihar etmekle sevdiğinizin hayatını mahvetmeyi de göze almış olmanız gerekiyor. Aslında yazar burada baskının kullandığı en sinsi araçlardan birini yakalamış diyebiliriz. Bilirsiniz sinemada ve edebiyatta, hatta bilhassa İtalyan ekolü ÇRlarda sık kullanılan bir klişe vardır, kötü adam birisinin sevdiğini kaçırarak ona istediklerini yaptırır. İşte bu basit hilenin nasıl derin bir sinsilikle devletler ya da büyük şirketler tarafından kullanıldığı okuyucuya bu yolla aktarılmış oluyor.

Global açıdan bakarsanız büyük devletler küçüklerin borçlu kalmasını ister ki söz dinlesinler. Aynı şekilde art niyetli hükümetler de insanların daha çok borçlanmasını ister. Borçlanan insan değişimden korkar hale gelir. Herşeyini kaybetme korkusuyla statükonun bekçisi kesilir. Bir düşünün, eğer size ihtiyaç duyan insanlar olmasaydı (sözelimi eşiniz, çocuklarınız, anneniz), kaçınız şu anki yaşamımı hiç değiştirmeden aynı şekilde devam ettirirdi?

Çoğumuz sevdiğimizimizin geleceğini düşünerek binbir türlü kısıtlama karşısında önümüzü iliklemiyor muyuz? Asla evet demeyeceğimiz işlere dışlarımızı sıkarak da olsa onay veriyor muyuz? Bu alçakça bir tuzaktır ama gerçeğin de ta kendisidir. Bu açıdan baktığımızda maalesef günümüz sisteminin en fazla işine yarayan kurum “Aile”dir. Aslında bu duruma bir büyük Türk şairi yıllar önce nefis bir vurguyla temas etmişti. Bakın Behçet Necatigil “Çocuklar” isimli enfes şiirinde bu durumu nasıl tasvir etmiş:

VOX POPULI VOX DEI

Linman intihar yasasının aleyhinde bir yazı yazıp gazeteye yollar ancak akabinde müdürün odasına çağrılır. Aslında daha önceki muhalif yazılarında da aynı durumla karşılaştığı için bu durum sürpriz olmamıştır. Gazeteye gittiğinde kanuna inanmadığını ve sadece gördüğü olumsuzlukları yazdığını söyler. Müdürün cevabı günümüzün pek çok insanına tanıdık gelecek cinstendir: “Halkımız demokrasi ile yönetiliyor, bay Linman. Referandum yapıldı ve halk büyük çoğunlukla kabul etti. Bundan sonrası bizim işimiz değil. Halkın dediği olur”

Sonuçta yazı yayınlanmaz. Daha da ilginç yerine konulan yazı Bakanlık sözcüsünün yasanın getirdiği avantajları kaleme aldığı bir makaledir. Linman’a ise çok daha mühim bir yeni yazı görevi verilir: “Yarı-kentsel bölgelerde köpek dışkılarının yaya davranışları üzerindeki etkisi..!”

Büyük oranda siyasi parti reklam kuşağına dönen günümüz köşe yazarlığının ele aldığı mühim konuları düşündüğümde, doğrusu Linman’ın araştırma konusu onlarla kıyaslanamayacak kadar derin görünüyor...

RESİMLER

Serinin resimleri **Grun** isimli çizere ait. Grun, dergi illüstrasyonları ve video oyunlarında 3D mekan çizimleri gibi çok farklı işlerde yer almış bir güzel sanatlar mezunu. Çizgiroman konusunda çok deneyimli değil, daha önce yine Corbeyran’ın da yazarlarından biri olduğu, “La Conjuración d’Opale” isimli bir başka ÇRda çalışmış. Belki de kendisi de bilim-kurgu hayranı olduğundan, bilhassa mekanların resimlenmesi gayet başarılı olmuş.

ÇOCUKLAR (BEHÇET NECATİGİL)

Çarşılarda birşey
Biz pek aramazdık çocuklar olmasaydı

Kasaplarda manavlarda bazı yorgun kadınlar
Hep de تنها saatleri seçerler
Sonra yavaş bir sesle
Çocuk için hasta kaç gündür yemiyor
Biraz et biraz meyve isterler

Sevdiği bir reçeli gün aşırı yalnız ona
Kaşıklarla beraber büyük bir üzüntü
Uykularda bile bitiyorsa
Yağların şekerlerin çayların
Annelere düşündürdüğü

İnsanlara,tezgahlara,kağıtlara kolaydı
Biz bu kadar eğilmezdik çocuklar olmasaydı

Genelde metalik tonların tercih edilmiş olması, anlatılan dünyanın aşırı mekanikleşmiş yaşam ve yönetim tarzlarını da yansıtan bir vurguya sahip. Karakterlerin yüz ifadeleri konusunda ise biraz daha iyi olabilirdi diye düşünüyorum. Mümkün olduğu kadar resmi burada vermeye çalıştım ama daha fazlası için Bdggest sitesinden faydalanabilirsiniz.

İKİ SORU - İKİ CEVAP

Metronom toplam kaç albüm olacak?

Toplamda 4 albüm olması düşünülüyor. 2011 sonu itibarıyla iki tanesi çıkmış durumda.

Senaryo'yu nasıl buldunuz?

Genel olarak üzerinde düşünülmüş bir metin diyebilirim. Belli bir felsefesi olan ve bunu fazla endirekt yollar kullanmadan aktaran bir tarzı var. Zaten distopik bilimkurgu türündeki eserler çoğunlukla ciddi bir felsefi altyapıya ve eleştirel bakış açısına sahiptir. Burada örnekleri tek tek saymaya gerek yok. Bu tarz ham bilgileri internetten kolayca bulabilirsiniz. Metronom bu açıdan bir ÇR olarak yeterli derinliğe sahip. Kaliteli bir senaryosu var ama "Watchmen" gibi bir şaheser de beklemeyin.

ENKİ BİLAL'İN ÖNSÖZÜ

Enki Bilal önsözünde, yaşadığımız herşeyin geçmişte yaşadıklarımızın biraz değişmiş bir formu olduğunu, dolayısıyla geleceğin aslında defalarca yaşanmış bir tekrardan farklı olmadığını söylüyor. Albümde önsöz olarak yer alan bu yazıyı, tanıtımda sonsöz olarak kullanarak bu düşünceye uygun bir formda vermeyi tercih

ettim.

“Çizgiroman dünyasının ustalarından Pierre-Christin, şöyle katıksız bir bilimkurgu eseri yazmanın neredeyse imkansız hale geldiğini söyler, çünkü zamanda yolculuk gibi bir kaç konu dışında 20.yüzyıl bilimkurgu yazarlarının hayal ettiği pek çok şey gerçekleşmiş durumdadır.

Duygusallığa kapılmadan baktığımda ben de bu sözlerin altına imzamı atarım ve işlenecek konuların tamamen tükendiğini düşünmesem de, dünyamızın obsesif bir tutum içerisinde değişime direndiğini ve rejenerasyonu sırasında tekrarlara boğulduğunu görüyorum, yani hep aynı hatalar, aynı eksiklikler ve aynı düşmanlıklar kendini tekrar edip duruyor.

Bu albümde ise Corbeyran ve Grun rahatsız edici noktalara, sağlam bir vurgu ve inançla parmak basma cüretini gösteriyor. Senaryo ve eşlik eden resimler sık rastlamadığımız ölçüde birbiriyle uyum içinde. Okuyucu siyah ve beyazın netleşmemiş olduğu gri bir alanda çıplak ayakla kendini ve çevresini keşfe çıkarken, yaşamlarına tutulan ayna vasıtasıyla içinde bocaladığı mücadeleleri görme fırsatı buluyor. Anlatılan öyle bir dünya ki, bize hem yakın hem uzak, hem tanıdık geliyor hem de tedirgin edici bir yabancılığı var, hem krizlerle sarsılıp duruyor hem de değişmek için kesinlikle çaba harcamıyor.

Şurası çok açık ki, yarınlarımız geçmişimizi, dünümüz ise geleceği işaret ediyor.”

“Önce “bir” olmak istiyorum. Önce “ben” olmalıyım. Ancak sonrasında “birlik ve beraberlik” içinde olup olamayacağıma karar verebilirim.”

P.K.

TATANKA

2011 Yılı Bolluca Faciası

İstanbul'un göbeğinde bir trajedi.

Yüzün üstünde köpek yerlerde acı içinde kıvrılarak ölümü bekliyordu. Bir kaç gönüllü durumu haber aldı ve olay yerine gitti. İlk fotoğraflar sitelerde yayınlanmaya başladıktan kısa süre sonra bölgeye yardım için pek çok insan akın etti. Karşılaştıkları görüntü korkunçtu. Peki sebep neydi? Hiç sormayın daha iyi...

Türkiye, hayvanların hep deplasmanda olduğu ülkelerden birisidir.

Tüm yaşamları azgın kalabalıkların onlara sövmesi, eline fırsat geçirdiğinde ise dövmesi, ve hatta katletmesi ile geçer. Az sayıdaki kendi taraftarları ise seslerini duyurabilmek için çaresizce çırpınır durur.

Bazen çevremde sokaktaki hayvanları besleyen yaşlı insanlara rastlarım. Dünyayla barışık olmanın aktif bir ifadesi olarak görürüm bu davranışı. Çevresiyle etkileşimini yaşının ve toplumun getirdiği kısıtlamalara karşın sürdürmek isteyen insanlardır bunlar. Bir çeşit

sessiz isyandır. Fakat eğer bu çabayı genç insanlar sarf ediyorsa bu daha etkileyicidir benim için, çünkü yaşlılarının içine gömüldüğü pek çok eğlenceli alternatif yerine bunu seçmeleri daha ciddi ve güçlü bir iyi niyete işaret eder.

Kendi eğlencelerini kurban ederek, üstüne üstlük adli riskler alarak çaresizlerin yardımına dürüstçe koşmak her babayiğidin harcı değildir.

Senaryosunda **Joel Callede**, resimlerinde **Gael Sejourné**, renkelendirmede ise **Jean Verney**'in imzası olan Tatanka isimli ÇR, kendini hayvan haklarını korumaya adanmış bir grup genç aktivistin başından geçen maceralarla buluşturuyor bizleri.

KONU

Kendilerine Tatanka ismini vermiş bir dernek hayvanları korumak adına ellerinden gelen her türlü fedakarlığı yapan ve gerektiğinde yasalara karşı gelmek pahasına harekete geçen bir aktivist gruptur. Yine bir araştırma laboratuvarındaki hayvanları gece operasyonu ile serbest bırakma hareketinde işler umdukları gibi gitmez ve kendilerini tahmin edemeyecekleri kadar derin ve ürkütücü bir olayın içinde bulunurlar. Hayvanlar aracılığıyla yayılan ve ölümcül olan yepyeni bir hastalık tüm dünyayı tehdit ederken, ülkenin bütün güvenlik güçleri de grubun peşine düşer

SENARYO

Tatanka temposu yüksek bir ÇR. Toplam 5 albüm-den oluşuyor. Senaryosu akıcı ve sinematografik bir yapıya sahip. Yazar Callede sıkı bir Stephen King hayranı ve bunun etkilerini seride sezebiliyorsunuz. Aslında konusu özgün olmamasına karşın, kendini sıkımdan okutabilen ve pek çok kez işlenmiş bir alandan farklı bir şeyler sunmayı başarabilen bir ÇR.

Bazı epidemiyoloji filmlerinin ya da kitaplarının yaptığı gibi korkunç görseller aracılığıyla okuyucuya ulaşmayı kesinlikle amaçlamıyor. Kanlı sahneler olması gerektiği kadar ve asla aşırıya kaçılmıyor.

Akşam olmuştu
Tüm dernek üyeleri büroyu terk ediyordu
Kim onlara seslendi:
“Haydi biraz daha kalın,
Pizza söyleriz”
“Başka zaman” dediler
Bir önceki gün de aynı cevabı vermişlerdi
Ondan önceki gün de
Hepsi çıktıktan sonra Kim kapıyı kapattı.
Sırtını kapıya yasladı
Diğer bir deyişle
O da onlara sırtını döndü...
Yere çömeldi
Kendine sarıldı
Saatlerce o pozisyonda oturdu
Ve pek çok şey düşledi
Yalnız olmadığı pek çok şey...

P.K.

Kurgunun omurgası epidemi gibi görünse de, karakterlerine kurşun asker muamelesi yapmıyor ve onların kişiliklerine de her fırsat bulduğunda değiniyor. Hatta bunun için yoğun tempo boyunca fırsat yaratılıyor dersek yanlış olmaz. Hepsinin geçmişleri, korkuları, problemleri okuyucuya o kadar başarılı aktarılıyor ki, okurken onlar için üzülmüyor ve sevinirsiniz.

Öykü boyunca epideminin nasıl sonuçlanacağından çok esas karakterlerin nasıl davranacaklarını merak ediyorsunuz. İşler çatallaştıkça kişiliklerin zayıf ve güçlü yanları ortaya çıkmaya başlıyor. Kısacası anlatıcı kahramanlarıyla aranızda bir bağ kurabiliyor. İlk albümdeki girişin ardından okuyucuyu aslında hüzünlü bir hikaye bekliyor.

Kısaca ana karakterlere değinmek faydalı olabilir:

Geena

Kızılderili kökenli 24 yaşında bir kız. Hukuk mezunu. Asi ve soylu bir duruşa sahip. Acı çeken hayvanlara karşı özel bir hassasiyeti var. Onları kurtarmak için sahip olduğu herşeyi feda etmekten çekinmeyecek bir kararlılığa sahip. Alkolik ama iyi niyetli bir babası var. Annelerini hastalıktan kaybetmişler ve tüm aile bunun acısını hala yaşıyor.

Tyrone

Geena'nın kardeşi. Sık sık ablasıyla içki konusunda tartışıyorlar. Annelerini kaybetmek onu da derinden etkilemiş. Bazen fevri olabiliyor ama ablası gibi kararlı ve asi bir yapıya sahip.

Kim

Bir çocuk gibi kırılabilir ve şirin gözükmesine karşın, sinirlendiğinde aniden insan öldürebilecek kadar vahşi olabilen bir yapıya sahip. Geceleri dernekte kalıyor ve çekyatın üzerinde uyuyor. Kendini çok yalnız hissediyor. Ait olmak için müthiş

bir özlem duyuyor.

Brian

Aralarına sızmış bir gazeteci. Chicago Tribune'de yazıyor. Grubun yaptıklarının çoğunu onaylamıyor. İşin başında esas amacı dernek üyelerinin bir hayvan hayatının bazen insan hayatından daha kıymetli olduğunu düşündüklerini kamuoyuna deşifre etmek. Dünyada acı çeken birçok insan varken hayvanlara karşı bu kadar hassas olunmasını anlayamıyor. Fakat olayların akışı içerisinde o da hızlı bir değişim içinde buluyor kendini.

Nathan

Veteriner. Durumun sanıldandan daha ciddi olduğunu erkenden anlıyor ve yetkilileri harekete geçirmek için uğraşmaya başlıyor. Sağduyulu bir bilimadamı.

Harvey

Olayla ilgili görevlendirilen CDC ajanı. Dr. Nathan ile

beraber öykünün bilimadamı ayağını oluşturuyor.

Jake Korver

Ekolojist ve pasifist. Tatanka üyeleri ile ikinci albümde tanışır. Onları evinde saklar ve sonra da olayları öğrenince onlara katılır. Serinkanlı ve nispeten kontrollü bir karakter.

RESİMLER

Bu serinin en sağlam yanlarından biri de resimler. Gael Sejourne gerçekten çok başarılı bir iş çıkarmış. Bir süre gözlerinizi ayıramayacağınız pek çok kare mevcut. Çizimlerin yanında renklendirmenin de titizlikle yapılmış olması resimlerin göзалıcılığının ardındaki en önemli faktörlerden birisi. Hem mekanlar hem de karakterler okuyucuyu tatmin edecek kalitede resmedilmiş. Bana göre sadece resimleri için dahi alınabilecek bir seri.

Tatanka kesinlikle basit bir epidemi ÇR'ı değil. Hikayeyi okurken heyecanlanıyorsunuz, paylaşıyorsunuz, üzüyorsunuz, ve isyan ediyorsunuz. Çizgiroman konusu olarak bir hayvan hakları grubunu seçmek zaten bana göre takdir edilecek bir davranış. Pek çok insanın özgün bir şey üretmeden yurtdışında vampirleri ya da zombileri konu aldığı, yurt içinde ise eli kılıçlı kahramanların üstüne, bilhassa mevcut yaşamın içinden bir şey konulamadığı günümüzde, dramatik örgülü böyle bir ÇR ayakta alkışlanmayı hak ediyor. Finalin çok dokunaklı olduğunu da belirtmeliyim. Eğer bu ay tek bir ÇR alacak param olsaydı, Tatanka'yı seçmekte bir saniye tereddüt etmezdim.

IN DOGS

WE TRUST

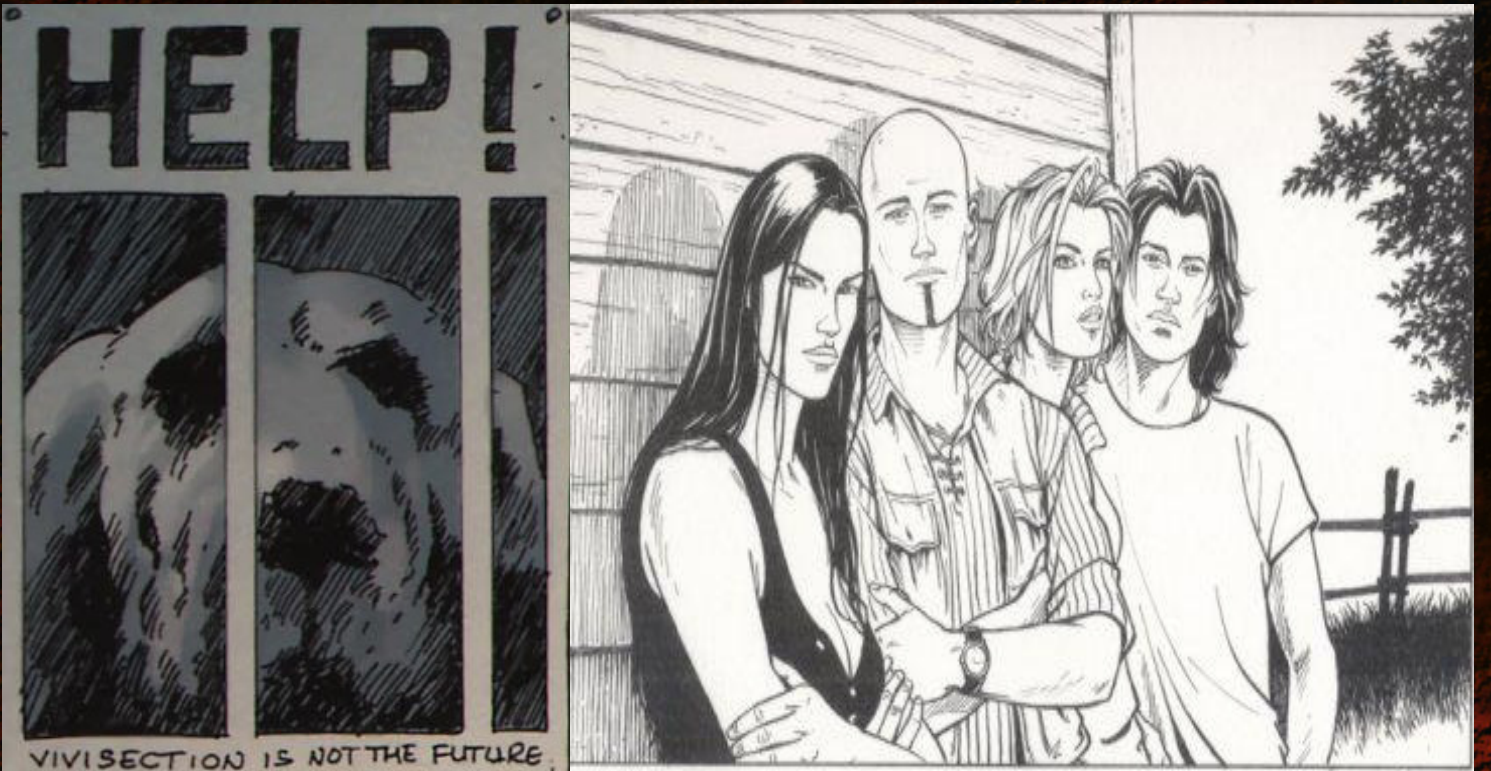
Her insanın saygı duyduğu değerleri vardır. Din olur, aile olur, vatan olur, çalışmak olur, yani olur oğlu olur...Hayatım boyunca bana katıksız bir inanç hissettiğimi düşündürebilen tek olgu köpekler olmuştur. Dean R. Koontz'un Türkçe'de "Nöbet" ismiyle yayınlanmış unutulmaz romanını okuyanların hemen hatırlayacakları bu yazıyı da sizlerle burada paylaşmak istiyorum.

BİR KÖPEĞE SAYGI DURUŞU

"Şu bencil dünyada insanoğlunun edinebileceği tek bencillikten uzak dost, ona asla ihanet etmeyen, nankörlük etmeyen tek dost köpeğidir. Köpek zenginken de, yoksulken de, hastayken de, sağlamken de yanındadır insanın. Sahibinin yatağından uzaklaşmamak için buz gibi yerlerde yatıp uyur, dışarıdaki karlı rüzgarların uğultusuna hiç aldırılmaz. Sahibinin eli yemek uzatmasa da köpek öper o eli. Katı hayatın sahibinde açtığı yaraları yalar, iyileştirir. Sahibi dilenci de olsa, o, prensleri korurcasına nöbet tutar başında. Bütün dostlar çekildiği zaman bile, köpek kalır. Servet tükenir, isme gölge düşer, ama köpeğin sevgisi cennet güneşi kadar süreklidir."

Senatör George Vest (1870)

Nasıl ki çizgiroman okuduktan sonra TV dizisi seyretmek hoşuma gidiyorsa, burada da aynı rutin davranış stilini devam ettirmek iyi olabilir. Böylece biraz nefes almış oluruz. Bu sayıda geçen kış seyrettiğim bir komedi dizisinden kısaca bahsetmek istiyorum. Muhtemelen İngiliz dizilerini takip etmeyenleriniz varlığından haberdar olamamıştır.

Tüm dizi bir çiftin (**Steve ve Becky**) küçük dairelerindeki yaşamları ve gelip giden misafirlerinden ibaret. Onları asla dışarıda görmüyorsunuz. Yaşamlarında seksin yeri büyük. Arada ise TV-yemek-bilgisayar-arkadaş sohbetleri ile vakit geçiriyorlar. Fakat dizi kesinlikle seks üzerinden gitmiyor. Daha çok aynı dairede yaşayan iki genç insanın karşılaştığı olağan ancak hem komik hem de rahatsız edici olaylar üzerine odaklanılıyor. Farklı bir doğallıkla karşılaşıyorsunuz. Mesela, tuvalete girildikten sonra sifonun çekilmemesi, pislikten evin içinde gezmeye başlayan böcekler gibi. Oyuncuların hepsi iyi oynuyor. Benim favorilerim Becky (Sarah Solemani) ve üst kat komşuları Dan (Joe Wilkinson). Becky en doğal ev haliyle yaşayan standart bir genç kıza bence çok iyi canlandırıyor. Tüm bu makyajsız ortama karşın, çekiciliğini de muhafaza etmeyi başarıyor.

Peki dizi bitti mi yoksa devam ediyor mu?

İlk sezon 2010-2011 arası oynadı. İkinci sezon 2011 sonunda gösterildi ve yeni tamamlandı. İlk sezon reytingleri BBC3 için rekor sayılabilecek düzeydeydi. Bir olay örgüsü olmadan genç bir çiftin sıradan ve tembel ev hallerini dudaklarında bir tebessümle izlemek isteyenler bu seriyi sevebilir, ama her sahnede kahahektli Amerikan komedilerine alışık olanlar için bu tarz, durgun ve biraz soğuk gelebilir. Kendi adıma konuşursam, ikinci sezonunu sabırsızlıkla beklediğim ender dizilerden birisiydi.

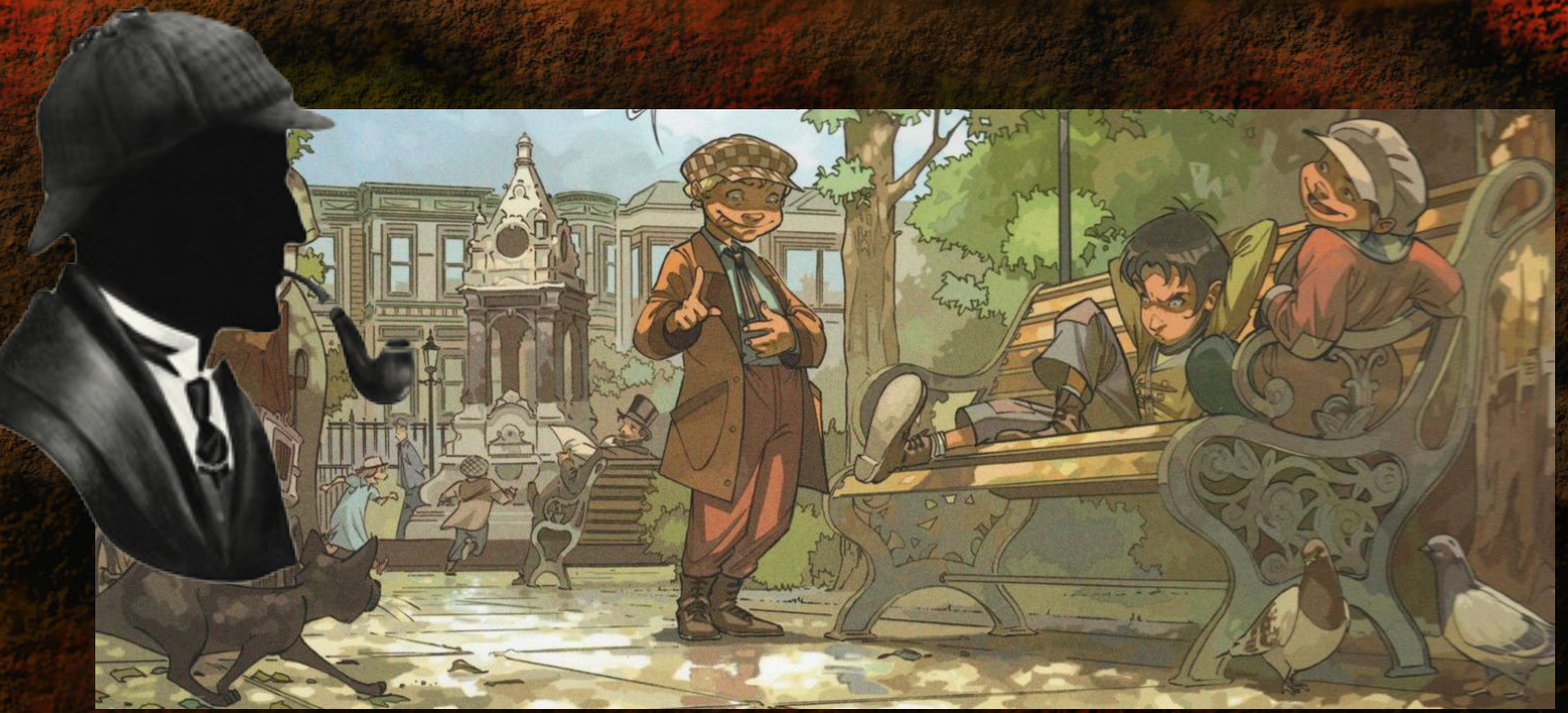

EVLERE ŞENLİK BİR ÜST KOMŞU **DAN**

Dan görebileceğiniz en tuhaf üst kat komşularından birisi. Mesela adam bir günde defalarca Titanik filmini seyredebiliyor. Sosyal aktivitelerinin başında göbeğini kaşıyıp, ellerini beline koyarak alt kat komşusu çifti ziyaret edip, "Eee, ne yapıyorsunuz?"

diyerek içeri davet edilmeyi beklemek var. Si-nameki bir yaşam tarzının mükemmel bir temsilcisi. Seyretmesi eğlenceli bir karakter olmasına karşın gerçek hayatta tam bir kabus olabilir.

SHERLOCK'UN ÇÖMEZLERİ

Sizi bilmem ama Sherlock Holmes benim en iyi 10 kitap sıralamamda kesinlikle üst sıradalardadır. Tüm hikayelerinin yer aldığı bir cilt başucu kitabımdır ve arasıra tekrar tekrar okumaktan büyük keyif alırım. Son olarak kısaca tanıtacağımız “Sherlock’un Çömezleri”, ya da orjinal ismiyle “*Les Quatre de Baker Street*” bir nevi spin-off sayılabilir. Başarılı bir eserin içindeki sevilen yan karakterlerden birinin ya da birkaçının maceralarını ayrı bir seri olarak ele almaya böyle bir isim veriyorlar. Mesela Bonelli Çiko’nun maceralarını konu alan albümler yapmıştı. TV dünyasından örnek verecek olursak “Buffy”den sonra kendi dizisi çekilen “Angel”, ya da “Akıllı Bıdık” çizgi filminde çok sevildikten sonra kendi çizgi filmi yapılan “Ayı Yogi” gibi.

“Sherlock’un Çömezleri”, sokaklarda yaşayan 3 çocuğun arkadaşlıkları, Holmes ile olan ilişkileri, ve her albümde bir suçluyla olan mücadelelerini konu alıyor. Albümün sonunda Sherlock ve Watson çocuklarla bir final konuşması yapıyor. Grubumuzun genç üyelerinin isimleri Billy, Charlie, ve Black Tom. Dolandırıcılar, hırsızlar, ve kabadayılarla dolu Londra sokaklarında birbirlerini kollayarak yaşam savaşı veriyorlar. İlk albümde aşık olduğu Betty isimli kız Tom’un yanında tüm kahramanca mücadelesine karşı kaçırılınca, üçlü hep beraber Holmes’den yardım ister. Ancak şehir dışında olduğunu öğrenirler. Kaybedecek vakit yoktur. Hemen bir plan

Orjinal Sherlock Holmes hikayelerinde böyle bir gruptan bahsediliyor mu?

Evet, sadece birkaç satırla da olsa bahsediliyor. “*The Sign of The Four*” macerasında “*Baker Street Irregulars*” şeklinde kısaca değinilir ve sokak çocukları olarak tanıtılırlar.

yaparlar ve Betty'yi bulmak için Londra'nın altını üstüne getirirler.

Sherlock'un "Çömezleri" daha çok çocuklara yönelik bir albüm. Senaryo'da derin felsefeler yok. Holmes maceralarından alışık olduğunuz esrarengiz hava da mevcut değil. Eğlencelik bir hikaye. Fakat keyifli ve tempolu bir ritme sahip. Resimler de başarılı. Şahsen çocuk olsam ve kitapçıda ya da gazete bayisinde görsem mutlaka okumak isteyeceğim bir albüm olurdu. Laf aramızda şimdi bile okumaktan zevk aldığımı söyleyebilirim. Ama merakla bekleyeceğim bir seri olması da mümkün değil. Mesela Spuru tarzı ÇR'lara ilgi duyanların beğenme olasılığı daha yüksek.

Bu arada unutmadan, orjinal isminde 4 kişi oldukları yazıyor sen sadece üç kişi saydın diyebilirsiniz. Dördüncü çömez kedileri, ismi de Watson.

Böylelikle kösemizin sonuna geldik arkadaşlar. Size "Lost"un ikinci sezonunu seyrettiğim günlerden beri "uyanış müziği" olarak kullandığım bir parçayla veda etmek istiyorum. Hoşçakalın.

"Mama" Cass Elliot söylüyor...
"Make Your Own Kind of Music"...

Nobody can tell ya;
There's only one song worth singin'.
They may try and sell ya,
'cause it hangs them up
to see somone like you.

But you've gotta make your own kind of music
sing your own special song,
make your own kind of music even if nobody
else sing along.

DERGİMİZE YAZILI-ÇİZİLİ
ÇALIŞMALARINIZLA KATKIDA
BULUNMAK İSTERSENİZ
ADRESİMİZ:

edergi@altinmadalyon.com

BU SAYIMIZLA İLGİLİ HER TÜRLÜ
ELEŞTİRİ-GÖRÜŞ VE
TEMENNİLERİNİZİ FORUMUMUZ
ALTIN MADALYON'DA AŞAĞIDAKİ
ANA BAŞLIK ALTINDAKİ ***E-DERGI***
SAYI 1 BAŞLIĞINA
YAZABİLİRSİNİZ.

2. SAYIMIZDA BULUŞMAK
DİLEĞİYLE..

